COLECȚIA

Jubiri de poveste

LORRAINE HEATH

Gentlemanul seducător

SERIA „FETELE DIN FORTUNE"

De când se știe, Lydia Westland a visat să ajungă la Londra și să participe la balurile strălucitoare și elegante organizate în înalta societate londoneză în timpul sezonului. Înarmată cu cărți care să o învețe bunele maniere și sperând să-și găsească un soț din rândul lorzilor englezi, Lydia sosește din America decisă să pună în practică toate cunoștințele acumulate până atunci. Însă primul nobil care îi iese în cale este chipeșul și fermecătorul Rhys Rhodes, marchizul de Blackhurst, care însă este oricum, numai un gentleman potrivit pentru căsătorie, nu. Se zvonește că bărbatul are o reputație atât de pătată încât nici o lady care vrea să fie acceptată de lumea mondenă nu îl va lua de soț.

Pentru Rhys, Lydia este tot ce a pierdut în viață – inocență, râset, bucuria de a trăi – și tot ce nu mai spera să recapete vreodată. Toate combinate cu un temperament aprins, care îl fac să își dea seama că, în sfârșit, sufletul-pereche a apărut în viața sa. Însă trecutul lui rușinos și un secret imposibil de dezvăluit îl impiedică să-și dea frâu liber sentimentelor. Dar Lydia este decisă să treacă dincolo de zidurile lui de apărare, pentru a cuceri inima acestui bărbat despre care toată lumea o avertizează că îi este interzis...

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, *Romantic Times* Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0492-7
9 786063 304927
Alma

LORRAINE HEATH

Gentlemanul seducător

Love with a Scandalous Lord
Lorraine Heath
Copyright © 2003 Jan Nowasky

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Gentlemanul seducător
Lorraine Heath

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
Gentlemanul seducător / Lorraine Heath.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0492-7

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Gentlemanul seducător

Traducere din limba engleză
Alexandru Maniu/Graal Soft

Alma

Pentru tata.

Ai avut visuri atât de mari pentru copiii tăi.

Mi-aș dori să fii aici ca să-l vezi pe acesta devenind realitate.

Mi-e dor de tine.

Prolog

Londra, 1879

Strigătele întretăiate ale femeii se întețiră, pe măsură ce el o înălța cu măiestrie pe culmile extazului. Coapsele-i tremurau sub palmele lui.

– Geoffrey, ah, Geoffrey!

Drăcia naibii!

Bărbatul se opri, știind fără îndoială ce avea să urmeze. Un scâncet plăpând, urmat de lacrimi. Tânăra căzu pradă ambelor reacții anoste, mai iute decât celelalte.

Își ridică încet capul dintre coapsele ei și preț de o clipă surprinse groaza din ochii ei verzi, înainte ca ea să-și ferească privirea și să se pună pe plâns.

– Îmi pare groaznic de rău, sughiță ea.

Păi cum altfel! Era complet lipsit de cuviință să strigi numele soțului tău când te aflai în patul altui bărbat. Rhys Rhodes o sărută cu delicatețe pe interiorul coapsei, făcând-o să tresară și să izbucnească într-un hohot dezgustător de plâns. Îi îndepărtă cu grijă piciorul elegant pentru a se desprinde din locul intim unde, evident, nu mai era dorit.

Așezat pe marginea patului, Rhys deschise un sertar al micuței noptiere de mahon și scoase o batistă cu monogramă, frumos împăturită, una din teancul anume păstrat tocmai pentru asemenea ocazii. În ultima vreme, aceste momente se petreceau cu o frecvență supărătoare.

Trebuia să poarte o discuție serioasă cu Camilla în privința femeilor pe care i le trimitea.

Aruncă o privire peste umăr. Ultima clientă se trăsese într-o parte, dezvăluindu-și spatele încântător. Rhys se întinse peste umerii ei chirciți și flutură batista.

– Uite, folosește asta!

Tânăra înșfăcă ofranda lui și își șterse lacrimile, smiorcăindu-se în chip dizgrațios.

– Nu-i corect, bombăni ea. Își petrece noaptea cu amanta lui nesuferită. Eu de ce nu pot să am un ibovnic fără să mă simt vinovată?

Rhys își înhăță halatul de pe un scaun alăturat, îmbrăcă veșmântul de mătase și strânse cordonul. Experiența îl învățase că iertarea păcatelor era mai bine acordată când trupurile nu erau dezbrăcate. Se întinse pe așternuturile de satin și îi cuprinse cu brațul umărul care tremura.

– Hai aici!

Tânăra scutură din cap.

– Nu pot. Nu acum.

– Dă-mi voie să te țin în brațe, contesă! Poftim, te las să mă bați cu pumnii în piept dacă te face să te simți mai bine, rosti el cu glas scăzut.

Tânăra îi aruncă o privire timidă peste umăr. Lacrimile îi scăldau obrajii și se strânseseră la colțul buzelor.

– Dar nu dorești să termini?

Rhys îi zâmbi prefăcut.

– Stimată doamnă, crede-mă când îți spun că am terminat *cu desăvârșire*.

Un nou val de lacrimi podidi ochii tinerei în timp ce se rostogoli spre el. Rhys o cuprinse cu brațele și o legănă blând.

– Mă jur, vreau să-l urăsc, din toată inima, dar nu pot să simt altceva decât dezamăgire față de căsnicia noastră, șopti ea.

– Știu.

– De ce nu mă iubește Geoffrey?

– Poate că te iubește, sugeră el.

Deși știa că, după toate probabilitățile, lordul Whithaven nu-și iubea soția. Aristocrații puneau arareori preț pe iubire când

se însurau. Un exemplu elocvent era căsnicia nefericită a fratelui său, Quentin, marchizul de Blackhurst.

– Ce idee proastă să vin aici! Unde mi-a stat gândul? Contesa își înălță privirea, căutând parcă răspunsul în ochii lui. Se poate spune că am fost necredincioasă chiar dacă... până la urmă n-am... nu ne-am împreunat?

Rhys îi așternu un sărut pe frunte. Femeile îi căutau compania pentru că era un maestru în a le oferi ce-și doreau, chiar și atunci când nu-și doreau decât adevăruri alese cu grijă, aflate la hotarul minciunii.

– Nu, îi ești în continuare credincioasă.

– Zău?

– Așa văd eu lucrurile, dar în locul tău n-aș deschide subiectul în compania soțului. S-ar putea să nu fie la fel de înțelegător ca mine.

Tânăra îi zâmbi, un surâs dulce și timid care-i stârni dorința să-l caute pe soțul aventurier și să-l pocnească pe ingrat până își venea în fire.

– Îți mulțumesc, rosti ea în șoaptă.

– Plăcerea a fost de partea mea.

Pe chipul ei înflori un zâmbet de drăcușor.

– N-a fost, de fapt, nu? Mă refer la plăcerea ta.

Rareori era plăcut. Însă Rhys n-avea de gând să-i împărtășească opinia lui, ca mai apoi să-l vorbească toată Londra.

– Ce-ar fi să cobor și să-ți aduc o cană de cacao caldă, înainte să chem trăsura? se oferi el.

Contesa scoase un ultim suspin, se șterse la ochi și încuviință.

– Ar fi minunat!

Rhys se rostogoli din pat, iar contesa se acoperi repede cu așternuturile. Cât de iute revenea pudoarea când oamenii își intrau din nou în roluri. Ieși din dormitor și coborî scările. Îl zări pe William la baza treptelor și oftă. Valetul său se scărpina în cap de parcă avea păduchi, cu toate că Rhys îl scăpase de paraziții ăia nesuferiți în urmă cu mult timp. Oare ce-l neliniștea pe flăcău?

William se răsuci brusc și sări în picioare, de parcă ar fi auzit pașii stăpânului său.

– Ați primit o veste, domnule. M-am codit să v-o aduc la cunoștință... Tânărul aruncă o privire furișă în sus. ... dat fiind că-i cucoana la etaj și toate cele. Tipul de-a adus mesajul...

– Care l-a adus, îl corectă Rhys cu blândețe.

Flăcăul căzu pe gânduri, încruntându-se.

– Nu știu cine era. E prima oară când îl văd.

Rhys ar fi izbucnit în hohote dacă nu și-ar fi pierdut de multă vreme darul râsului. Drept urmare, rosti sec:

– Ai spus „tipul de-a adus", în loc de „care l-a adus". Nu te-am întrebat nimic, ci te-am corectat.

– Ah, da. Așa-i.

– Totodată, sunt convins că era un domn, nu un tip.

– Așa-i, domnule. Mare dreptate aveți. Zicea domnul ăsta că este urgent.

– Nu mă îndoiesc, mai ales la ceasul ăsta târziu.

Iar acum era nevoit să dea o raită prin cotloanele întunecate ale Londrei, după plecarea musafirei.

William îi înmână scrisoarea, iar Rhys înclină ușor din cap.

– Adu-mi niște cacao caldă, s-o tratăm pe musafira noastră înainte să plece. Apoi pregătește trăsura.

– Da, domnule.

Flăcăul se îndepărtă în grabă.

– William?

William se opri locului și îl privi cu atâta luare-aminte, încât Rhys se întrebă cum de avusese maică-sa inima să-l vândă la șase ani. Trecuseră doi ani până când se cunoscuseră. Nu pomeniseră niciodată de grozăviile petrecute în acea perioadă.

– Roag-o pe bucătăreasă să-ți facă și ție o cană cu cacao, dacă tot treci pe-acolo.

Băiatul rânji încântat.

– Mulțam, șefu'.

Rhys deschise scrisoarea și își fixă privirile pe scrisul ordonat al tatălui său. Ducele de Harrington nu avea înclinație spre farse elaborate sau, mai bine zis, nu avea o predispoziție spre umor, dar cuvintele lui purtau aerul unei glume nemiloase.

Rhys păși în salon, cu mintea complet încețoșată, și se îndreptă spre dulăpiorul lui favorit. Cu mâna tremurândă, își turnă whisky în pahar. Whisky trimis de fratele său vitreg, din Texas. „Garantat să-ți dea un șut în măruntaie", scrisese Grayson pe biletelul ce acompaniase sticla. Uitase să menționeze că ardea ca naiba pe gât în jos. Rhys tuși, cu lacrimi în ochi, dar savură căldura ce-i cuprinse trupul amorțit. Reciti mesajul tatălui său și se trânti într-un fotoliu, în timp ce lumea construită cu migală se năruia în jurul său.

Un glas blând, feminin, își tăie drum prin disperarea lui.

– Cum a făcut față micuța contesă îndemânării tale proverbiale?

Era Camilla. Cândva, soția contelui de Sachse, acum văduvă. Binefăcătoarea și de cele mai multe ori torționara lui. Faptul că-i oferise cu generozitate un acoperiș deasupra capului îi dădea posibilitatea să-i facă vizite inopinate pe la cele mai nepotrivite ceasuri.

Rhys își înălță privirea spre ea. Cu părul ei castaniu, ochi cafenii și trăsături aristocratice, Camilla era fără îndoială o femeie frumoasă. Asta până treceai de înveliș.

– Ca orice femeie care-și iubește soțul, răspunse el.

Camilla oftă, iritată.

– De ce Dumnezeu l-ar iubi pe contele de Whithaven?

Rhys ridică din umeri.

– N-am nici cea mai vagă idee, pe cuvântul meu. Nu sunt versat în ale dragostei.

Privirea îi căzu din nou asupra scrisorii mototolite pe care o strângea în pumn. Nu mai deslușea cuvintele, dar erau oricum pe veci întipărite în mintea sa.

– Lasă posomoreala, Rhys! Nu te prinde. Ascultă la mine, dragostea e ținută la prea mare preț și adesea complică lucrurile – după cum ne-a demonstrat și contesa noastră.

Rhys se ridică încet în picioare, fără să ia seamă la sporovăiala ei.

– A murit fratele meu.

– Mărturisesc că sfârșitul lui timpuriu nu mă surprinde. Din câte-am înțeles, în Texas fărădelegea-i la ea acasă. Tatăl tău și-a

făcut-o cu mâna lui când l-a trimis pe nefericit acolo. Cum a murit? I-au venit de hac indienii? Proscrișii? S-a lăsat cu sânge? Vreau detalii!

Rhys clătină din cap, incapabil încă să înțeleagă de ce Satan își chemase slujitorul acasă.

– Nu Grayson. Quentin.

Camilla icni și își duse mâna la gât.

– Marchizul de Blackhurst? Sfinte Doamne, cum s-a...

– Din ce-am înțeles, s-a înecat în iazul familiei.

Înmărmurirea ei cedă iute locul înclinației sale pentru intrigi, trădate de zâmbetul triumfător ce înflori pe chipul ei superb.

– Ca să vezi! Fiul rătăcitor devine moștenitor. Se apropie și își puse palma pe pieptul lui, deasupra locului unde odinioară bătuse o inimă. Mereu mi-am dorit să fiu ducesă.

Rhys îi prinse mâna între degete și o îndepărtă.

– Pune-ți pofta în cui, contesă!

– Nu fi caraghios! Am lucrat bine împreună în toți acești ani. Ne potrivim de minune.

– Recunosc că n-am privit niciodată lucrurile astfel.

Se răsuci pe călcâie. În cinci minute putea să-și facă bagajele și să plece din preajma ei pentru totdeauna.

– Iartă-mă că te întreb, dar ce crezi că se va întâmpla când vei lua parte la un bal sau la o serată? rosti ea către silueta lui care se îndepărta. Când domnișoarele mele vor afla exact *cine* ești?

Rhys încremeni, cu inima gata să-i spargă pieptul.

– Chiar crezi că, după tot ce-ai făcut, după câte zvonuri vor circula, vei mai fi dorit de vreo femeie?

– Contesă, știu prea bine că însurătoarea nu-i de mine.

– Și-atunci de ce nu te mulțumești cu mine? întrebă ea. Sunt foarte dispusă să-ți accept păcatele bine păzite.

– Pentru că nu le accept eu.

Nu doar păcatele comise în această casă, ci și cel comis înainte de venirea lui aici. Un păcat de neiertat.

Ieși din cameră, resemnat cu gândul că nu va avea niciodată acel lucru la care tânjise mereu: iubirea unei femei.

Capitolul 1

O doamnă adevărată va avea o conduită demnă, atrăgând cât mai puțină atenție asupra ei.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnișoara Westland

Trăsura de un stacojiu întunecat străbătea cu iuțeală drumul îngust de țară. Lydia Westland se uita pe fereastră, încercând să păstreze un aer de nepăsare naturală, să dea impresia că voiajul într-o trăsură cu blazonul ducal era o treabă obișnuită, o nimica toată. De fapt, era cea mai captivantă aventură a vieții sale.

Se rezemă pe spătarul plușat, cu un oftat satisfăcut. Niciodată nu se întorsese acasă cu atâta confort și eleganță. Era impresionată de atâta pompă și solemnitate.

Vizitiul purta o minunată haină rubinie, ornată cu vipușcă argintie. Pantalonii albi, strânși pe picior, coborau puțin sub genunchi, lăsând la iveală ciorapii albi și pantofii negri. Sub pălărie purta o perucă albă, asemenea celor doi lachei care stăteau în spatele trăsurii. Mare mirare că nu cădeau de-acolo.

Când trecură pe sub o arcadă masivă, susținută pe două coloane de piatră, inima ei începu să-i bată în ritmul tropotului de copite ale celor șase cai suri aflați în fruntea trăsurii. Cupeul bine clădit vira cu ușurință pe alt drum, străjuit de-o parte și de alta de ulmi uriași, aliniați ca ostașii în pluton. Lumina blândă a soarelui pătrundea prin coroanele bogate, creând un peisaj de vis.

– Uitasem cât de mare e Harrington, rosti tatăl ei vitreg cu glas scăzut.

Lydia îi aruncă o privire. Ridurile de pe chipul său drag se adânciseră de când noul marchiz de Blackhurst îi trimisese telegrama

prin care-l informa de sănătatea tot mai șubredă a tatălui lor. O durea sufletul când se gândea la suferința pe care tatăl lor vitreg urma s-o îndure în următoarea perioadă.

Grayson Rhodes fusese o viață alături de ea. Sosise la fermă să ajute la recoltarea bumbacului pe când avea ea șapte ani, la scurtă vreme după încheierea războiului dintre Nord și Sud. Era mai bălai pe-atunci și mai alb la față. Între timp, soarele și vântul își lăsaseră amprenta inconfundabilă. Era mai bronzat, mai bătut de vreme.

O intrigase cadența distinctă a glasului său, care între timp își mai pierduse din vioiciune. O fascinase eleganța purtării sale. Acestea rămăseseră elemente neschimbate de-a lungul anilor, deși bărbatul se schimbase în toate celelalte privințe. Mai lat în umeri, mai aspru în palme. De fiecare dată când se uita la femeia care ședea alături de el – mama ei –, Lydia știa că Grayson o iubea cu ardoare.

Nu semăna cu nimeni altcineva pe care să-l fi cunoscut Lydia vreodată. În ciuda circumstanțelor nefericite care-l împinseseră la ușa lor, era un bărbat cu picioarele pe pământ. Îi ascultase fermecată poveștile, îl asaltase cu întrebări despre țara lui natală și se rugase pentru ziua în care va hotărî să se întoarcă acolo, alături de noua lui familie.

O cuprinseră remușcările, căci rugăciunile ei fuseseră într-un târziu ascultate, însă nu așa cum sperase ea. Nu-și dorea să-l expună la suferință pe tatăl ei doar pentru ca ea să trăiască pentru scurtă vreme într-o lume imaginară. Se simțea vinovată pentru orice crâmpei de bucurie resimțit în această călătorie. Totuși, visase să viziteze Anglia de când ascultase primele povestiri cu cavaleri neînfricați și domnițe aflate la ananghie.

Adesea își închipuia că și ea se afla la ananghie în plictisitorul Fortune din Texas, unde toate zilele erau aidoma, iar sezoanele se împărțeau între semănat și recoltat.

Dimpotrivă, în Londra, sezonul avea cu totul altă semnificație. Își închipuia baluri fastuoase și rochii elegante de la Worth's. Etichetă. Maniere elegante. Ritualuri. Tradiții. În Albion, curtatul era mult mai captivant și mai complex decât ce trăise în America.

Verișoara ei, Lauren, mai în vârstă cu trei ani, îi relatase despre sezonul londonez în scrisori amănunțite. Îi povestise în detaliu despre domnii de seamă care o curtaseră. Duci, marchizi, conți sau baroni. Bărbați cu titluri mai sonore decât „domn". Lydia găsea totul foarte romantic.

Era egoist din partea ei – ba chiar nepotrivit – să tragă nădejde că va putea participa la vestitul sezon pe durata ședерii sale în Anglia. Însă nu putea abandona un vis ce se înfiripase în inima ei la o vârstă atât de fragedă: să păsească dincolo de hotarele obișnuitului, pe tărâmul aristocrației britanice.

– Cât mai avem, *papa?* întrebă Sabrina, rontăind vârful unei codițe.

Lydia luase parte la călătorie grație surioarei ei vitrege, care avea opt ani. Mama își dorise un supraveghetor pentru copiii mai mici, pentru a-și putea dedica toată atenția soțului ei, în acest moment de cumpănă. Pe deasupra, ducele dorea fără îndoială să-și vadă nepoții de sânge.

– Trebuie să sosim dintr-o clipă în alta, rosti Grayson, zâmbind drăgăstos mezinei.

Colton se foi pe banchetă, alături de Lydia. Băiatul de treisprezece ani fusese fascinat de corabia cu care străbătuseră Atlanticul, dar nu-l interesa câtuși de puțin peisajul britanic. Frații ei mai mari, Johnny și Micah Westland, de care îi lega amintirea răposatului tată, rămăseseră în Fortune, pentru a se ocupa de grâne și de vite. Tatăl ei vitreg reușise să sporească profiturile familiei din cultivarea pământului și creșterea vitelor. Firește, nu-și însușise nici un merit pentru această realizare, ci lăudase eforturile fiecărui membru al familiei în parte.

Lydia era ușurată că Johnny nu-i însoțise în această călătorie. Avea obiceiul s-o tachineze fără milă în privința aspirațiilor ei de-a fi văzută drept o doamnă sofisticată.

Când Lydia avea doisprezece ani, fratele ei o descoperise umblând cu o carte pe creștetul capului. Zile în șir nu se mai oprise din râs. Pe la șaisprezece ani, Johnny încercase să-i vâre niște prieteni de-ai lui sub nas – drept posibili amorezi – și se supărase teribil când ea nu arătase nici cel mai mic interes pentru acei

tineri pe care el punea mare preț. Lydia nu tăgăduia că îndemânarea de a dansa fără să calci doamnele pe picioare, de a trage drept cu pușca, de a îmblânzi un cal sălbatic și de a opri năvala unei turme de vite cuprinse de streche erau calități admirabile.

Însă ea căuta cu totul altceva la un bărbat. Să dea impresia unei înfățișări distincte de cum intra într-o încăpere. Să aibă rădăcini adânc înfipte în istorie.

Se străduise de nenumărate ori să-i explice lui Johnny ce-și dorea, însă erau idei intangibile, imateriale. Pur și simplu știa că urma să le recunoască când aveau să-i iasă în cale.

Johnny nu putea pricepe de ce ea tânjea după o lume atât de diferită față de cea în care trăiau. De lipsuri nu se punea problema. Dar Lydiei i se părea nespus de mediocră. Și tânjea după mult mai mult.

– Uite! Lebede! exclamă Sabrina încântată.

Lydia își întoarse privirile către fereastra trăsurii, pentru a admira peisajul trecător, și zări un iaz întins. Luciul apei era neted ca o sticlă albastră, cu excepția vălurelelor lăsate în urmă de lebedele ce alunecau elegant pe suprafața azurie. Peste iaz se arcuia un pod de piatră.

Oare acesta să fie iazul în care se înecase fratele tatălui ei vitreg? Cu toate că tatăl ei își exprimase mâhnirea când citise scrisoarea ducelui, Lydia știa că, de fapt, cei doi frați nu se îndrăgiseră din cale-afară.

Dincolo de iaz se înălța o casă imensă. Nu, *casă* era puțin spus. Părea mai degrabă un palat, așa cum și-l închipuia ea. Își duse mâna la gât.

– Oh, Doamne!

– Aia-i casa ta, *papa?* întrebă Sabrina. Spune-mi!

– Casa mea e în Fortune, rosti el cu căldură. Aia-i casa ducelui.

– Dar ai locuit acolo, insistă Sabrina.

– Da, pentru o vreme, recunoscu el.

Lydiei îi venea greu să-și închipuie că tatăl ei vitreg copilărise la umbra acelor ziduri înalte de cărămidă. Numără trei rânduri de ferestre. Oare cum izbutise să-și găsească mulțumirea în casa lor din Fortune? Ce-i drept, depășea în mărime casele din vecinătate,

iar Lydia avea propriul dormitor, dar cu siguranță, ar fi încăput zece case de-ale lor în imensitatea asta.

Trăsura intră pe un drum pietruit ce descria un cerc în fața palatului. Drumul era mărginit de-un curcubeu de flori, la fel și marginea casei.

Lydia zări cu coada ochiului strângerea caldă de braț cu care mama sa încerca să-l liniștească pe tatăl ei vitreg. Lydia știa că nu-i era ușor în acele clipe. Nu le era ușor amândurora.

Grayson Rhodes fusese un copil născut din flori. În pofida nelegitimității sale, ducele se îngrijise de creșterea lui dintr-un simț al datoriei. Îl recunoscuse drept fiul său și îi îngăduise să-i folosească numele. Cu toate acestea, Lydia nu putea ignora faptul că ducele îl surghiunise pe Grayson în Texas, să-și câștige propria existență, pe când fiii săi legitimi aveau totul de-a gata. Tatăl ei vitreg o asigurase în repetate rânduri că nu se simțea nedreptățit de legea englezească, dar Lydia credea în continuare că nu fusese tratat foarte corect.

Părinții Lydiei hotărâseră să împartă toată averea lor precum și pământul în chip egal celor cinci copii. Nu conta că trei dintre ei aveau alt tată. Aveau cu toții aceeași mamă, iar Grayson Rhodes îi vedea ca pe copiii lui: dacă nu-i lega sângele, îi lega dragostea părintească. Lydia îl iubea ca pe tatăl ei de sânge, iar el o iubea necondiționat. Îi alinase suferința când fusese bolnavă și îi sărutase genunchii zgâriați. De la el învățase valsul.

Trăsura se opri cu un legănat, iar ocupanții – cu excepția tatălui ei – schimbară priviri neliniștite.

Un slujitor cu chip serios deschise numaidecât ușa și îi ajută să coboare. Alți câțiva slujitori începură rapid să descarce bagajele.

Un bărbat cu expresie severă, îmbrăcat în pantaloni lungi și o haină neagră, se apropie de ei și făcu o plecăciune scurtă.

– Vă rog să mă urmați!

Îi conduse pe un șir lung de trepte de piatră, deschise ușa masivă de lemn sculptat cu migală și se retrase discret, invitându-i să intre.

Când păși în holul uriaș, Lydia rămase cu răsuflarea tăiată. Podeaua de marmură strălucitoare se ramifica în trei holuri

separate, din care două aproape ascunse de scările largi ce se arcuiau spre etaj. Acolo se reuneau într-un balcon cu vedere panoramică asupra întregului antreu. Pretutindeni, pereții erau împodobiți cu portrete uriașe, cu ramă aurită.

Își întinse gâtul pentru a studia mai bine pictura ce acoperea tavanul boltit: un bărbat în togă mâna un car de luptă printre nori. Ce nepotrivit! Mai bine ar fi mers un cavaler îmbrăcat în armură, călărind un armăsar nervos.

Ecoul tainic al pașilor pe trepte o făcu să-și coboare privirile. După aspect, domnul care înainta plin de solemnitate era fără îndoială majordomul. Era îmbrăcat întocmai ca un gentilom: pantaloni negri, haină, cămașă albă și lavalieră. Avea o mină serioasă, parcă temându-se că un zâmbet i-ar nărui fața.

– Domnule Rhodes, am fost însărcinat să vă conduc împreună cu familia direct în dormitorul Excelenței sale. Vă rog să mă urmați!

Lydia se zbârli la cuvintele majordomului, deși ceilalți păreau să găsească invitația politicoasă. Ce-i drept, tatăl ei nu era urmașul legal, însă cel puțin slujitorii ar fi trebuit să i se adreseze cu „milord". La urma urmei, era fiu de duce, un motiv suficient să fie tratat cu cea mai înaltă considerațiune.

Citise tot ce găsise despre aristocrație, ajungând într-un final să descâlcească țițele titlurilor, ale rangurilor și ale ierarhiilor. În Texas, un om își câștiga respectul și poziția. Aici se năștea cu ele.

O luă pe Sabrina de mână și-l înghionti ușor pe Colton, și tustrei o luară pe urmele părinților. Urcară treptele spiralate. Pe pereții întunecați, căptușiți cu lambriuri, atârnau alte portrete. Unele chipuri aduceau cu tatăl ei vitreg, deși majoritatea aveau părul și ochii închiși la culoare. Se întrebă dacă erau portretele foștilor stăpâni ai conacului.

– Ăsta-i castel? șopti Sabrina, vizibil impresionată de măreția reședinței.

– Pe-aproape, îi răspunse Lydia în șoaptă.

Și-ar fi dorit un răgaz să se pregătească puțin. Fuseseră tot pe grabă din zori, și astfel nu reușise decât să-și pieptene puțin părul și să-l lege cu o panglică. Haina ei de călătorie din lână

bleumarin îi fusese de mare folos în timpul călătoriei, dar era prăfuită și șifonată. Ar fi vrut să fie puțin mai elegantă în acel moment special.

La câte încăperi avea casa, se găsea cu siguranță o odaie care să le fie pusă la dispoziție pentru câteva minute.

Ajunseră în capul scării, ce dădea într-un coridor impunător, ce părea mai degrabă o încăpere înaltă cu mese, scaune, lămpi, tablouri și flori în ghivece. Doar numărul uriaș de uși îi conferea aspectul de coridor. Lydia spera să găsească o hartă a palatului cât de curând.

Ușa din apropierea treptelor se deschise, iar dinăuntru ieși o doamnă îmbrăcată elegant. Cele câteva șuvițe negre stăteau mărturie a culorii de altădată a părului încărunțit. De cum îl zări pe tatăl vitreg al Lydiei, în ochii ei se aprinse o mânie ucigașă. Femeia trânti ușa și își propti mâinile-n șolduri.

Grupul de oameni încremeni. Grayson făcu o scurtă plecăciune, iar Lydiei îi apăru mai maiestuos ca niciodată, în pofida oboselii și a hainelor prăfuite.

– Excelență, rosti el cu glas scăzut.

– Bastardule! scuipă ea, proiectând stropi de salivă printre buzele-i subțiri. N-ai ce să cauți aici! Nu-ți dau voie să calci în casa asta, și cu-atât mai mult în dormitorul lui.

– Asta-i vrăjitoarea cea rea? șopti Sabrina.

– Așa cred, îngăimă Lydia, îngrozită de felul în care se purta femeia cu tatăl ei vitreg.

– Excelență..., începu majordomul.

– Pur și simplu, n-am să-i permit. Osborne, dacă ții la slujba ta, îi vei conduce numaidecât pe acești oameni afară!

Lydia își întoarse brusc privirea spre ușa care tocmai se deschidea în celălalt capăt al coridorului. Dinăuntru păși o tânără cu șorț tras peste rochia neagră și o tichie în cap.

– Mary, cheamă-l pe Excelența sa, îi porunci Osborne slujitoarei.

– Da, domnule Osborne.

Mary coborî în grabă scările.

– Ba n-ai să-l chemi! urlă ducesa.

Mary își continuă fuga pe trepte, fără s-o ia în seamă.

– Obrăznicătură mică! Servitorii ăștia pe care i-a adus Rhys sunt cât se poate de nedisciplinați. Nu el e stăpân aici. Eu sunt. În ce te privește, bastardule...

– Nu-ți mai permit să-l insulți pe soțul meu...

– Abbie, o întrerupse Grayson cu blândețe, clătinând din cap.

– Întocmai. Își cunoaște bine locul și știe că n-are ce căuta în casa mea, rosti ducesa. Afară cu voi, să nu vă mai prind pe nicicare pe aici, că asmut câinii pe voi!

Ducesa își continuă șuvoiul de insulte, ridicând glasul tot mai tare.

Lydia se așteptase la o purtare cuviincioasă din partea unei doamne cu rang, nicidecum la un asemenea scandal, pe care îl văzuse la vânzătorii de pește din Liverpool.

– Lyd, mă strângi prea tare, șopti Sabrina.

Lydia își mai domoli strânsoarea, asistând cu durere în suflet la acest spectacol de prost gust.

Ce umilință pentru tatăl ei vitreg! Ce dureros pentru copiii lui mai mici și mult mai sensibili. La cât de mare era palatul, Lydia își închipui că vor trece minute bune până ca Mary să dea de „Excelența sa", și încă o dată pe-atât până la sosirea ducelui. Ar fi rămas neclintită, dar nu dorea ca fratele și surioara ei să fie martori la această umilință. Nu dădea înapoi. Pur și simplu îi proteja pe cei mici.

Aruncă o privire rapidă în jur. Nu se punea problema să intre imediat în altă odaie. Habar n-avea ce se afla înăuntru. Pe deasupra, erau slabe șanse ca patru pereți și o ușă să-i poată feri de zbieretele ducesei.

– Haide, șopti ea.

O trase pe Sabrina de mână și îl împinse ușor pe Colton, conducându-i pe cei doi înapoi pe trepte. Pe măsură ce cobora scările, nu-i venea să creadă câtă furie îi stârnise ducesei sosirea tatălui lor. Doar veniseră la invitația lor, ce Dumnezeu!

Brusc se opri, căci în întâmpinarea lor veneau trei bărbați. Cel din frunte emana forță și eleganță, și mișcările lui fluide îi făceau pantalonii cenușii să i se lipească de piele. Redingota bleumarin îi acoperea în chip potrivit umerii vânjoși. Cămașa albă, vesta

și lavaliera îl dădeau drept un bărbat conștient de propria-i valoare – îmbrăcat la patru ace indiferent de ocazie.

Fără îndoială era fratele tatălui ei vitreg, Rhys. Marchizul de Blackhurst. Totuși, nu semăna deloc cu Grayson Rhodes. Avea o alură întunecată, ușor sinistră. În ochii lui cenușii-argintii se oglindea mânia furtunilor ce pustiau adesea coasta Texasului. Lydia căzu pradă privirilor sale furtunoase, incapabilă să meargă mai departe.

Parcă fermecat în egală măsură de prezența ei, Rhys se opri brusc. Slujitorii încremeniră în spatele său.

Sub privirile lui pătrunzătoare, inima Lydiei începu să bată cu putere. Prezența lui impunătoare o făcu să devină extrem de conștientă de apropierea sa fizică, de răsuflarea lui aspră. Câteva șuvițe de păr negre ca noaptea îi atârnau pe frunte. Lydia și-ar fi dorit nespus de mult să i le pună la loc.

Un strigăt ascuțit spulberă tensiunea momentului. În ochii lui scânteie o furie nestăpânită. Lydia ar fi trebuit să se teamă de el, și totuși se simțea mai în siguranță ca niciodată. Cu certitudine venise să-l salveze pe tatăl ei vitreg de femeia samavolnică din capătul scărilor. O femeie protejată de înălțimea rangului.

Deși treptele erau suficient de spațioase, Lydia îi luă pe copii și se lipiră tustrei de perete, oferindu-i bărbatului loc să urce și să pună odată capăt țipetelor scorpiei.

– Nu-i nevoie să fugi, rosti el cu căldură, iar glasul lui, asemenea nectarului sub bolta senină din Texas, îi aduse alinare.

– Nu fugeam, rosti ea cu o repezeală ce-i dezmințea cuvintele.

Rhys ridică o sprânceană, neîncrezător. Apoi porni hotărât pe scări, urcând câte două trepte deodată. Slujitorii o luară grăbiți pe urmele lui. Lydia le urmă exemplul, trăgându-i pe copii după ea. Ceva îi spunea că ducesa avea să fie pusă la respect, și nu voia să rateze momentul.

Se opri în capul treptelor, la un pas în spatele celorlalți, și îi trase pe cei doi într-o parte, la loc ferit, de unde putea însă privi întreaga scenă. Ducesa nu băgase încă de seamă apropierea lui, cu toate că, în mintea Lydiei, prezența lui domina întreg coridorul.

– Mamă, rosti lordul cu un strop de amenințare în glasul său profund.

Ducesa se răsuci pe călcâie.

– Tu! Tu l-ai invitat aici!

– Da.

Lydia nu deslușI în vocea lui nici o urmă de regret față de un veritabil act de trădare, după cum îl cataloga fără îndoială ducesa.

– Ești o jalnică scuză pentru un fiu. Câtă vreme tatăl tău e în viață, titlul tău nu valorează doi bani.

– Câtă vreme tatăl meu e în viață, mă simt dator să-i îndeplinesc dorințele. Tatăl meu dorește să-și vadă fiul iubit, iar *tu* nu te vei opune.

Ducesa ridică sfidător bărbia, susținută pe colaci de grăsime.

– Ba mă voi opune.

– Nu. Rhys flutură mâna către slujitorii săi. Conduceți-o pe Excelența sa în odăile sale.

Ducesa își flutură pumnul în aer.

– Nu mă mișc de-aici!

– *Excelență,* fie hotărăști să pleci în chip elegant și fără scandal, fie te duc pe umăr ca pe-un sac de cartofi. În ambele cazuri, te vei retrage și-i vei permite tatei să-și vadă fiul în liniște. Alegerea e a ta, dar bagă de seamă, ai două secunde să te decizi.

Chipul ducesei se schimonosi de furie.

– Ce rău îmi pare că nu te-ai înecat tu în locul lui!

Ochii lui cenușii se umplură de tristețe.

– Știu, rosti el cu milă în glas.

Înclină scurt din cap, iar slujitorii săi se apropiară de ducesă. Femeia aruncă fulgere din priviri fiului său și lui Grayson, apoi își ridică fustele, tropăi până în capul treptelor și coborî. Nu suficient de repede, după părerea Lydiei.

Marchizul se întoarse către tatăl ei vitreg.

– Scuzele mele! Sper să poți ierta purtarea necuviincioasă a ducesei. I-a fost greu în ultimele luni și e puțin extenuată.

Când îl întâlnise pe trepte, îi păruse un bărbat puternic și hotărât. Lydiei îi venea greu să împace acea primă impresie cu răceala cu care îl întâmpină pe tatăl ei vitreg. Trecuseră cincisprezece

ani de când Grayson Rhodes își făcuse bagajele și plecase în Texas. Cincisprezece ani, și nici un zâmbet sau o îmbrățișare. Ba mai mult, oamenii i se adresau ca unui străin nepoftit, mai degrabă tolerat decât bine-venit.

După cum îi era însă firea, tatăl ei compensă cu brio lipsa de ospitalitate. Pe chipul lui înflori un zâmbet larg.

– Mă bucur să te văd, Rhys.

Marchizul îi aruncă o privire ofensată.

– De-acum înainte să mi te adresezi cu Blackhurst.

– Desigur, îmi cer scuze. Îmi pare rău de Quentin.

Marchizul încuviință politicos.

– Tuturor ne pare rău de cele întâmplate. Sper că ai avut parte de o călătorie plăcută până să calci în venerabila noastră reședință.

Lydia nu știa mare lucru despre marchiz, întrucât tatăl ei rareori pomenea de familia lui din Anglia. Acum, că asistase la disputa cu ducesa și la schimbul de replici stinghere între cei doi frați, îi înțelegea pe deplin reticența.

Zări o sclipire în ochii albaștri ai tatălui său. Nu părea deloc afectat de tratamentul ireverențios al gazdelor.

– Din păcate am rău de mare.

– Regret să aud asta. Efortul tău va fi cu-atât mai mult apreciat de tata. Te așteaptă.

Rhys făcu câțiva pași înapoi, dând impresia că voia să plece fără să mai scoată o vorbă.

– Cum se simte? îl întrebă tatăl ei vitreg iute.

Marchizul se opri și șovăi pentru câteva clipe, neștiind cum să răspundă.

– Nu prea grozav, din păcate. Nu o să mai fie mult timp printre noi. Cred că s-a ținut cu dinții de viață doar ca să te vadă pe tine.

– Speram ca lucrurile să stea altfel.

– Poate mă înșel eu, și sosirea ta va avea darul să-l întremeze puțin. Apropo, dacă n-a apucat nimeni să te informeze înainte ca mama să te copleșească cu tirada ei, sunteți liberi să folosiți orice cameră de pe coridor pe durata ședерii voastre. Mi-am însărcinat propriii servitori să stea la dispoziția voastră. Sunt onorați să vă slujească.

– Ești foarte amabil, rosti tatăl ei vitreg pe un ton grav, de parcă realizase brusc că se află într-o piesă de teatru și trebuie să-și joace rolul. Aș dori să-ți prezint familia mea.

– Desigur.

Într-o tăcere sumbră și apăsătoare, tatăl ei vitreg o prezentă întâi pe soția lui, apoi pe cei doi copii ai lor.

Așteptând să fie prezentată, Lydia auzi un vuiet de parcă ar fi avut o scoică lipită de ureche. Avea mare nevoie de aer, dar apăsarea din piept abia îi dădea voie să respire. După o eternitate, tatăl ei rosti într-un final:

– Permite-mi să ți-o prezint pe Lydia, cealaltă fiică.

– Fiica *ta?* întrebă marchizul.

Lydia zări o scânteie în ochii săi – admirație sau dezgust? Ceva îi spunea că prima impresie pe care i-o făcuse marchizului pe trepte suferea câteva ajustări. Acum o privea cu alți ochi.

– Mai precis, fiica mea vitregă, Lydia *Westland,* adăugă tatăl ei.

– Precizarea e tare folositoare uneori, murmură marchizul.

Lydia se temuse că-i va găsi neajunsuri, dar sub privirea lui pătrunzătoare se simțea și mai determinată să-și găsească locul în această societate. Ridică mâna. Preț de câteva clipe, marchizul păru surprins. Apoi îi luă degetele în mâna lui fină, fără bătături sau cicatrici lăsate de la culesul bumbacului. O mână care, în ciuda unei vieți lipsite de griji, vădea o forță nebănuită.

Marchizul făcu o plecăciune scurtă, iar răsuflarea lui caldă îi mângâie încheietura. Genunchii ei se înmuiară, când buzele lui așternură un sărut diafan pe pielea ei.

– Încântat, domnișoară Westland, rosti el grav.

– Plăcerea e de partea mea, Excelență, se grăbi să-l asigure, cu glasul la fel de nesigur ca picioarele.

Marchizul dădu drumul mâinii ei și se îndreptă de spate.

– „Milord". „Excelență" voi fi de-abia după ce tatăl meu își va da obștescul sfârșit.

– Da, desigur, știam asta. Chiar știam. Îmi cer scuze pentru această gafă.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Învățăm mult mai mult din greșeli decât din realizări, n-am dreptate?

Lydia se strădui să-și înăbușe lacrimile, pentru a nu se înjosi și mai mult. Își făcuse atâtea speranțe pentru prima ei întâlnire cu un lord englez. Dorise să impresioneze, dar mai mult decât atât, își dorise ca el să vadă – ca toată lumea să vadă – ce bine se descurcase tatăl ei. Că familia lui era egală cu a lor.

Marchizul se întoarse către Grayson, această expediere rănind-o mai mult decât ar fi vrut s-o recunoască.

– Mă găsești în bibliotecă, rosti el. După ce-l vezi pe tata, ne putem întâlni acolo. Mai ții minte unde e?

– Amintirile mele sunt încă proaspete, rosti tatăl ei vitreg.

– Iadul își lasă definitiv amprenta pe sufletele noastre, nu-i așa?

Marchizul făcu o plecăciune scurtă și îi lăsă singuri.

– Lydia, te ocupi, te rog, de bagajele noastre cât eu și tatăl tău îl vizităm pe duce? o rugă mama ei.

Lydia își dezlipi privirea de la treptele pe care tocmai coborâse marchizul. Încuviință în tăcere, încercând să nu fie prea dezamăgită de prima ei întâlnire cu aristocrația engleză.

Capitolul 2

Rhys nu suporta femeile care plângeau. Aștepta răbdător în dormitorul mamei sale, cu mâinile strânse la spate, în vreme ce ducesa uda batistă după batistă.

– Înjunghiată pe la spate, bombăni ea. Mai bine mă înjunghiai în spate.

– Te rog să nu-mi dai idei, mamă, murmură el.

Femeia își înălță brusc privirea, punând numaidecât capăt șuvoiului de lacrimi, de parcă ar fi ridicat rapid un baraj. Cu buzele strâns lipite, se ridică elegant – mereu elegant – de pe canapeaua din fața șemineului și începu să dea roată încăperii.

– Nu pot să rămân aici.

– Grayson și familia sa vor locui în aripa tatei. Abia dacă o să-i vezi.

– Plec la mare...

– Mi se pare o soluție complet nepotrivită, dat fiind că acela care ți-a fost soț aproape patruzeci de ani e pe patul de moarte.

– Soțul meu! pufni ea. N-a fost zi de la Dumnezeu să nu-mi aducă aminte de marea iubire a vieții sale, de actrița aia dezmățată. Nu-ți poți închipui ce dureros e să nu-ți găsești locul în inima celui pe care-l iubești.

Rhys își putea închipui destul de bine, dar nu se afla aici pentru a-și alina propria suferință, ci pe a mamei sale.

– Dacă îl iubești cu-adevărat pe tata, ar trebui să știi că în ceasul de pe urmă își dorește nespus să-l vadă pe Grayson. Au trecut aproape cincisprezece ani de când l-a trimis peste mări, încercând să te îmbuneze pe tine.

Ducesa nu-și mai putu ține lacrimile în frâu și se prăbuși înapoi pe canapea.

– Quentin nu l-ar fi lăsat pe bastard să pună piciorul în casă.

Rhys hotărî să nu pomenească nimic de fratele pe care îl disprețuise, ci să ia doar apărarea celui pe care îl îndrăgise.

– Tata s-a rugat de mine să-l chem pe Grayson. Nu puteam să-i refuz o rugăminte atât de aprigă.

Și chiar dacă n-ar fi dat două parale pe rugămintea tatălui său, tot l-ar fi chemat. Voia să afle cum se descurcase Grayson în Texas. Din câte își dădea seama, se descurcase de minune. Când urcase treptele, soția lui păruse gata să se ia la trântă cu oricine pentru a-și apăra soțul.

Însă fiica mai în vârstă a lui Grayson – fiica lui *vitregă* – îi atrase în mod special atenția și mai că-l făcuse să uite scopul ascensiunii sale grăbite pe scări.

O înspăimântase de-a binelea, asta se văzuse limpede în ochii ei violeți. De mult nu mai zărise atâta inocență în ochii unei femei. Ar fi vrut să despletească panglicile ce-i țineau părul în loc și să-i dezmierde șuvițele lungi și blonde, pentru a vedea dacă sunt la fel de mătăsoase precum păreau.

Dar gestul ei de a-și apăra fratele și surioara îl luase pe nepregătite. Nu voise s-o înspăimânte, însă nu reușise să-și ascundă supărarea în timp ce urca treptele pentru a pune capăt urletelor

mamei sale. Era supărat pe sine însuși pentru că n-o înștiințase de sosirea lui Grayson, pentru că nu tratase situația cu mai multă abilitate.

Amânase la nesfârșit o discuție neplăcută, și drept urmare sporise în chip nedorit dramatismul întâlnirii. Știa că își dezamăgise tatăl prin felul în care acționase. Drept urmare, urcase treptele abia reușind să-și țină mânia în frâu. Încă și mai tare îl înfuriase reacția domnișoarei Westland, care îi citise imediat starea pe care se străduise atât de tare s-o ascundă.

Își aminti scrisoarea trimisă de Grayson tatălui lor în urmă cu ani buni, în care vorbea despre noua lui familie. Câți ani avea fata? Douăzeci? Douăzeci și unu?

La urma urmei, era doar un copil. Trebuia să rețină acest aspect și să uite de tremurul mâinii ei, de mireasma pielii calde când îi sărutase degetele și de fiorul de dorință ce-i săgetase trupul când se apropiase de ea. Complet nepotrivit!

– Te rog, Rhys, trimite-i de-aici, se rugă încă o dată maică-sa, scoțându-l din reverie. Te rog!

– Pot doar să mă asigur că nu vor fi în aripa vestică a conacului când te vei duce să-l vezi pe tata. O să vorbesc cu Grayson și voi avea grijă ca el și familia să fie plecați între orele două și cinci după-amiaza. Poți să-l vizitezi pe tata în acest interval orar, fără să dai nas în nas cu ei.

– Nu voi lua cina împreună cu ei, suspină ducesa.

– Nici nu mă așteptam la așa ceva. Vei lua cina în odăile tale, ca și până acum.

Ducesa își fixă privirile în șemineul gol, învinsă și vulnerabilă.

– De ce n-a putut să mă iubească?

– Îmi cer încă o dată scuze pentru purtarea necuviincioasă a mamei de mai devreme, rosti Rhys în timp ce turna vin în două pahare.

Grayson intrase în urmă cu câteva clipe în bibliotecă, mai tras la față și mai extenuat decât la sosire. Cu siguranță nu-i era ușor să-și vadă tatăl zăcând la pat, un tată care-l iubise nespus.

– Trebuia să mă aștept la ieșirea ei, murmură Grayson. Am presupus că respectul de care mă bucur în Texas se observă în purtarea mea.

– Chiar se observă, îl asigură Rhys când îi înmână paharul.

Se apropie de fereastră și își ațintì privirea spre grădină, unde soția și fiicele lui Grayson beau ceaiul de după-amiază. După mișcarea rapidă a buzelor ei, mezina părea foarte entuziasmată, în vreme ce sora ei mai mare privea visătoare într-un punct incert. Poate că admira petalele unui trandafir sau poate întreaga grădină. Probabil că în Texas nu aveau grădini al căror singur scop era delectarea ochiului.

Profilul delicat al domnișoarei Westland trebuia imortalizat în marmură. Părul ei, palid ca luna plină într-o noapte de iarnă, era în continuare strâns cu o panglică aranjată într-o fundă. Cât de simplu și, totuși, cât de ispititor! Tentația inocenței.

Bău din pahar și rosti:

– Ai o familie minunată!

Grayson se apropie de el, își rezemă brațul de perete și aruncă o privire afară.

– Așa-i. Am avut mare noroc. Se pare că soarta ți-a zâmbit și ție.

– Un zâmbet strâmb, dacă-l pot numi zâmbet.

– Poate nu mă crezi, dar vestea morții lui Quentin m-a îndurerat. Ce groaznic să-ți găsești sfârșitul înecat!

– Era atât de abțiguit că nici n-a băgat de seamă. Se pare că avea obiceiul neplăcut să bea până uita de el. Dacă ar fi căzut doi pași mai repede, n-ar fi aterizat în iaz. Firește, mama suferă cumplit. La scurtă vreme după moartea lui, tata s-a îmbolnăvit. După cum îți spuneam mai devreme, au fost câteva luni dificile.

– Îmi închipui că nici pentru tine n-a fost floare la ureche. Nu-i ușor să te îngrijești de Harrington și de Blackhurst. Totuși, am deplină încredere că poți face față responsabilităților.

– Că veni vorba de responsabilități, te-aș ruga să mergi la plimbare cu familia ta în fiecare după-amiază de la două la cinci. Veți avea o trăsură la dispoziția voastră. În acel interval, mama îi va face vizite tatei. Cu cât mai rar vă întâlniți, cu-atât mai bine.

– Nu i-ai spus că m-ai invitat la Harrington.

Era o afirmație, nu o întrebare. Rhys ridică din umeri. Le poruncise slujitorilor să pregătească niște camere și să trimită o trăsură pentru niște oaspeți care urmau să sosească în curând.

– Intenționam să-i spun în seara asta. Nu știam că o să veniți atât de repede.

– Îți sunt recunoscător că m-ai invitat.

– A fost dorința tatei.

– Dar nu și a ta, rosti Grayson.

– Mă bucur să aflu că te descurci atât de bine. Se retrase de la fereastră. Să mă ierți, dar am chestiuni urgente de rezolvat. Voi lua cina cu voi diseară.

Rhys se așeză la birou și începu să frunzărească niște hârtii, plin de importanță, sperând că Grayson va înțelege fără să i se spună direct că întrevederea se terminase.

– Mi-a interzis să te iau cu mine, rosti Grayson cu glas scăzut.

Rhys își înălță privirile, dând frâu liber resentimentelor.

– Ce convenabil, să nu-i dai niciodată ascultare, cu o singură excepție.

– Ești fiul lui.

– Și tu.

– Locul tău era aici.

– Locul meu a fost în iad!

Capitolul 3

– Ar fi trebuit să-l iau cu mine.

Grayson și soția lui se plimbau braț la braț prin grădinile elaborat aranjate care îi alinaseră durerea în copilărie. Acum însă nu-și găsea liniștea printre florile viu colorate și gardurile tăiate la milimetru. Nu și-ar fi închipuit niciodată ce dor avea să-i fie de plantațiile sale nesfârșite de bumbac. Sau cât de mult avea să se bazeze pe tăria femeii de lângă el. De-a lungul anilor, cei doi deveniseră maeștri în a-și citi stările, gândurile, astfel că până și acum

ea nu îl îmboldi în nici un fel, lăsându-l să-și dezvăluie greșelile în ritmul său.

– M-a implorat. Avea doar cincisprezece ani și s-a rugat de mine să mă însoțească în Texas. Știind că tata s-ar împotrivi, nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-l iau pe Rhys.

– Nu-i vina ta. Ai traversat oceanul, fără să știi ce primejdii te așteaptă în Texas. Din câte-mi aduc aminte, când ți-au spus că te așteaptă Fortune acolo, tu te-ai gândit la bani, nu la un orășel.[1]

Grayson chicoti.

– Da, am aflat repede că există mai multe feluri de averi.

Soția lui era averea cea mai de preț pe care-o putea câștiga un bărbat.

– Din păcate, Abbie, mă simt vinovat acum că nu l-am luat cu mine. Rhys s-a schimbat.

– Cum e firesc. Toți ne-am schimbat. Au trecut cincisprezece ani, îi aminti ea.

Grayson îi aruncă o privire scurtă femeii care nu ținuse cont de circumstanțele nefericite ale nașterii sale, prima și singura femeie care îl iubea necondiționat.

– Nu mă refeream la aspectul lui exterior, la faptul că nu mai e un băiețandru. Cred că plecarea mea i-a provocat multă suferință. Când Rhys a venit pe lume, eram puțin mai în vârstă decât Colton. N-ar fi trebuit să-i dau importanță. Și totuși, pe măsură ce creștea, părea la fel de singuratic ca mine. Ne-am apropiat tot mai mult. Poate pentru că aveam un dușman comun. Quentin. Ne-am ferit pe cât posibil din calea lui. Dar uneori nu puteam să-l evităm. Quentin obișnuia să-și verse furia pe mine, iar după plecarea mea, mi-e teamă că l-a luat la țintă pe Rhys.

– Nu ești tu de vină.

Grayson clătină din cap, incapabil să-i împărtășească toate grozăviile de care avusese parte în copilărie. Moștenitorul legal avusese în el o răutate pe care Grayson n-o mai întâlnise la nimeni de-atunci.

[1] Numele orășelului Fortune poate fi tradus ca avere sau noroc, șansă.

– Rhys are tot dreptul să mă mustre. Am demonstrat nesupunere în toate privințele, mai puțin la asta. Am ascultat rugămintea tatei și am hotărât să nu-l iau pe Rhys cu mine.

– Grayson, nu era fiul tău. Nu erai responsabil pentru el.

Grayson rânji amar. Abbie oftă și continuă:

– Lydia, Johnny și Micah sunt altă poveste.

Copiii primului ei soț, John Westland. Începuse să-i iubească în urmă cu mulți ani.

– I-aș feri de toate necazurile vieții, Abbie. Trebuia să fiu la fel de grijuliu cu Rhys.

– Am putea să ne certăm toată ziua pe subiectul ăsta, dar dacă te simți vinovat, n-am cum să te conving că nu-i așa.

Grayson se opri și o luă în brațe.

– Asta facem noi acum? Ne certăm?

Abbie își trecu degetele – asprite de toți acei ani petrecuți pe plantațiile de bumbac – prin părul lui.

– Nu poți schimba cursul evenimentelor și nici ce s-a petrecut după plecarea ta. Quentin a murit. Odihnească-se în pace!

– Nu odihna lui mă preocupă acum, ci liniștea lui Rhys.

– Ai venit aici pentru a-ți lua rămas-bun de la tatăl tău, îi reaminti ea.

Dar tatăl său nu se trezise. Grayson îi studiase chipul ofilit, îi ținuse mâna zbârcită în palme și îi vorbise. Dar fără folos.

– Ar fi trebuit să vin mai repede.

– La primirea de care ai avut parte, mă mir că te-ai întors. Nici nu vreau să-mi închipui ce viață ai avut aici.

Grayson zâmbi cu căldură, mângâindu-i drăgăstos chipul.

– Fără greutățile îndurate aici, probabil n-aș fi avut parte de tine.

– Poate așa va fi și în cazul lui Rhys. Cu timpul, va ajunge să aprecieze cu ce s-a ales în urma plecării tale, în loc să se întrebe ce-a pierdut.

Puțin probabil, dar Grayson nu putea decât să tragă nădejde.

– De ce nu vrei să iei cina cu noi, Lyd? întrebă Sabrina, cu glasul cântat pe care îl folosea când era dezamăgită.

Lydia nu-și ridică privirea din vraful de cărți și hârtii împrăștiate pe pat, unde ședea cu picioarele încrucișate – total neelegant –, rezemată pe un morman de perne. Folosise un scăunel pentru a se urca în patul cu baldachin.

– Pentru că nu mai sunt un copil, răspunse Lydia într-o doară. Sunt invitată să iau masa cu marchizul. Și, te rog, nu-mi mai spune Lyd cât suntem aici. Doar nu sunt vreun obiect de bucătărie.[1]

– Dar de când mă știu ți-am spus Lyd.

Lydia deslușì unda de tristețe din glasul surorii sale. Sabrina stătea întinsă pe podea cu caietul de desen deschis înainte. Îi plăcea la nebunie să deseneze, iar Lydia o încuraja mereu să exerseze.

– Știu, rosti ea cu dragoste, dar suntem într-un tărâm fermecat. Lady Lydia sună mult mai bine ca Lady Lyd. Nu crezi?

Sabrina își încruntă chipul de spiriduș.

– Dar nu ești Lady Lydia.

– Nu încă. Dar după ce termin de citit cărțile, s-ar putea să fiu. Cina în compania marchizului va fi primul test.

Nu dorea să ia prima lor întâlnire în calcul, pentru că fusese un fiasco total. Pe lângă faptul că i se adresase greșit, îi întinsese și mâna. Ar fi trebuit să facă o scurtă plecăciune. Privirea cenușie și furtunoasă a marchizului de Blackhurst îi tulburase gândurile. La cină, intenționa să privească țintă la nasul lui. Era fără îndoială un nas elegant, însă nu credea că avea să-i distragă atenția pe măsura ochilor săi.

Ar fi putut să se uite la buzele lui, dar simțea fiori de fiecare dată când își amintea cât de mult se apropiaseră de mâna ei. Desigur, nasul lui eliberase răsuflarea ce-i dezmierdase pielea ca o adiere de vară. Mai bine își fixa privirea asupra urechilor lui în timpul conversației. Încă nu aveau puterea să-i înmoaie genunchii.

– Test? Ne trimite la școală cât stăm aici? întrebă Sabrina, răstălmăcind complet vorbele Lydiei.

– Nu, prostuțo.

Făcu semn către hârtie. Timpul se scurgea iute, și mai avea multe de făcut până la cină. Nu doar pentru ea, ci și pentru tatăl ei vitreg. Dacă ar fi avut parte de-o primire mai călduroasă, n-ar

[1] Cuvântul *lid* (capac) are aceeași pronunție ca Lyd.

fi fost atât de hotărâtă să-și dovedească valoarea. Nu voia să-l facă de rușine.

– Termină-ți desenul!

Sabrina își întoarse din nou atenția asupra desenului, iar Lydia își reluă lectura. De cum sosise cufărul, scotocise și dăduse peste cărțile vârâte la fund. *Sfaturi de conduită și importanța ei în societate*, *Normele etichetei sociale* și *Îndrumarul tinerelor doamne*. Împachetase și multe numere din *Lady Godey* și *Harper's Bazaar*. Iar dacă acestea nu erau suficiente, avea la îndemână volumul *Îndreptarea purtărilor necuviincioase* al domnișoarei Westland. Nu era o lucrare publicată, dar în opinia Lydiei era mai valoroasă decât toate celelalte la un loc. Era o colecție de reguli pe care verișoara ei i le împărtășise în scrisorile expediate de-a lungul anilor. Lydia îi găsise titlul. Lauren făcuse nenumărate greșeli de la sosirea ei în Anglia, iar Lydia nu dorea să-i calce pe urme.

Lauren îi povestise despre aventurile ei sincer și fără ocolișuri. O parte din scrisori erau presărate cu pete cauzate fără îndoială de lacrimile verișoarei sale. Lydia se străduise să adune toate detaliile importante, încercând să învețe din greșelile lui Lauren, și astfel crease propria ei carte de norme sociale pe care dorea să i-o arate verișoarei sale în clipa revederii.

Nu se îndoia că acea clipă va sosi. Greu de crezut că mama ei va părăsi Anglia fără să-i facă măcar o vizită surorii sale din Londra. Lydia dorea să se bucure din plin de acest sejur, iar succesul depindea în mare măsură de experiența acumulată la Harrington.

Până acum, nu primise niciodată un domn în vizită, nu luase ceaiul cu el, nu ieșiseră la plimbare. Se văzuse, ce-i drept, cu vreo doi tipi, dar „Hei, Lydia, hai la o plimbărică" nu suna la fel de romantic ca „Domnișoară Westland, îmi acordați privilegiul de a va însoți la o plimbare prin grădină?"

Spre surprinderea ei, marchizul de Blackhurst i se adresase cu „domnișoară Westland". Formalismul prezentării o entuziasmase peste măsură. În această seară, ritualul avea să continue. Ardea de nerăbdare.

– De ce n-a știut *papa* cum îl cheamă pe fratele lui? întrebă Sabrina.

Lydia îi aruncă o privire surorii sale. Chipul ei radia de sinceritate.

– Știe cum îl cheamă, dar în urmă cu câteva luni, fratele său a devenit marchizul de Blackhurst. Titlurile sunt mai importante ca numele. Prin urmare, oamenii trebuie să i se adreseze cu Blackhurst.

– Unchiul Blackhurst? Sună groaznic!

Lydia oftă.

– Fără „unchiul". Doar Blackhurst.

– Dar fratele mamei e unchiul James.

– Știu, dar lucrurile stau altfel aici.

– Ce înseamnă bastard?

Lydia strânse pleoapele și își masă tâmplele. Se așteptase ca, mai devreme sau mai târziu, Sabrina să pună această întrebare. Deschise ochii și împinse cărțile și hârtiile spre marginea patului. Apoi bătu ușor cu palma pe saltea.

– Hai aici!

Sabrina se sui în pat și se ghemui lângă sora ei mai mare. Lydia o cuprinse în brațe și o strânse aproape.

– În urmă cu mulți ani, începu ea cu glas scăzut, ducele s-a îndrăgostit de-o actriță. Dar familia lui plănuia să-l însoare cu altcineva, și asta au și făcut. Totuși, actrița i-a dăruit un fiu. Pe tata. Unii oameni însă nu văd cu ochi buni ca o femeie nemăritată să aibă copii.

De fapt, nimeni nu vedea asta cu ochi buni.

În copilărie, Lydia văzuse câtă durere putea să provoace o purtare neadecvată. Poate acesta era motivul pentru care punea atâta preț pe reguli și maniere. Nu voia să simtă vreodată stânjeneala de a fi târâtă într-un scandal.

– Femeia de pe coridor a vorbit foarte urât de bastarzi, spuse Sabrina.

Lydia clătină din cap și zâmbi înțelegător.

– „Bastard" e un cuvânt urât, dar tata e un om foarte bun. N-are nici o vină că părinții lui nu s-au căsătorit. Ducesa nu e mama lui, și bănuiesc că e pur și simplu geloasă.

– Dar Blackhurst e fiul ei?

– Da.

– Cred că și cu el s-a purtat urât.

– Într-adevăr.

– Mi-a părut rău de el.

– Blackhurst e marchiz. E un om puternic și influent.

– Dar pe el cine-l iubește, Lyd?

Bună întrebare. Lydia își lipi palma de pieptul Sabrinei, deasupra inimii.

– Sunt convins că mama lui îl iubește în adâncul inimii.

O bătaie în ușă le făcu să tresară.

– A venit vrăjitoarea? întrebă Sabrina.

Lydia chicoti.

– Nu cred că s-ar obosi să bată. Ar fi făcut o vrajă și ar fi dărâmat ușa.

O gâdilă pe surioara ei până când aceasta începu să râdă în hohote, apoi rosti cu glas tare:

– Intră!

Era Mary, tânăra slujitoare care îl chemase pe marchiz ceva mai devreme. În brațe purta o rochie de seară azurie. Lydia comandase rochia cu ocazia sărbătoririi a optsprezece ani de viață. Nu mai era la modă, dar în iureșul pregătirilor nu găsise răgazul să comande una nouă. Abia dacă avusese timp să-și facă o nouă rochie de zi. Fortune era un orășel destul de înapoiat, și rar îi dădea ocazia să poarte o rochie elegantă de seară.

Lydia o strânse încurajator de mână pe Sabrina.

– Hai, termină-ți desenul!

Sabrina se întinse la podea, iar Lydia își întoarse privirea către slujitoare.

Mai devreme, Mary o ajutase să despacheteze cuferele și să se acomodeze puțin. Lydia se ocupase de bagaje înainte de plecare. Se simțise prost să stea și să o privească pe Mary în timp ce îi despacheta bagajele, dar când se oferise să-i dea o mână de ajutor, slujitoarea se împotrivise. Lydia îi făcuse hatârul, pentru a nu-i da de înțeles că o considera nepricepută.

Lydia se simțea prinsă între două lumi. Cea pe care o înțelegea și în care trăia, și cea din care dorea să facă parte.

– V-am călcat rochia, domnișoară, rosti Mary, îndreptându-se spre dulap. Doriți să faceți o baie înainte de cină?

– Da, te rog!

Nu-i venea să creadă că se aranja pentru cină. Acasă obișnuia doar să-și spele mâinile după o zi de muncă. N-o irita cine știe ce faptul că părinții ei nu angajau servitori, cu toate că își permiteau. Petrecând întreaga după-amiază în compania lui Mary, care se îngrijise de toate nevoile ei, Lydia realiză că s-ar fi putut obișnui foarte iute să fie ținută în puf.

– Doriți să vă ajut cu părul, domnișoară? întrebă Mary.

– Te-aș ruga.

– Dar știi cum să-ți aranjezi părul, Lyd, protestă Sabrina.

Lydia oftă, încercând să-și înăbușe exasperarea. Sabrina era mult prea necoaptă pentru a înțelege subtilitățile noului stil de viață. O concedie pe Mary și așteptă ca slujitoarea să închidă ușa, apoi se întoarse către surioara ei.

– Seara asta e o ocazie specială, Sabrina.

– Și aranjarea părului e tot un test? întrebă Sabrina.

– Da, chiar așa și este.

– Învățătoarea l-a pus pe Andy Warren să stea în colțul clasei cu o pălărie de măgar pe creștet pentru că a copiat la testul de scriere. Tu nu trișezi dacă lași pe altcineva să-ți aranjeze părul? Cine știe ce-o să-ți facă vrăjitoarea aia bătrână dacă află.

Lydia ar fi izbucnit în râs dacă surioara ei n-ar fi fost atât de serioasă.

– Testul constă în a-ți ști locul în societate. N-ai cum să trișezi.

– Nu vreau să dau nici un test, bombăni Sabrina.

– Nici nu-i nevoie. Mai e până atunci.

Însă vremea ei sosise, așa că Lydia își mută atenția asupra cărților.

Lydia coborî scările însoțită de mama ei. Tivul rochiei mângâia parchetul lustruit. Mary îi potrivise de minune șuvițele blonde, voluminoase și adesea sălbatice.

– De câte ori n-am aranjat părul doamnelor când plecau din vizită de la Excelența sa... înainte să fie Excelența sa, o lămurise Mary.

Vorbele slujitoarei o nedumeriseră pe Lydia, care cugetă la ele în timp ce se pregătea pentru seară. Se vedea bine că marchizul obișnuia să primească dame în vizită, iar părul lor se ciufulea adesea. Probabil ieșeau în parc să călărească sau luau ceaiul în grădină, iar vântul bătea cu putere.

Îi aruncă o privire scurtă mamei sale, care avea o coafură banală, fără bucle care să-i încadreze chipul sau zulufi ispititori pe spate. Fără funde, panglici sau floricele de mătase. Înfățișarea ei nu ascundea nimic. Era o femeie dintr-o bucată, de la țară.

– Știi precis încotro mergem? întrebă Lydia.

– Da. Tatăl tău mi-a explicat pe îndelete cum să găsesc salonul. Cred că voia să discute între patru ochi cu Rhys.

– Mă gândeam că doamnele ar trebui să se alăture domnilor, începu Lydia.

Ajunseră în hol. Mama Lydiei ridică o sprânceană.

– Cum așa?

– Cred că face parte din eticheta lor. Și nu cred că ar trebui să-i spunem unchiului meu Rhys. La urma urmei, e marchiz.

– Iar ai citit din cărțile alea, rosti mama ei gânditor.

– Bineînțeles.

– Mă mir că nu le știi pe de rost deja. O luă pe fiica ei de braț în timp ce o conducea spre alt coridor larg. Fii tu însăți, Lydia! Cu prostiile alea pe care le citești nu vei ajunge niciunde.

– Nu sunt prostii, mamă. Manierele spun multe despre o persoană. Știu că ești de-acord cu mine. Altfel, nu l-ai mustra pe Colton când râgâie la masă.

– Bănuiesc că ai dreptate.

– Mărturisesc însă că mă simt puțin vinovată pentru entuziasmul cu care am așteptat cina... dat fiind motivul pentru care am venit aici: boala ducelui.

Mama ei zâmbi înțelegător.

– Nu te simți vinovată! Eu și tatăl tău știm că îți doreai de mult să vizitezi Anglia. Păcat că nu am putut veni în alte circumstanțe,

dar vrem să te bucuri cât mai mult de timpul petrecut aici. O strânse cu dragoste de braț. Sincer, Lydia, cu toate că vor fi și momente mai triste, nu văd de ce-am fi mereu morocănoși. Recunosc că m-am bucurat să văd câte ceva din țara în care a copilărit Grayson. Mă ajută să-l înțeleg mai bine.

– Credeam că vă înțelegeți foarte bine.

– Când vine vorba de el, sunt mereu dispusă să învăț mai mult.

– Ducele v-a spus ceva special în timpul vizitei? întrebă Lydia.

– Nu, a dormit tot timpul. Cred că mâine îi vom face o scurtă vizită. Prezența noastră aici e de mare ajutor pentru Grayson.

– Poate se va trezi mâine, spuse Lydia.

– Așa sper. Aș vrea să-i mulțumesc că l-a trimis pe Grayson în calea mea.

Slujitorul din fața ușii făcu o plecăciune scurtă și o deschise.

– Excelența sa vă așteaptă.

Lydia se simțea ca într-un basm. Oamenii îi intuiau și îi îndeplineau toate dorințele. Ce păcat că bucuria ei era umbrită de suferința tatălui său vitreg!

Îl zări pe Rhys rezemat nonșalant de polița ornamentată a șemineului masiv, și inima i-o luă razna. Era nespus de chipeș. Purta o redingotă neagră peste o vestă albă. În mână ținea un pahar, aproape de buze, de parcă tocmai ar fi vrut să ia o gură de vin, dar hotărâse brusc să facă altceva. Să o privească.

Privirea lui furtunoasă îi puse sângele în mișcare când o studie, dezmierdându-i obrajii, gâtul, umerii dezgoliți...

– Pe cinstea mea, Lydia, când te-ai făcut așa de mare? întrebă tatăl ei vitreg.

Lydia își smulse privirea din ochii lui Rhys. De-abia acum îl observă pe tatăl ei vitreg, care ieșise în întâmpinarea soției sale.

– Tată, știi și tu că asta s-a întâmplat de mult.

– Tată? rosti Grayson, ridicând o sprânceană. Azi-dimineață eram încă *papa*.

Lydia se îmbujoră toată de rușine.

– Poate e mai formală datorită ocaziei, își dădu Rhys cu părerea.

Se îndepărtă de șemineu și așeză paharul pe masuța de lângă pianul uriaș și lucios. Alături de pian se zărea o harpă. Lydia se întrebă dacă instrumentele erau doar de decor sau dacă marchizul știa să cânte la ele.

Zâmbi forțat, dorindu-și să fi fost singură cu marchizul. Nu dorea un public care părea hotărât să strice tot – nu cu intenție, ci din neștiință. Oare cum de nu înțelegeau părinții ei importanța acestui moment, și cât de mult se străduia să fie văzută ca o doamnă adevărată?

– *Papa* sună prea mult a Texas, mărturisi ea.

– Dacă-mi permiți, domnișoară Westland, și dumneata aduci a Texas. Ai un accent minunat!

– Milord, mă tem că și dumneata ai accent.

– În Anglia, nu obișnuim să ne contrazicem superiorii, rosti Rhys.

– Vom ține cont de sfatul dumitale când îi vom întâlni un superior, replică Abbie.

Rhys își mută rapid privirea spre mama Lydiei. În acea clipă, Lydia s-ar fi vârât în pământ de rușine. Pentru numele lui Dumnezeu, i-ar fi căzut o mână să învețe niște reguli de conduită?

– Abbie, rosti Grayson pe un ton de avertisment.

– Am tăcut dimineață când scorpia aia s-a dezlănțuit asupra ta. N-am venit aici să fiu insultată, și n-am de gând să tolerez asemenea purtări!

– Aveți dreptate, doamnă Rhodes. Îmi cer scuze. Grayson, îmi acorzi onoarea de-a o însoți pe soția ta la cină? întrebă el.

Lydia n-ar fi fost mai dezamăgită nici dacă ar fi trimis-o să mănânce în camera copiilor. Tânjise după atenția lui, iar el îi oferea brațul mamei sale.

Îi privi pe cei doi cum părăsesc încăperea. Rhys se aplecă și i se adresă mamei sale, încântat în mod evident de șarmul ei. Iar ea nu răsfoise o carte de maniere în viața ei!

– Lydia?

Lydia tresări și încercă să-și vină în fire. Își înălță ochii spre tatăl ei.

– Bănuiesc că ție îți revine onoarea să mă conduci la cină, rosti ea încet, încercând să-și ascundă supărarea.

– E într-adevăr o onoare, spuse el.

Lydia se sprijini de brațul său.

– Nu-mi vine să cred că ai copilărit în mijlocul acestei lumi.

– Mai degrabă la marginea ei, încercând să pătrund înăuntru, dar fără succes.

– N-ar fi o răzbunare nemaipomenită ca una dintre fiicele tale să se mărite cu un lord englez, *papa?* întrebă Lydia.

O undă de tristețe străbătu chipul tatălui ei vitreg. Acesta o mângâie ușor pe obraz:

– Și te gândești să fii tu această fiică?

– Nu mi-ar displăcea.

– Ține minte, Lydia! Nu tot ce strălucește este aur. În urmă cu cincisprezece ani, dacă aș fi avut posibilitatea să fac schimb de locuri cu lordul Blackhurst, aș fi făcut-o pe dată. De-atunci m-am luminat și eu la minte, și astăzi n-aș mai accepta o asemenea ofertă.

Lydia știa că dragostea pentru mama ei îl determinase să se răzgândească. Dar ea nu iubea pe nimeni. De ce să nu-și găsească dragostea aici?

Capitolul 4

Rhys putea să jure că mâncase rață la cuptor. La urma urmei, pe farfuria luată de slujitor se mai zăreau doar oscioarele. Dar marchizul nu-și amintea nici gustul, nici textura fripturii, pentru că, din clipa în care oaspeții se așezaseră la masă, gândurile îl purtaseră necontenit spre ispititoarea domnișoară Westland.

O luase drept copilă? Doamne sfinte, dar ce umeri sidefii avea, numai buni să fie sărutați cu tandrețe. Iar buzele ei se răsfrângeau una-două într-un surâs. Rhys își putea imagina gustul, moliciunea, căldura lor... Și le închipuia întredeschise pasional, în vreme ce dorința întuneca ochii ei violeți.

Își drese glasul și făcu semn să fie adus felul următor. Fiica vitregă a lui Grayson trebuia privită strict ca un oaspete de cinste și nimic mai mult. Deși în această seară îi părea ispititoare, Rhys nu-și permitea să ignore faptul că tânăra era până la urmă inocentă, și nici să facă abstracție de privirile tăioase ale fratelui său vitreg, care părea că intuise făgașul necucernic al gândurilor sale.

Nu se îndoia că Grayson căpătase anumite purtări mai sălbatice în exilul lui din Texas, și n-avea de gând să le scoată la iveală.

– Știi să cânți la pian, domnișoară Westland? întrebă Rhys, nerăbdător să rupă tăcerea apăsătoare ce plutea în încăpere.

Tânăra... nu, *fata*. Trebuia să-și bage-n cap că era doar o copilă, o fetișcană naivă și nevinovată. Dar mintea nu-i dădea deloc ascultare și refuza s-o vadă altfel decât ca pe o tânără atrăgătoare.

Lydia ridică șervetul și se șterse discret la colțul gurii, apoi rosti cu un zâmbet încurcat:

– Nu, milord.

– Păcat. Dar la harpă?

Tânăra clătină ușor din cap, îmbujorată.

– Nu.

– Din nefericire e mult de lucru la fermă, iar copiii n-au avut timp să învețe artele frumoase, îl lămuri Grayson.

– Aha, murmură Rhys. Bău o gură de vin și îi aruncă o privire fratelui său. Să înțeleg deci că și voi lucrați fizic?

– Avem muncitori plătiți care lucrează plantațiile de bumbac. Angajăm văcari să se-ngrijească de vite și să le ducă la târg. Dar de multe aspecte importante ne ocupăm noi sau îi supraveghem pe cei ce se ocupă de ele.

– Chiar și doamnele?

– Chiar și ele, rosti Grayson, aproape ca o provocare.

Rhys își mută atenția asupra domnișoarei Westland. Tânăra se uita țintă în farfurie, încercând parcă să deslușească sigla Waterford imprimată pe fundul acesteia. Umilită. Era pur și simplu umilită.

– De admirat acest efort, rosti el cu glas scăzut.

Lydia își ridică timid privirea și îi trimise un zâmbet plin de recunoștință, care îl făcu pe Rhys să regrete că deschisese subiectul. Cât de dulce, cât de generoasă, cât de nepotrivită pentru el.

– Citești, domnișoară Westland? întrebă el, străduindu-se să întrețină o atmosferă formală, deși inima îl împingea s-o întrebe pe tânără ce i-ar fi putut oferi pentru a-și păstra acel zâmbet care îi împodobea chipul.

– Desigur, iubesc lectura.

– Poate ai vrea să ne încânți cu o lectură după cină.

Ochii tinerei scânteiară, de parcă tocmai primise în dar un cufăr plin cu diamante, smaralde și rubine.

– Mi-ar face mare plăcere să citesc cu glas tare, mărturisi ea.

– Perfect. Au trecut ani buni de când mama ne citea seara în bibliotecă. Mi-e dor de acele vremuri.

– Cred că și lui *papa* i-a fost dor, după ce s-a mutat în Texas. Ne citește mereu după cină.

– Tatăl dumitale nu participa niciodată la reuniunile noastre familiale, spuse Rhys.

Lydia tresări brusc, de parcă tocmai primise o palmă. Rhys nu știa de ce simțea nevoia să vorbească fără menajamente și să dezvăluie partea întunecată a familiei sale.

– Iertați-mă că vorbesc pe șleau, dar mi se pare că mama dumitale e o femeie foarte răutăcioasă.

Izbucnirea ei îl nedumeri, nu doar pentru că era în contradicție cu reacțiile ei de mai devreme la vorbele tăioase ale mamei ei, ci și pentru că înțelese că soția lui Grayson nu era singura dispusă să-i ia apărarea acestuia. Se întrebă cum ar putea s-o determine să-i țină lui apărarea, dar alungă numaidecât fantezia. De-a lungul anilor învățase că femeile de calitate nu-i încredințau loialitatea lor. Și pe bună dreptate.

– Cu excepția tatălui dumitale vitreg, întreaga mea familie este răutăcioasă.

– Nu cred că dumneata ești, spuse ea.

– Crede-mă, când mă apucă vreo toană, pot fi foarte antipatic.

– Nu țin minte să fi avut toane când erai mai mic.

– Cu toții ne schimbăm.

La naiba! Ce-l apucase să rostească acele vorbe și de ce simțea nevoia să fie atât de țâfnos? Dacă nu dorea să cineze cu familia lui Grayson, nu trebuia să-i fi invitat la masă.

– Îmi închipui că, din cauza bolii tatălui dumitale, vei rata sezonul, rosti Lydia cu blândețe, testând parcă apele.

– Sezonul?

Găsea vremea călduță din ultima perioadă foarte agreabilă, iar luna mai bătea la ușă. Despre ce vorbea fata asta?

Lydia încuviință tăcut.

– În Londra. Balurile...

– Aaa, da, sezonul.

Chiar și dacă tatăl său n-ar fi căzut la pat, Rhys se îndoia că ar fi fost bine primit pe undeva. Domnii poate că nu-l cunoșteau, dar multe doamne l-ar fi recunoscut, și nici una nu și-ar fi pus reputația în primejdie cu o vorbă rostită la repezeală sau un schimb nepotrivit de priviri ce-ar fi putut să dezvăluie întrevederile lor amoroase.

– Da, mi-e teamă că anul acesta nu voi participa la festivități.

Și pentru restul vieții.

– Lauren crede că acesta va fi ultimul ei sezon.

– Lauren?

– Verișoara mea. Nepoata mamei. Fiica vitregă a contelui de Ravenleigh.

– Da, îmi amintesc.

Încercarea de-a descâlci legăturile întortocheate de rudenie ale familiei sale îi dădea mereu bătăi de cap. Își întoarse atenția spre Grayson.

– Dacă-mi aduc bine aminte, ai fost prieten cu fratele lui Ravenleigh.

– Și încă sunt. Kit e reprezentantul legii în Texas acum.

– Cine-ar fi crezut că un tânăr incorigibil va ajunge atât de sus? Ce mai știi de Bainbridge?

– Harry e proprietar de saloon, sau cârciumă, ca să-i spunem așa. De la el am whisky-ul pe care ți-l trimit.

– Ești norocos să ai așa prieteni buni.

Luă încă o înghițitură de vin, conștient că, dacă Grayson l-ar întreba despre prietenii lui, s-ar vedea nevoit să admită că nu mai avea nici unul. Iar privirea lui se întorcea mereu către domnișoara Westland. Își ținea capul plecat, de parcă ar fi fost aspru mustrată. Rhys realiză că tânăra încercase adineauri să lege o conversație, iar el începuse să-i pună întrebări lui Grayson.

Dacă o vâra în patul lui, ar fi putut să stea la taclale toată noaptea. Nu se descurca însă cu conversațiile de la masă.

– Domnișoară Westland, spuneai adineauri că verișoara dumitale se află la ultimul sezon, începu el.

Lydia zâmbi încântător, bucuroasă că-i dăduse un dram de atenție.

– Da, milord. Speră să-și găsească un soț cât de curând. Se aplecă spre el și șopti pe un ton conspirativ: Se apropie de vârsta la care nu te mai ia nimeni.

– Lydia! o dojeni mama ei.

– Păi ăsta-i adevărul, mamă. Are douăzeci și trei de ani. Căută aprobarea din partea lui. Nu crezi că, dacă nu se hotărăște cât de curând, s-ar putea să nu mai aibă ocazia să aleagă pe nimeni?

– Cred că, dacă are doar jumătate din șarmul dumitale, vârsta nu mai contează. Orice bărbat ar trebui să se considere norocos dacă se bucură de atenția ei.

Rhys zări cu coada ochiului freamătul pieptului ei, cum încerca să-și ascundă entuziasmul stârnit de complimentul lui.

– Ești foarte amabil să spui asta, milord.

Ar fi vrut să-i spună că *el* nu era amabil, numai *cuvintele* lui erau, dar satisfacția caldă din ochii ei era la fel de îmbătătoare ca vinul.

– Mai am și eu momentele mele bune.

Și trebuia să reducă drastic numărul lor. Felul în care îl privea domnișoara Westland în acele clipe îl ispitea să uite de greșelile trecutului și, în consecință, să aducă suferință amândurora.

Lydia studia fascinată biblioteca. Pereții se înălțau pe cel puțin două etaje, mărginiți de un palier aflat la jumătatea distanței dintre podea și tavan. Accesul la palier se făcea pe niște trepte

în spirală. La etaj se găsea o scară mobilă, care oferea acces la rafturile aflate aproape de tavan.

Și cărțile. Lydia își amintea ce încântată fusese în noaptea în care tatăl ei îi împrumutase singura lui carte: *Ivanhoe*. Iar aici pe rafturi stăteau aranjate nenumărate cărți cu coperte de piele.

Într-un capăt al încăperii se zărea un birou uriaș. În fața șemineului gigantic ce domina partea inferioară a unui perete erau dispuse câteva fotolii. Lydia își închipui nopțile în care membrii familiei ședeau comod în fața focului și citeau texte pe placul inimii lor. Pe acești oameni plouase cu noroc.

Și totuși, în ciuda tuturor podoabelor și a obiectelor prețioase din jur, marchizul se încăpățâna să nu surâdă câtuși de puțin. Ședea în fotoliul din fața ei, în vreme ce părinții ei împărțeau canapeaua de lângă fotoliul ei. Marchizul părea foarte plictisit de explicațiile tatălui ei vitreg privind afacerile cu vite.

Lydia auzi ușa deschizându-se în spatele ei, dar nu-și întoarse privirea, pentru a nu părea curioasă din fire. O doamnă adevărată nu afișa curiozități vulgare.

Marchizul ridică mâna și îi făcu semn nou-venitului să intre, fără să-și ia ochii de la tatăl ei vitreg. De când intraseră în bibliotecă, nu îi aruncase Lydiei nici măcar o privire. Drept urmare, Lydia se simțea obișnuită și neinteresantă, și regreta acum că acceptase să-și petreacă seara în compania lui.

Auzi în spate câțiva pași în surdină și o șoaptă grăbită. Aruncă o privire peste umăr și dădu cu ochii de fratele și de surioara ei, însoțiți de vreo șase slujitori tineri.

Spre surprinderea ei, se auzi rostind:

– Ce faceți aici?

– Ne-au spus că trebuie să venim și noi, îi răspunse Sabrina, arătând cu degetul spre slujitori.

– Îmi cer scuze, domnișoară Westland! Când te-am rugat să citești cu glas tare, am uitat să menționez că și servitorii mei sunt invitați, rosti marchizul. Sper că n-ai nimic împotrivă. Celor tineri cu precădere le place să asculte lecturi.

– N-am nimic împotrivă, firește, spuse ea, încercând să zâmbească.

Voia să-l impresioneze cu lectura ei, dar nu se așteptase la atâta public.

– Ai trecut testul, Lyd? întrebă Sabrina, apoi țopăi și se instală în fotoliul mare, între trupul Lydiei și brațul fotoliului.

– Ce test? întrebă mama ei.

Lydia se făcu roșie la față, iată că într-un final se bucura de toată atenția lui Rhys. Doar că în acea clipă nu și-o dorea. Clătină din cap și spuse:

– Nimic.

– Lyd avea un test de trecut, anunță Sabrina.

Rhys o privi cu și mai mult interes, dorind parcă să deslușească taina acestui anunț misterios. Lydia și-ar fi dorit să intre în pământ de rușine.

– Citea din cărțile ei înainte de cină și...

– ... Vorbind de cărți, i-o tăie Lydia, sunt pregătită să încep lectura.

Marchizul luă o carte de pe masă, se ridică în picioare și veni să i-o înmâneze.

Lydia aruncă o privire spre titlu și își înălță ochii către marchiz.

– Mark Twain. Credeam că îți sunt mai pe plac autorii britanici.

– Scrierile lui mă inspiră. Acum, dacă mă scuzați, aș vrea să petrec puțin timp cu tatăl meu. Apreciez sincer că ești dispusă să le citești servitorilor mei. Ajung două capitole în seara asta.

Deziluzia o lovi din plin, realizând că marchizul tocmai o lăsase de izbeliște.

– Cu mare plăcere.

Rhys făcu un pas înapoi, iar slujitorii se strânseră rapid în fața ei, luând loc pe covorul gros și pufos.

– O să vin cu tine, dacă nu te superi, rosti tatăl ei vitreg.

– Nu, nu mă supăr, murmură marchizul. Făcu o plecăciune scurtă. Doamnelor, a fost o adevărată plăcere să cinez în compania voastră. Vă urez noapte bună!

Lydia îl urmări cu privirea până părăsi biblioteca. Grayson o sărută în treacăt pe Abbie și o luă pe urmele fratelui său.

– Excelența sa a ajuns până la capitolul zece aseară, rosti un tânăr, cu nerăbdare în glas.

Lydia își coborî privirea asupra lui. Nu era cu mult mai în vârstă, dar ochii lui căprui îl făceau să pară mai matur.

– Excelența sa vă citește?

– În fiecare seară, răspunse băiatul.

Ceilalți slujitori încuviințară din cap. Câteva dintre slujnice erau cu un an-doi mai mari ca Sabrina.

– Când a sosit vremea, William a venit și ne-a luat, o lămuri Sabrina, de parcă băiatul de lângă ea care tocmai vorbise era cel mai minunat din lume. El ne-a spus de lecturi.

– Așa-i, rosti băiatul.

– Bun, păi atunci o să încerc să mă ridic la nivelul Excelenței sale.

Lydia deschise cartea la pagina însemnată cu o panglică de mătase, nedumerită de faptul că un om atât de distant își răpea din timp să le citească slujitorilor săi.

Rhys stătea în odaia obscură. Flacăra lămpii de la căpătâiul tatălui său ardea timid. Draperiile erau trase complet, de parcă cineva se temuse că razele lunii ar mai însenina puțin atmosfera lugubră. Exclus, în condițiile de față, să le spună slujitorilor să nu se pregătească încă de doliu.

Își dorise câteva clipe de intimitate alături de tatăl său, dar nu-l învinovățea pe Grayson că voia să petreacă mai mult timp cu bătrânul. La urma urmei, trăise în exil în ultimii cincisprezece ani. Avea mult de recuperat, iar ducele nu prea avea multe momente de luciditate. Grayson ședea pe scaunul opus patului. Nu vorbiseră de la ieșirea din bibliotecă, iar Grayson nu-și dezlipea privirea de pe chipul tatălui lor. Rhys nu-și găsea liniștea în acea atmosferă stânjenitoare. Dar era la fel de străin de liniște precum era de meleagurile unde locuia acum fratele său.

– Ai de gând să-i dai ocazia domnișoarei Westland să participe la primul ei sezon? întrebă Rhys cu glas scăzut, deși se îndoia că ar putea să tulbure somnul adânc al tatălui său.

Grayson îi aruncă o privire încruntată.

– Nu m-am gândit încă la acest aspect. De ce întrebi?

– Pentru că părea foarte dornică să încerce. Nu cred că are nevoie de mai mult de două petreceri ca să-și găsească un bărbat nobil.

– Țin la ea ca la ochii din cap.

– Asta-i limpede.

– Și e la fel de limpede că ți-a stârnit interesul.

– Te asigur că o privesc strict ca pe-un oaspete. Ai prefera s-o ignor complet?

– Aș prefera să recunoști că e o fată necoaptă. Fortune e un orășel foarte mic. Lydia nu înțelege flirturile și jocurile sofisticate de-aici. Nu vreau să pățească ceva rău sau să-i frângă cineva inima.

– E o fată încântătoare, dar te asigur că n-aș profita niciodată de naivitatea ei.

Grayson oftă prelung și își trecu mâna prin păr.

– Îmi cer scuze! A fost o zi tare lungă. Fiecare bărbat ar trebui să fie deopotrivă binecuvântat și împovărat cu o fată. E dificil s-o privesc ca pe-o femeie, știind ce gânduri necurate străbat mintea bărbaților.

Rhys își feri privirea. De-ar fi știut Grayson ce gânduri îi străbăteau lui mintea, ar fi fost fără îndoială îngrozit. Deși nu erau tocmai necurate. Mai degrabă senzuale. Erotice. Îmbietoare. Din fericire, apartamentele sale se aflau în altă aripă, departe de camerele oaspeților.

– Bănuiesc că, odată ce îi vei lua locul tatălui nostru, va trebui să te gândești serios la însurătoare, îl iscodi Grayson.

Rhys se uită din nou la fratele său.

– N-am plănuit nimic până acum.

– Dar ai nevoie de urmași.

– Sunt convins că, dacă scormonesc puțin prin arborele genealogic, voi găsi vreun verișor numai bun să ocupe poziția de urmaș.

Grayson se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– Cred că glumești.

– Vorbesc foarte serios.

– Dar ai o răspundere...

– Să ce? Se ridică brusc de pe scaun și începu să dea roată odăii. Să fac o femeie nefericită? Mama mea n-a fost în viața ei fericită. Iar Annie, draga, scumpa de Annie...

Îi întoarse spatele fratelui său și își încleștă degetele în jurul stâlpului de pat. Șuvoiul amintirilor îi inundă dureros pieptul.

– Annie a fost soția lui Quentin, nu? întrebă Grayson încet.

Rhys înghiți în sec și dădu din cap.

– M-a înștiințat tata de moartea ei.

Rhys îl privi țintă în ochi.

– Ți-a scris și în ce circumstanțe a murit?

– Nu.

Pe chipul lui Rhys înflori un zâmbet cinic.

– Nu mă surprinde. Mereu s-a ferit de realitate. Îmi închipui că a găsit-o atât de fermecătoare pe mama ta pentru că trăia pe scenă, într-o lume atât de diferită față de a noastră. Fără îndoială ar fi dorit să i se alăture pe tărâmul fanteziei.

– Cum a murit Annie?

Rhys își coborî privirea. Durerea din piept îl apăsa tot mai tare.

– Și-a luat viața.

– Căsnicia alături de Quentin nu putea să fie foarte ușoară.

Într-adevăr, nu fusese, se gândi Rhys. Adesea o surprinsese pe Annie plângând în grădină, și chiar dacă ea tăgăduise că ar fi vorba de Quentin, Rhys nu găsise altă explicație. Uneori, când înnoptase în casa lor din Londra, i se păruse că aude plânsetele înfundate ale lui Annie din odaia de alături. Dar era totodată convins că cruzimea lui Quentin pălea în fața cruzimilor sale.

Clătină încet din cap, pătruns de tristul adevăr care până în acea clipă fusese cunoscut doar de rudele apropiate, care citiseră cuvintele lăsate de Annie pe un pergament Harrington înainte să moară.

– Nu Quentin a mânat-o spre gestul acela de neînchipuit, ci eu.

Destăinuirea îi lăsă un gust amar în gură. I se făcu greață, la fel ca în noaptea morții lui Annie. Nemaisuportând liniștea apăsătoare, îl privi mânios pe Grayson.

– N-ai nimic de zis? Nu mă condamni?

– Din câte-mi dau seama, ai fost stigmatizat cu vârf și îndesat la momentul respectiv. Cum anume ai reușit s-o împingi spre suicid?

Rhys zâmbi amar.

– Am iubit-o.

Capitolul 5

O doamnă adevărată va aborda în conversație numai subiecte plăcute, ce nu lasă loc de jigniri.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnișoara Westland

Lydia se uita la umbrele ce bântuiau cotloanele odăii sale, neputând să doarmă. Sabrina o rugase să împartă patul cu ea în acea noapte, căci nu se simțea în largul ei în încăperea nefamiliară. Lydia acceptase. Găsea liniștitoare răsuflarea lină a surioarei sale și trupul ei mărunt, încolăcit alături. Fără îndoială, Sabrina intrase în lumea viselor la scurt timp după ce închisese ochii.

Lydia ar fi putut să-și găsească la fel de ușor alinarea în vise, dar era încă agitată după o zi plină, umbrită parțial de câteva dezamăgiri. Deși premisa vizitei lor în Anglia era tristă, Lydia sperase să aibă o șansă de a explora o lume despre care știa doar din povești.

Acum, entuziasmul pentru un periplu londonez se mai domolise. Făcuse nenumărate greșeli pe tot parcursul după-amiezii și al serii. Rhys o concediase de mai multe ori. Marchizul era fără doar și poate obișnuit cu discuții mai inteligente și mai vioaie. De ani întregi nu se mai simțise ca un copil care încerca să arunce o privire în lumea adulților. Londra ar fi un fiasco total.

Dădu păturile la o parte, se ridică din pat, întinse mâna după capotul de noapte și îl îmbrăcă. Brusc, se simți claustrată de zidurile imense ale palatului.

Înaintă desculță spre ușă. O deschise silențios și aruncă o privire furișă pe coridor. Liniște deplină. Cum altfel? Era trecut bine de miezul nopții.

Străbătu tiptil coridorul, până în apropiere de dormitorul ducelui. Ar fi vrut să știe dacă Rhys mai stătea de veche la căpătâiul bolnavului. Tatăl ei vitreg se înapoiase în bibliotecă cu puțin timp înainte să meargă toți la culcare. Nu-l văzuse niciodată atât de istovit.

Se pregătea să coboare treptele, dar un geamăt gutural din odaia ducelui îi atrase atenția. Oare avea cineva grijă de el? Doar nu l-ar fi lăsat nesupravegheat în starea în care se afla!

Se gândi să-l cheme pe tatăl ei, dar nu voia să-l deranjeze, mai ales dacă reușise între timp să adoarmă. De când aflase de boala tatălui său, Grayson nu mai dormise în liniște.

Doar n-avea să-i reproșeze nimeni dacă arunca un ochi în odaie. Dacă ceva nu era în regulă, va porni în căutarea unui servitor. Dacă nu găsea pe nimeni, urma să-l trezească pe tatăl ei.

Puse mâna pe mânerul rece și răsuci încet, în liniște. Când deschise ușa, un parfum floral puternic îi inundă nările. S-ar fi dus țintă la fereastră ca să lase aerul curat să pătrundă în cameră, dar imaginea din spatele umbrelor o făcu să se oprească.

În lumina palidă a lămpii de pe noptieră ce-i aureola chipul, Lydia îl zări pe Rhys, ținându-l de mână pe tatăl său. O scenă cu adevărat tristă: fiul alături de tatăl său muribund.

Se simțea ca o intrusă, și totuși n-o lăsa inima să plece. În scurtele momente petrecute împreună, Lydia îl percepuse ca pe un însingurat în mijlocul familiei sale. Impresia aceasta deveni chiar mai puternică acum. Ar fi vrut să-i dea de înțeles că nu era singur. Veniseră în Anglia să-i ofere sprijinul și tăria lor. Vor trece peste aceste vremuri întunecate uniți, ca o familie adevărată.

Pași silențios înăuntru, pregătită să-l consoleze, dar figura ofilită a bătrânului o făcu să încremenească. Bărbatul care zăcea

în pat era tatăl tatălui ei vitreg. Dar nu semăna deloc cu fiul său, nu mai avea nimic din înfățișarea nobilului de altădată.

– Tată? rosti Rhys cu glas scăzut.

Lydiei i se păru că zărește o mișcare imperceptibilă. Să fi fost oare treaz sau pur și simplu reacționa la glasul baritonal al fiului său?

– Tată, nu știu dacă mă auzi, dar te rog, nu ne părăsi înainte să-i spui mamei că o iubești. Chiar dacă nu-i adevărat, te implor să-i spui asta. Ți-a fost credincioasă ani de zile. Pentru că în ciuda defectelor ei – și știu că sunt destule –, mama ține mult la tine. Dacă faci asta, îți jur că voi avea grijă ca Grayson să primească toate proprietățile nereclamate, toate lucrurile pe care Coroana nu le-a interzis anume. Îi voi da tot ce ai tu mai drag. Va fi mereu bine-venit aici și nu va duce lipsă de nimic.

– Nu duce lipsă de nimic, rosti Lydia cu glas scăzut.

Rhys își întoarse brusc capul și o străfulgeră cu privirea. Lydia stătea la capătul patului, cu degetele încleștate în jurul stâlpului ce susținea baldachinul masiv. Nu-și amintea să fi traversat odaia. Își amintea doar că se lăsase purtată de glasul lui stăruitor.

Rhys țâșni ca un bezmetic din scaun. Fără să scoată o vorbă, o înșfăcă de braț și o scoase afară din încăpere. Strângerea lui era fermă, dar nu-i provoca durere. Marchizul fierbea de mânie.

Lydia se aștepta să-i dea drumul numaidecât pe coridor, să urle la ea și să-l trezească pe tatăl ei vitreg. Dar spre surprinderea ei, o luară în jos pe scări. Tălpile ei zburau pe trepte, încercând să țină pasul cu Rhys. Traversară holul, ieșiră pe ușa principală, coborâră treptele și continuară marșul pe cărarea pietruită.

Lydia înțelese în cele din urmă că marchizul nu se va opri până la graniță, așa că se smulse din strânsoarea lui.

– Unde ți-a stat mintea? rosti marchizul cu ferocitatea unui animal încolțit. Cum ți-ai permis să nesocotești momentul intim cu tatăl meu?

Înainte să-i poată răspunde, Rhys o înșfăcă din nou de braț și începu s-o târască după el, tot mai departe de casă, de urechi și ochi nedoriți, de orice potențial martor la ieșirea lui necuviincioasă. Era în mod vădit un bărbat extrem de retras, care avea nevoie

de distanță pentru a reclădi zidurile pe care le coborâse în dormitorul ducelui. Și părea hotărât să se distanțeze cât mai mult.

– Milord?

Iarba răcoroasă și catifelată luă locul pietrelor dure sub tălpile ei goale. Ca la ea acasă, deși era fără doar și poate mai frig. Acasă, unde cunoștea toate regulile. De unde își trăgea forța.

– Blackhurst?

Se apropiau rapid de iaz. Felinarele ce străjuiau ambele capete ale podului răspândeau o lumină slabă ce se oglindea în luciul întunecat al apei.

– Rhys?

Lydia își înfipse călcâiele în pământ și se smuci înapoi. Marchizul slăbi strânsoarea. Lydia flutură din brațe, își pierdu echilibrul și lovi pământul cu o bufnitură înfundată.

Rhys se răsuci pe călcâie.

– N-aveai nici un drept.

Rostise vorbele pe un ton calm, dar amenințător, dând impresia că își ținea furia în frâu, deși ar fi putut s-o dezlănțuie în orice clipă. Asemenea liniștii de dinaintea furtunii. Lydia fusese martoră la suficiente uragane ca să știe că, într-adevăr, cele mai înspăimântătoare momente erau cele de dinaintea urgiei.

Totuși, nu-i convenea să zacă pe spate, să pară nevolnică, deși nu era deloc așa. Lydia se ridică iute în picioare, rușinată de înfățișarea ei zburlită și de capotul ce i se lipea de corp în briza nopții.

– Mi-am făcut griji. Am auzit un zgomot...

Rhys înaintă spre ea.

– N-aveai nici un drept să-ți bagi nasul în treburile mele.

– Apăi, la dracu', să-mi fie scuzat faptul că-mi pasă de tatăl tău!

Preț de câteva clipe, marchizul păru complet bulversat, de parcă îi turnase o găleată cu apă rece în cap. Se răsuci pe călcâie, făcu doi pași și apoi o privi din nou.

– La dracu', să-mi fie scuzat? Ce naiba mai înseamnă și asta?

Era complet nedumerit, iar glasul lui își pierduse încordarea de mai devreme. Faptul că vorbise urât o umplea de rușine. Întoarcerea la rădăcinile ei modeste o îngrozea peste măsură,

dat fiind că-și dorea cu tot dinadinsul să pară o domnișoară sofisticată.

– Înseamnă că îmi pare rău. N-am vrut să deranjez. Am auzit un geamăt și m-am gândit că tatălui tău îi trebuie ceva.

– Trebuie să îndrepte lucrurile.

– Spunându-i mamei dumitale că o iubește? îndrăzni ea să-l iscodească.

– Ar fi un început bun. Rhys oftă prelung și își trecu mâna prin păr. Nu ai papuci?

Deodată, Lydia realiză cât de răcoroase erau aerul și pământul de sub picioare. Ar fi trebuit să se încalțe, dar nu se așteptase să o scoată cineva afară. Își dorise să evadeze puțin. Straniu, dat fiind că se afla la mii de kilometri de casă.

– Nu mă așteptam să fiu târâtă afară din casă.

– Îmi dau bine seama. Hai, du-te înăuntru! Și sper să nu mai spui la nimeni ce-ai auzit.

Marchizul păși către iaz, concediind-o întocmai cum făcuse mai devreme.

– Hai, du-te înăuntru, îl îngână ea șoptit.

S-o creadă el. Alergă în urma lui.

– Ăsta-i iazul în care s-a înecat fratele dumitale?

– Da, însă fii pe pace! Deși pare ispititor, n-am de gând să mă înec şi eu.

– De ce-ai face una ca asta? întrebă ea când îl ajunse din urmă.

Marchizul se opri brusc din mers.

– Nu vezi că doresc să mă bucur de singurătate?

– Nici nu trebuie să-ți dorești. O porți ca un giulgiu.

Lydia se îndreptă spre podul arcuit și se așeză pe suprafața lui înclinată. Își trase genunchii sub bărbie și își înfășură brațele în jurul lor, ca să-i țină de cald. În sfârșit, era doar al ei. Doar nu era să se ducă în casă acum.

Simți un fior de satisfacție când îl zări ieșind din umbre. În lumina palidă a felinarului plasat în capătul podului, marchizul se dezbrăcă de redingotă.

– Aud cum îți clănțăne dinții, rosti el, punându-i imediat haina pe umeri.

Lydia o strânse pe trup, savurând căldura și izul lui aparte. Rhys îngenunche în fața Lydiei și își puse mâinile pe picioarele ei.

– Picioarele tale sunt bocnă, murmură el. Ar fi cazul să intri la căldură.

Dar Lydia n-avea de gând să intre în casă, nici să se vâre în pat. Era o noapte cu lună, iar ea era în sfârșit alături de bărbatul care îi stârnise curiozitatea. Nu mai erau de față nici tatăl ei vitreg, ca să-i distragă atenția lui Rhys, și nici mama ei, să pună la îndoială toate vorbele ei.

– De ce-ai fi dispus să renunți la atâtea lucruri doar ca să-l auzi pe tatăl tău spunându-i mamei că o iubește? întrebă Lydia.

– Știi ce a pățit pisoiul curios? întrebă el.

– Nu sunt pisoi, îl asigură ea.

– Așa-i, nu ești.

Răsucindu-se, marchizul se rezemă de balustrada podului și așeză picioarele Lydiei pe coapsele lui. Erau coapse puternice. Căldura lor răzbătea prin stofa pantalonilor și îi încălzea tălpile. Rhys o mângâie cu palma de la vârful degetelor până pe călcâie, oferind și mai multă căldură trupului ei înfrigurat.

– De ce umbli haihui după miezul nopții, micuța mea visătoare? o întrebă el cu glas scăzut.

Micuța mea visătoare. Nu draga mea, sau scumpa mea, sau dulceața mea, dar pe moment captase atenția unui marchiz englez și nu dorea s-o piardă din pricina lăcomiei.

– De ce zici că sunt visătoare? întrebă ea.

– Pur și simplu așa te văd. Răspunde-mi la întrebare!

– N-am putut să dorm.

– În Texas bănuiesc că abia se înserează. Cam pe la ora asta te întorci de obicei de la câmp?

– Nu, de regulă mă întorc mai devreme. La ora asta o ajut pe mama să pregătească cina, mărturisi ea.

– Să înțeleg că pentru tine e o corvoadă.

– O doamnă preferă să-și petreacă timpul în alte feluri.

– Cum anume? Aranjându-se și dichisindu-se?

Lydia deslușì critica din tonul lui. Dar nu asta făcea aristocrația? Lauren îi scrisese că aristocrații preferă distracția în locul muncii.

– Sunt o persoană foarte neinteresantă, mărturisi ea. Aș vrea să știu mai multe despre tine.

Rhys încremeni.

– Chiar așa? N-am cunoscut până acum o femeie care să se gândească și la alții.

– Și bănuiesc că ai cunoscut o mulțime de femei, dat fiind că ești fiul ducelui.

– Destul de multe, ce-i drept.

– Mary mi-a spus că mereu le aranjează părul înainte să plece...

– Poftim? făcu el, înfigându-și degetele în talpa ei. Ce anume ți-a spus?

– Atât, că le aranjează părul. Sau ceva de genul ăsta. Am presupus că le scoteai la călărit sau la o plimbare prin grădină. Mie, de exemplu, vântul îmi ciufulește mereu părul.

– Da, într-adevăr. Trebuie să-i atrag atenția lui Mary să fie mai discretă de-acum înainte.

– Nu voiam să-i fac probleme.

– Stai liniștită, n-am s-o pedepsesc. E în slujba mea de puțin timp și încă n-a învățat importanța discreției.

– Mama ta nu-i prea are la suflet pe slujitorii tăi.

– Da, mama are în general o părere proastă despre mine. Își reluă mângâierile. Cu toții ne ducem crucea, și aș aprecia să nu mai spui nimănui ce-ai auzit în dormitorul tatălui meu.

– Nici nu mi-a trecut prin gând să fac una ca asta.

– Credeam că bârfa e distracția favorită a doamnelor.

Lydia își aminti cu durere de vorbele ce umblau prin orășel chiar și după căsătoria mamei sale cu Grayson.

– Urăsc bârfa și nu iau parte la așa ceva.

– În cazul ăsta, ești o doamnă tare neobișnuită.

Lydia nu știa dacă să ia vorbele lui drept compliment sau batjocură. Nu se simțea în largul ei flirtând cu marchizul, și totuși, voia

să fie stăpână pe această artă până să plece în Londra. La urma urmei, nu putea să exerseze cu Colton.

– Ba sunt cât se poate de obișnuită.

– Atunci nu înțelegi ce înseamnă obișnuitul.

Rhys se apropie până când genunchii ei se lipiră de coapsele lui.

– Spune-mi, doamnele din Texas nu se tem să fie singure în compania unui bărbat la miez de noapte? întrebă el pe un ton ispititor și gutural, ce mustea de promisiuni nerostite.

– Am avut tot soiul de gânduri, rosti ea cu sinceritate.

Pentru prima oară de când îl cunoscuse, pe chipul lui înflori un zâmbet adevărat, ce șterse orice urmă din cinismul care părea să fie parte integrantă din el. I se păruse de la bun început un bărbat frumos, dar cu zâmbetul pe chip era răvășitor de chipeș.

– La ce te-ai gândit? rosti el cu blândețe.

– Oare bărbații îmi găsesc lipsuri?

– Crede-mă, domnișoară Westland, nici un bărbat adevărat n-ar putea spune asta despre tine.

– Dar oare sărutul lui ar putea să-mi taie răsuflarea?

– Fascinant.

Conversația o luase pe un făgaș nebănuit, iar Rhys realiză într-un târziu că nu era tocmai înțelept să poarte o discuție cu Lydia sub clar de lună. Mai ales că fata tocmai se sculase din pat. Ispita îi șoptea s-o ducă în patul ei și să rămână alături de ea.

– Oare toate domnișoarele texane sunt atât de directe? întrebă el.

– Majoritatea sunt așa. Probabil eu n-ar trebui să fiu așa, mai ales dacă vreau să intru în jocurile voastre.

– Ce știi despre jocurile de societate?

– Doar ce-am citit din cărți și din scrisorile lui Lauren. Dar nu este același lucru să le experimentezi în realitate.

Rhys nu-și dădu seama când mâna lui urcase dinspre tălpi spre glezne și puțin mai sus. Grayson îl avertizase că Lydia nu era obișnuită cu jocurile de societate din Anglia. Femeile cu care se încurcase în ultimii ani îl provocaseră întruna să încalce regulile. Dar până și o mică abatere de la norme în cazul de față

ar fi însemnat să-i frângă inima tinerei texane. Era un risc pe care nu dorea să și-l asume.

– Povestește-mi despre viața din Texas, îi ceru el, încercând să-și abată puțin gândurile.

Acum regreta că începuse să-i mângâie tălpile, dar nu-și putea dezlipi mâinile de pe trupul ei.

Lydia ridică ușor din umeri.

– Nu-i prea mult de povestit. Tata a spus cam tot ce era de spus la cină. Lucrăm pământul, facem curat prin casă și gătim. Plictisitor.

– Rochia pe care ai purtat-o la cină n-a fost deloc plictisitoare.

Lydia făcu ochii mari, semn că vorbele lui îi făcuseră plăcere.

– Și ai nevoie de-o ocazie specială, murmură el. Una cât se poate de palpitantă.

Lydia zâmbi larg. Rhys mulțumi în gând felinarelor și lunii pentru faptul că putea să-i vadă chipul atât de limpede.

– Am primit-o cadou când am împlinit optsprezece ani.

– Asta cu cât timp în urmă?

– Doi ani.

– Serios?

Acum îi cunoștea cu certitudine vârsta. Douăzeci. Mult prea tânără pentru un bărbat atât de cinic ca el. Își plimbă privirea de-a lungul trupului ei. Cât își dorea s-o țină în poală și s-o încălzească din creștet până-n tălpi.

– Lumea voastră mi se pare fascinantă, rosti ea cu înflăcărare, nazalizând ușor.

Rostise fiecare cuvânt rar și răspicat. Rhys savură fiecare silabă, fiecare accent. Felul ei de-a vorbi trăda o sinceritate pe care el o găsea foarte atrăgătoare.

– Tu ești fascinantă, domnișoară Westland.

Rhys deslușì răsuflarea ei întretăiată. Ochii ei erau două iazuri în care un bărbat se putea cufunda fără grija că nu va mai reveni la suprafață.

– Practic, suntem rude. Ai putea să-mi spui Lydia.

– Nu suntem înrudiți deloc, replică el, mascând adevărul vorbelor sale: că era cât se poate de fericit că nu erau înrudiți. Când

te apropii de-un bărbat, purtând doar cămașa de noapte, te joci cu focul, îi spuse el.

Lydia se simțea de-a dreptul înconjurată de flăcări. Oare când se făcuse noaptea atât de călduroasă? Când începuse valul de căldură să pulseze în trupul ei ca niște izvoare fierbinți?

– Nu voiam să apar înaintea ta doar în cămașa de noapte, rosti ea, susținându-i privirea, iar glasul ei păru că vine din depărtări.

– Contează mai puțin ce voiai, când îmi răpești astfel privirile. Ai idee cât de încântătoare ești?

– M-ai ignorat aproape toată seara, îl contră ea.

– Nici o clipă. Rhys îi luă chipul în palme, părăsind după mult timp gleznele. Mă ispitești cum n-am mai fost ispitit de ani buni.

Lydia abia putea să mai respire, darămite să mai gândească. Ar fi trebuit probabil să-i dea o replică isteață, dar nu se putea gândi la nimic în acea clipă.

– Nu sunt îmbrăcată atât de ispititor.

– Abia dacă ești îmbrăcată. Asta a fost a doua ta greșeală.

– Și care-a fost prima?

– Faptul că nu te-ai întors în casă când ți-am cerut-o.

Înainte să-i spună că ea nu primește ordine, buzele lui se lipiră de-ale ei cu putere, insistente, dându-i acea poruncă pe care ea nu putea s-o refuze.

Nu era străină de arta sărutului. În Texas, domnișoarele nu aveau însoțitori când ieșeau cu tinerii la iarbă verde sau la plimbări cu trăsura. Sau când ieșeau la câte-o plimbare prin natură ori la scăldat. Și cum era firesc, din când în când se mai sărutau.

Lydia nu dăduse niciodată speranțe false tinerilor de care nu era interesată. Cu toate astea însă, nu le refuzase săruturile. Înțelegea prea bine că unele lucruri le înveți din experiență, și nici o carte nu te putea învăța cum să săruți.

Dar tinerii cu care se sărutase nu erau la fel de iscusiți ca Rhys. Săruturile lor îi cuceriseră buzele doar. Sărutul lui îi cuprinse întreg trupul.

Era o experiență cu totul inedită. Capitulare totală și desăvârșită.

Lydia nu știa cum ajunsese pe spate, doar că brusc, mâinile lui mari îi țineau capul ca într-o pernă, ocrotind-o de piatra aspră. Era conștientă de tremurul ușor al brațelor lui, în timp ce buzele lui continuau să-i vrăjească simțurile.

Se așteptase la cumpătare din partea unui nobil englez, la o conduită mai cuviincioasă, mai rafinată. Cu siguranță nu se așteptase să-i stârnească focul pasiunii în măruntaie, să-i simtă limba explorându-i gura cu o pasiune aproape barbară. Să fie strivită sub pieptul său, să-și simtă sfârcurile întărite ca două perle fragile.

O voce îndepărtată îi șoptea că această ieșire era cu totul nepotrivită. Dar forța și iscusința lui înăbușiră iute glasul conștiinței.

Dacă toți englezii sărutau cu aceeași pasiune, nu era de mirare că mama ei se măritase cu unul. Pe măsură ce flăcările pasiunii îi devorau trupul, intențiile ei de a căuta nobili în Londra se preschimbară în dorința de a cuceri unul. Iar Lydia realiză că acela pe care îl săruta în acele clipe era alegerea perfectă. Un singur sărut, și scânteia ce luase naștere la întâlnirea lor pe trepte se preschimbase într-o furtună de flăcări.

Nu trăise niciodată o experiență atât de intensă. Își arcui trupul sub greutatea lui, își trecu talpa goală peste gamba lui, îi mângâie spatele, umerii, brațele vânjoase pe care se sprijinea, dorind să fie zdrobită sub el.

Rhys își depărtă cu încetineală buzele și se trase într-o parte. Răsuflarea lui aspră răspândea ecouri în noapte.

– Întoarce-te în dormitor, Lydia!

Lydia îl atinse pe spate.

– Rhys.

– Acum! Se ridică brusc în picioare și o privi de la înălțime. Dacă nu faci cum îți spun, mă jur pe tot ce-am mai sfânt că te duc în dormitorul meu.

Inima începu să-i bată dureros, și simți nodul din stomac.

– Asta-i o amenințare?

– O promisiune. O promisiune de care nu vrei să mă țin.

Lydia se ridică în picioare și făcu câțiva pași înapoi.

– N-ai îndrăzni să mă rănești.

– Nu cu intenție. Dar asta nu înseamnă că nu ți aș provoca durere. Fugi!

Marchizul se năpusti asupra ei. Lydia se răsuci pe călcâie și o luă la goană spre casă. De-abia după o vreme îndrăzni să arunce o privire înapoi. Rhys stătea pe pod cu capul plecat și ochii pierduți în luciul întunecat al apei.

Femeia din ea ar fi vrut să se întoarcă la el, dar glasul doamnei respectabile o îndemnă să meargă înainte. Nu-i era teamă de el, ci de ea însăși, de sentimentele ce-o asaltau. Era teribil de tentată să-i accepte promisiunea.

Capitolul 6

Lydia Westland era o ispită căruia nici un bărbat întreg la minte n-ar fi putut să-i reziste. Darămite un bărbat care nu cunoscuse atingerea unei femei preț de luni bune...

Rhys stătea la masă, cu ochii pironiți la ochiurile prăjite. Se mândrise mereu cu stăpânirea de sine. Putea satisface o femeie și, la nevoie, să-și înfrâneze propriile dorințe.

Marchizul vedea sexul ca o formă de artă, o înlănțuire bine coregrafiată de mișcări menite să sporească senzațiile, să stimuleze și să stârnească simțurile. Dar nu se implica niciodată, asemenea regizorului care urmărește din culise, însă nu participă la piesă. De ce îl făcea Lydia Westland să se simtă ca leul în preajma prăzii? O bestie ce trebuia dresată? Ca un actor care dădea o probă pentru un rol pe care nu dorea să-l joace?

Lydia era o făptură minunată. În timpul sărutului, Rhys se abandonase complet simțurilor, plutind în oceanul ei de nevinovăție. Gemetele și suspinele ei stârniseră scântei înlăuntrul său, ce luaseră rapid foc. Gemetele lui răsunaseră în noapte, în jurul lui, asemenea animalului în căutarea partenerei, hotărât să-și afirme cucerirea. Voia să o numească femeia lui: să-i fie stăpân pe inimă, pe trup, pe suflet.

– Medicul părea cam sumbru când a ieșit azi-dimineață din dormitorul tatei, rosti Grayson când se așeză la masă.

Rhys își înălță privirea. Fusese atât de cufundat în propriile gânduri încât nici nu sesizase când fratele său intrase în sufragerie și își umpluse farfuria cu gustările de pe bufet.

– Da, dar bătrânul Fitzhugh are mereu o mină sumbră, îl asigură Rhys. Nu mi-aș face prea multe griji. N-ar fi plecat dacă ar fi crezut că tata nu mai are mult de trăit.

– Nu știam că moartea are calendar.

– Ai dreptate. M-a luat gura pe dinainte. Cu toții ne pregătim în felul nostru pentru clipa inevitabilă. Pari că te-ai odihnit bine, rosti el, dornic să schimbe subiectul.

– Ceea ce n-aș putea spune și despre tine.

Puțin spus. Zăcuse în pat, savurând parfumul Lydiei ce-i umplea nările, cu amintirea pielii ei catifelate pe vârful degetelor și gustul buzelor ei zăbovindu-i încă pe vârful limbii. Se foi în scaun, încercând inutil să alunge chinul ce nu-i dădea pace. Obsesiile lui nu zăboviseră niciodată asupra unei femei. Se folosea de ele și era folosit. Așa mergeau lucrurile.

– Pur și simplu am multe pe cap, murmură el.

– Pot să-ți fiu de ajutor? întrebă Grayson.

„Ia-ți fata și cărați-vă naibii de-aici!"

– Nu, dar îți mulțumesc că-mi porți de grijă.

– Nu sunt obișnuit cu o viață de huzur, Rhys. Deși mi-am propus să-l văd pe tata de multe ori, sunt convins că vizitele prea dese îl obosesc. Așa că, dacă aș putea să-ți ușurez cumva povara, chiar vreau să te ajut.

– O să țin minte. Să înțeleg că tata a fost treaz în zori.

– Pentru scurtă vreme. A adormit înainte să-i chem pe copii. Dar mi-a prins bine să vorbesc câteva minute cu el.

– Foarte rar se întâmplă să aibă mintea limpede. Mă bucur că a aflat de sosirea ta.

Rhys deschise ziarul și se holbă în gol la cuvintele ce se înlănțuiau într-un șir fără noimă. Nu-și putea abate gândul de la Lydia. Chipul ei îi revenea mereu în minte – sub clar de lună, în bibliotecă, la cină. Era conștient de fiecare mișcare a ei, de fiecare suspin,

de fiecare surâs. Fata asta îl tulbura, iar lui Rhys nu-i plăcea să fie tulburat.

– Îmi închipui că, în ceea ce-o privește pe Lydia, ai mult de furcă cu tinerii care îi fac curte, rosti el pe un ton jovial.

– Nu zic că duce lipsă de pretendenți, dar nu s-a arătat interesată de nici unul, spre marea lor dezamăgire. Ar trebui să sosească dintr-o clipă în alta, împreună cu Abbie.

Rhys lăsă ziarul deoparte, apoi se ridică în picioare, împingând scaunul în spate.

– Mă scuzi te rog, dar am niște treburi de rezolvat.

Ieși din sufragerie cu pași mari, dornic să scape cât mai iute.

Lydia ședea în odaia veselă pe care majordomul o numise „camera de dimineață". Totodată, îi dăduse asigurări că ducesa nu mai frecventează încăperea, și deci nu va fi deranjată.

Sabrina moțăia. Încă nu-și recuperase forțele după călătoria istovitoare. Lydia ar fi trebuit și ea să se odihnească, dar nu voia să rateze nici o clipă din experiența ei inedită.

La puțin timp după micul dejun, Grayson îi invitase pe toți în dormitorul ducelui, dar acesta nu se trezise din somn. Lydia se gândi cu tristețe că s-ar putea să rateze ocazia să poarte o discuție cu ducele. Ar fi vrut ca măcar pe Colton și pe Sabrina să-i cunoască.

Imensitatea casei îi ajută să lase în urmă odaia bolnavului și să uite de ea. Faptul că nu era nevoie de ei – sau nu erau doriți – o făcea adesea să uite scopul vizitei lor. Și cu toate că părinții le explicaseră înainte de plecare că nu doreau ca odraslele lor să stea întreaga vizită cu lacrimi în ochi, Lydia se simțea vinovată ori de câte ori își îngăduia câteva clipe doar pentru sine.

În acel moment se străduia să citească, dar de prisos. Memorase o sumedenie de reguli mărunte. Cum să lași o carte de vizită – cu toate că n-avea. Când e potrivit să porți mănuși. Când să-ți pui pălăria pe cap. Problema era că nu prea știa cum să le pună în aplicare. Lecturile avuseseră menirea s-o pregătească pentru experiența din Anglia, dar multe subtilități îi erau încă străine. Lucruri pe care nu și le închipuise în cealaltă parte a lumii, dar de care se lovea acum. Mama ei ar fi făcut o criză de isterie dacă

ar fi zărit-o azi-noapte hoinărind prin grădină alături de Rhys, în cămașa de noapte. Iar dacă i-ar fi zărit întinși pe pod, sărutându-se cu pasiune...

Se răcori puțin cu evantaiul și încercă să alunge o amintire pe care n-avea de gând s-o dea uitării.

Experiența nu trebuia repetată. Cel puțin nu la Harrington, și nu cu Rhys. Deși marchizul se declarase fascinat de ea, și sentimentul era fără îndoială reciproc, Lydia știa că o eventuală căsătorie n-ar fi adus decât suferință în viața ei, dată fiind ura ducesei pentru tatăl ei vitreg.

Începuse cu stângul relația cu Rhys. Trebuia să se pregătească pentru o posibilă vizită în capitală. După ce majordomul avea să-i aducă ceaiul, era hotărâtă să-și continue pregătirea. Până una-alta, își întoarse atenția către noi reguli pe care nu va avea probabil ocazia să le aplice vreodată. Dar așa cel puțin își putea lua gândurile de la Rhys și de la purtarea ei necuviincioasă din urmă cu o seară. Nu-și dorea în ruptul capului să fie târâtă într-un scandal. Nu avea de gând să repete povestea mamei sale cu Grayson Rhodes.

Straniu, dar societatea engleză îi stârnea interesul tocmai datorită regulilor. Nimic nu era lăsat la întâmplare. Fiecare acțiune era reglementată de normele sociale. Părea o lume sigură, unde bărbații de rang înalt erau la fel de preocupați să evite scandalurile precum doamnele.

Circumstanțele nașterii lui Grayson Rhodes îi tăiaseră calea spre eșalonul superior. Lydia era convinsă că în înalta societate din Londra, doamnele erau protejate cu orice preț. Drept urmare, își dorea din toată inima respectul de care se bucura ducesa, bazat nu pe acțiunile individului ci pe rangul său.

Dar ca să ajungă acolo, trebuia să cucerească Londra.

Rhys petrecu primele ceasuri ale dimineții închis în birou. Răsfoi registrele și luă aminte la însemnările tatălui său din urmă cu câteva luni privind amenajările pe care le dorea la Harrington.

Apoi avu o întrevedere cu domnul Willis. Bărbatul se apropia de vârsta ducelui și era la fel de statornic în gândire. Se ocupase

de Harrington cu mult timp înainte ca Rhys să ajungă o dezamăgire în ochii tatălui său și un blestem pe buzele ducesei. Faptul că domnul Willis nu înțelegea beneficiile tehnologiei moderne nu era atât de problematic. Faptul că aproape surzise, nu vedea cu un ochi și suferea de un reumatism care îl făcea să se miște cu o încetineală dureroasă era într-adevăr îngrijorător.

Trebuia înlocuit cât mai repede, iar concedierea lui avea să stârnească nemulțumirea apropiaților săi. Willis se bucurase de aprecierea celor din jur și se purtase cinstit cu angajații. Pe deasupra, oamenii vor fi oricum nevoiți să se deprindă cu noul duce. Schimbările nu erau privite cu ochi buni, iar Rhys sperase să limiteze numărul lor. În timp ce se plimba prin conac, chibzuind la această dilemă, trecu pe lângă odaia de dimineață. Întunericul ce domnea de regulă în încăperea străjuită de draperii groase îi aducea liniște în suflet. În această dimineață însă, odaia era scăldată în lumină. Lămpile de cristal ce mărgineau canapeaua reflectau curcubeie sclipitoare pe pereți. Prin ferestrele ușilor franțuzești o zări pe Lydia, turnând ceai.

Atât de captivat era de zâmbetul ei voios, de ochii ei sclipitori și de clinchetul râsului ei, încât aproape dădu uitării faptul că tânăra era singură în odaie. Dar nu se putea. Se apropie din lateral de ușă, pentru a nu intra în raza ei vizuală și aruncă o privire înăuntru. Nu zări pe altcineva. Aruncă o privire și în cealaltă parte. În cameră nu se afla nimeni – cu excepția misterioasei domnișoare Westland.

Rhys își îndreptă atenția asupra ei. Nu mai întreținea un prieten imaginar, ci se așezase și studia acum cu atenție o carte, întinsă pe canapea. Ce făptură ciudată! Își exersa oare rolul într-o piesă?

Cel mai bine ar fi fost să se retragă în tăcere și să pretindă că n-o văzuse în acea dimineață. Dar oricât de chibzuită ar fi fost această alegere, dorința de a continua s-o privească era mai puternică.

Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de încântat. Și cu toate acestea, cu câtă nerușinare îi invada intimitatea, ca un voaior. Din nefericire, nu avea forța să se retragă. Aparent, Lydia își pierduse interesul pentru lectură, și se întoarse către serviciul de ce-

amplasat pe măsuța din fața ei. Brusc, tresări, făcu ochii mari și își duse mâna la piept, parcă pentru a-și potoli bătăile inimii.

Privirile lor se întâlniră, dezvăluind motivul uimirii. Rhys ar fi trebuit să se simtă rușinat că fusese prins pândind-o prin geamul ușii închise. În schimb, nu simți decât recunoștință pentru faptul că acum era nevoit să-i vorbească. Și era recunoscător că eșuase lamentabil în încercarea de-a rămâne nevăzut.

Își adună gândurile și deschise ușa încet, încercând să pară stăpân pe situație, un model de conduită și nicidecum un șarlatan prins în flagrant delict.

– Domnișoară Westland.

– Milord, rosti ea cu răsuflarea tăiată, provocându-i fiori pe șira spinării. De cât timp stai acolo?

– Ca gentleman, ar trebui să spun că am trecut prin fața ușii tocmai în clipa în care ai ridicat privirea spre...

– Dacă așa ar sta lucrurile, cum de s-a aburit geamul?

Rhys aruncă o privire înapoi. Orice urmă de abur se evaporase. Oricum nu mai conta. Doar dacă nu era o născocire menită să-i pună vorbele la încercare. Să fi fost atât de isteață? Fără îndoială. Se întoarse către ea.

– Nu-i politicos să întrerupi pe cineva.

– Nu-i politicos să spionezi!

Lydia se ridică brusc în picioare, făcând serviciul de ceai să zăngănească.

– Îmi amintesc că ți-am spus aceleași cuvinte astă-noapte, îi spuse el.

– Nu-i același lucru.

– De ce?

– Pentru că grija m-a îndrumat spre odaia tatălui tău.

– Tot grija m-a purtat și pe mine aici. Te asigur că nu spionam, ci...

Ce putea să-i spună? Că dacă ar fi avut un grăunte de înțelepciune, s-ar fi ținut departe? Că se simțea atras de ea precum apele mării de lună?

– Voiam doar să-mi cer scuze pentru purtarea mea de aseară. Un gest nepotrivit care nu se va repeta.

– Vorbești de sărut?

De sărut, de pasiune, de setea cu care o explorase.

– Desigur.

Lydia se relaxă vizibil.

– Am ajuns și eu la aceeași concluzie mai devreme. Am avut o purtare nepotrivită pentru o doamnă.

– Atunci gândim la fel. E un lucru bun.

– Să înțeleg că mă căutai? Să-ți ceri scuze?

– Nu, eram în trecere, dar te-am zărit și am zis să profit de ocazie. De mult n-a mai intrat soarele aici.

Rhys păși în odaia scăldată în nuanțe de galben, portocaliu și verde. Mereu avusese impresia că mama lui sădise o grădină în materialul mobilei și al draperiilor. Odinioară fusese o cameră luminoasă, unde ducesa păruse mereu fericită. Aruncă o privire spre fereastră și înțelese că de la un timp, mama lui transformase camera de dimineață într-o cameră de doliu, pentru că dintr-o parte a ferestrei se zărea iazul familial.

– Nu credeam că voi deranja pe cineva aici, rosti Lydia în apărarea ei.

Rhys cercetă roșeața din obrajii ei, aproape la fel de intensă ca nuanța buzelor.

– Pe bună dreptate, căci nu m-ai deranjat. Pur și simplu eram curios. Își înclină ușor capul spre serviciul de ceai și cele două cești umplute până la refuz. Așteptai pe cineva?

Greu de închipuit, dar Lydia se făcu și mai roșie în obraji. Părea realmente umilită, și atât de frumoasă încât Rhys ar fi putut să stea ore în șir s-o privească. Nu fusese niciodată atât de atras de o femeie. Poate pentru că nu se așteptase să cucerească inima unei femei pentru totdeauna. Dar nici explicația asta nu-i dădea aripi, căci știa că nu avea nici o speranță să aibă o relație de lungă durată cu Lydia.

– Păi... ăăă..., își drese glasul. Mi s-a făcut foarte sete.

Rhys ridică o sprânceană și nu-și putu reține un început de zâmbet.

– Să înțeleg că dacă torni ceai în două cești în loc să torni într-una singură de două ori, poți să bei mai repede?

– Astfel pot răci o cantitate dublă de ceai în același interval de timp. Prin urmare, pot să beau ceștile una după alta, și nu sunt nevoită să mai torn încă o ceașcă și să aștept...

– Să se răcească și aia, completă el.

Lydia încuviință încântată, ca și cum crezuse cu adevărat că Rhys mușcase momeala.

– Fascinant, murmură el.

Traversă încăperea și se așeză pe un scaun cu spătar înalt. Lydia tresări de parcă primise o palmă. Era limpede că nu dorea prezența lui. Dar Rhys nu voia în ruptul capului să plece.

– Și ce alte metode năstrușnice mai aveți voi, americanii, pentru economisirea timpului?

Ochii ei violeți se întunecară.

– Mă tachinezi.

– Asta pentru că și tu mă tachinai la rândul tău. Ce faci aici, Lydia?

La auzul numelui ei mic, tânăra păru la fel de surprinsă ca în clipa când îl zărise zăbovind la fereastra ușii, asemenea unui copil al străzii care se holbează în vitrina unui magazin de Crăciun. Se așeză pe canapea, cu brațele încrucișate în poală.

– Exersam, mărturisi ea cu glas scăzut.

– Ce exersai?

– Serveam ceaiul unui domn.

– Aha. Și unde e acest domn norocos, care beneficiază de atenția ta?

– Te faci că nu înțelegi.

– Tot ce se poate. De ce nu mă lămurești?

Lydia se gândi să-i arunce lichidul călduț în față, dar cum el nu izbucnise încă în hohote de râs, își spuse că, prin tachinările lui, marchizul încerca s-o facă să se simtă în largul ei. Sau poate voia s-o umilească și mai mult. Hotărî totuși să riște, în speranța că destăinuirile ei îl vor îndemna s-o ajute.

Ridică în grabă cartea de pe canapea și i-o înmână. Vizibil surprins, Rhys luă cartea și își trecu degetele peste copertă.

– *Normele etichetei sociale,* murmură el.

O privi întrebător.

Lydia se gândi că, dacă mai continua să roșească sub privirea lui arzătoare, va putea să încălzească ceaiul direct pe obraji.

– Încerc să dobândesc o purtare aleasă.

– Deși nu te cunosc prea bine, mi-e greu să mi te închipui cu purtări necuviincioase.

Lydia îi aruncă o privire grăitoare. Rhys își drese glasul.

– Azi-noapte a fost o excepție, nu mă îndoiesc.

Lydia se trase la marginea canapelei.

– Pot să-ți vorbesc cinstit?

– Te rog!

Lydia își umezi buzele și inspiră sacadat.

– Nu vreau ca tatăl tău să moară.

– Ce drăguț din partea ta!

– Te rog nu mă lua peste picior!

– Lupul nu-și schimbă năravul. O să încerc totuși să fiu mai afabil.

Rhys puse cartea deoparte, se îndreptă de spate și îi oferi întreaga lui atenție, dând impresia că urma s-o asculte cu luare-aminte.

Lydia șovăi puțin, dar își dorea într-atât de mult să reușească, încât trebuia să riște o lămurire:

– Îmi doresc tare mult ca pe durata ședерii noastre în Anglia să vizitez Londra înainte de încheierea sezonului.

Cu cotul rezemat de brațul jilțului, Rhys își mângâie buza inferioară cu degetul. Lydia adora forma buzelor lui. Nu erau subțiri, așa cum văzuse la atâția bărbați. Avea o gură plină, dar nu efeminată. Erau impunătoare, nu umflate. Generoase și incredibil de moi. Nu purtau pecetea soarelui și a vântului uscat din Texas. Buzele lor se modelaseră perfect în urmă cu o seară.

El își drese glasul, iar ea îl țintui cu privirea.

– Continuă, o îndemnă el, părând că se străduia să și înăbușe un zâmbet.

Ea își linse din nou buzele, întrebându-se de ce simțea furnicături pe ele. Oare buzele își puteau aminti ceea ce își aminteau ea? Oare sărutul lui își lăsase amprenta asupra ei? Oare el simțea, la rândul său, furnicături pe buze?

Își alungă din minte acele gânduri.

– Nu stau prea mult la Londra și vreau să las o impresie bună. Trebuie să învăț tot ceea ce aș fi învățat dacă aș fi trăit aici ani de zile. Nu vreau să mă poticnesc la primul meu bal ca o țărăncuță proaspăt sosită la oraș.

– Sunt sigur că ai fost la dans până acum.

– Într-un hambar! Sări în picioare, ocoli masa și începu să facă pășească încolo și încoace, fără să își poată stăpâni agitația. Se învârti și îi aruncă o privire jalnică. Organizăm dansurile în hambar. Indiferent cât îl cureți și câte paie proaspete aduci, tot miroase a bălegar și a cal. N-am primit niciodată o invitație aurită. Oamenii sunt invitați din gură-n gură sau printr-un bilet lipit afară la magazinul general. Rochia asta – își trecu mâinile peste ea de la piept până la șolduri – e mai frumoasă decât tot ce-am purtat eu vreodată la un dans, cu excepția zilei mele de naștere. Din stamba, modestă... ah!

Își reluă frustrată mersul agitat. Cum ar fi putut să explice inexplicabilul? De regulă, detesta femeile plângăcioase. Nu dorea ca el s-o considere astfel, însă ajunsese atât de departe – și nu doar ca distanță, ci și în privința eforturilor de a-și îndeplini visul.

– Nu vreau să par nerecunoscătoare, însă ani la rând am citit scrisorile lui Lauren. Tot ce a scris ea despre strălucirea și sclipirea Londrei. În timp ce eu aveam doar tinichea. Nu e vina nimănui. Pur și simplu e o chestiune de noroc. Să fii plictisitoare și șterșă și înfășurată în nuanțe de maro. Se întoarse și îl privi. Probabil mă crezi foarte superficială.

Ceea ce credea Rhys era că locul Lydiei Westland era într-o sală sclipitoare de bal, cu o mulțime de domni înghesuindu-se în jurul ei. Cu siguranță, știa că pe lume erau probleme mult mai grave decât croiala unei rochii de bal, însă pentru o tânără nu exista ceva mai important, nu exista nimic mai eficient decât sezonul ca să-i stabilească tot restul vieții.

Lydia avea dreptate că, pentru un domn, felul în care o doamnă stăpânea eticheta influența interesul acestuia în privința unei eventuale căsătorii cu ea. În timpul sezonului, femeile cochetau,

își expuneau farmecele, talentul de a atrage, demonstrând cât de demne erau de căsătoria cu un nobil.

Rhys nu-i lua în nume de rău faptul că voia să facă o impresie bună, mai ales dacă răstimpul petrecut la Londra era scurt. În luna mai, sezonul era în plină desfășurare.

Lydia stătea în vârful degetelor, cu mâinile împreunate, și îl privea de parcă aștepta un răspuns profund din partea lui.

– Majoritatea femeilor sunt superficiale, rosti el în glumă.

Lydia își dădu ochii peste cap și-i întoarse spatele.

– Dar mai știu, continuă el, fără să înțeleagă de ce dorea cu disperare să n-o dezamăgească, și cum este să îți dorești ceea ce n-ai mai avut. Din nefericire, Lydia, în ceea ce te privește, mi-e teamă că vei afla curând că realitatea este departe de a fi pe măsura fanteziei.

Lydia îi aruncă o privire provocatoare peste umăr.

– Nu ar fi atât de departe dacă m-ai ajuta puțin.

Rhys rămase cu răsuflarea tăiată.

– Poftim?

Lydia traversă iute încăperea, se așeză în genunchi în fața lui, cu faldurile rochiei răspândite în jurul ei, și îl prinse de mâini.

– Ai putea să mă înveți ce nu știu.

Căldura din mâinile ei era la fel de ispititoare ca rugămintea din priviri. Cu greu, Rhys se stăpâni să nu-i cuprindă mâinile între degete și s-o tragă la piept.

– Știi destule, rosti el în cele din urmă.

– Dar nu știu totul. Și mă pierd repede cu firea. Cum a fost la prima noastră întâlnire. Ți-am spus „Excelență". Și mărturisesc că știam forma corectă de adresare, dar n-aveam experiență. Dacă ai exersa cu minte puțin...

– Să exersez cu tine?

Lydia dădu din cap încântată.

– Să iei ceaiul cu mine, să mă conduci *pe mine* la cină, nu pe mama. Să-mi șoptești la ureche dacă atingerea mea e prea ușoară sau nu e prea ușoară. Dacă merg prea repede sau prea încet. Orice.

Rhys clătină din cap și închise ochii. Ceea ce își dorea Lydia n-avea legătură cu politețea, ci cu seducția. Își înăbuși impulsurile viscerale și deschise ochii.

– Exclus.

– De ce? La o adică, suntem înrudiți, și există un obicei ca bărbații să ia sub aripa lor o rudă de sex feminin.

Sfinte Doamne, Rhys ar fi vrut s-o ia sub trupul său, ar fi vrut ca ea să se zvârcolească sub el și să-i strige numele. Era chiar atât de naivă să nu simtă tumultul dintre ei? Să nu simtă dorința asta nebună ce-i răscolea trupul? Rhys se simțea ca un vulcan dezlănțuit, iar Lydia îi părea rece ca o noapte de iarnă. Ar fi vrut să-i topească stratul de gheață și să hrănească flăcările ce izbucniseră la pod, la adăpostul întunericului.

– N-ar fi chibzuit să petrecem timp împreună, după cum ne-a demonstrat noaptea trecută, rosti el.

Era adevărul. Abia își mai ținea pornirile în frâu.

– Acum nu mă seduci.

Nu că nu și-ar fi dorit.

Lydia își trase mâinile, văduvindu-l de atingerea lor catifelată, și se lăsă pe vine.

– Am încercat să aflu mai multe din cărți, dar sunt atâtea detalii omise. Lucruri pe care *tu* le cunoști.

– N-am luat parte la jocurile de societate cât timp am fost în Londra.

Lydia își încruntă nedumerită fruntea delicată. Rhys ar fi vrut să-și pună degetul pe pielea ei și să-i alunge ridurile.

– Deloc? întrebă ea.

– Nu m-au interesat balurile. Și chiar dacă aș fi fost o partidă bună, ca mezin al familiei, Quentin a fost mereu preferat, căutat și invitat la toate seratele posibile.

– Dar ai fost fără îndoială educat pentru asemenea situații.

– Nu cunoștințele îmi lipsesc, ci mai degrabă experiența de care aveai nevoie.

Rhys se foi în jilț, puțin stingherit de privirea ei cercetătoare, care parcă încerca să deslușească nivelul cunoștințelor sale.

Lydia își lăsă privirile în poală.

– Dacă ajung în Londra și mă fac de râs?

– N-o să te faci de râs.

Ea își ridică timid privirea, iar în ochii ei de culoarea levănțicii se citea teamă și vulnerabilitate.

– Cum să nu mă fac de râs, dacă nu apuc să pun în practică tot ce-am învățat? Speranțele nefondate și domnii imaginari nu mi-au oferit încrederea necesară să pășesc într-o sală de bal, și tocmai de încredere am nevoie ca să reușesc.

– Ai perfectă dreptate.

Pe chipul ei înflori un zâmbet plin de mirare și de admirație.

– Am trăit toată viața ca o cenușăreasă. Știi povestea?

– Da, povestea lui Perrault. Nu știam că ai o mamă vitregă nesuferită. Sau în cazul tău, un tată vitreg la fel de nesuferit.

Zâmbetul ei se lărgi.

– Nici una, nici alta. Dar sunt o țărăncuță care de mică a visat la o noapte de magie. Poate cu ajutorul tău vor fi mai multe.

Rhys mijii ochii.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu doresc să mă întorc în Texas. Vreau să-mi petrec restul vieții în lux.

– Și ce te faci când vei descoperi că aurul nu era decât o imitație jalnică?

O undă de îngrijorare străbătu chipul ei.

– Și *papa* mi-a zis ceva similar. Dar poate pentru că voi sunteți bărbați și nu înțelegeți despre ce vorbesc.

– Ah, înțeleg prea bine. Mult mai bine decât îți închipui. Și nu știu dacă nu e mai bine să trăiești într-un vis decât să dai piept cu realitatea.

– Ești prea cinic. Nu știu ce mi-a venit să te întreb sau ce m a făcut să cred că mă vei ajuta.

Lydia dădu să se ridice. Rhys o prinse de încheietură și o opri, cu inima bătându-i nebunește în piept. Era convins că va cugeta la acest moment pentru tot restul vieții, fără să înțeleagă ce-l îmboldise să spună:

– Te voi ajuta și te voi învăța ceea ce crezi că nu știi.

Chipul ei fu scăldat de o fericire fără margini. Îl luă pe după gât și își lipi obrazul de al lui, cuibărită în poala marchizului.

– Îți mulțumesc din suflet, Rhys!

Rhys își înfipse degetele în brațele scaunului ca să nu și le înfigă într-ale ei, să nu-și îngroape mâinile în pletele ei, ori s-o prindă de talie.

Lydia se retrase puțin pentru a-l privi în adâncul ochilor. Își trase mâinile încet de după gâtul lui, fixându-și degetele mari sub maxilarul său, unde-i simțea fără îndoială pulsul alert.

Trupul lui se înfierbântă brusc, de parcă soarele se strecurase pe furiș în încăpere. Însă veselia ei se risipea încetul cu încetul, pe măsură ce înțelegea semnificația îmbrățișării lor. Rhys o sesizase numaidecât. În schimb, pentru Lydia conștientizarea se trezise încet la viață, dar Rhys o observase la fel de limpede cum observa primele semne ale primăverii – sânii ei ca niște muguri, buzele ei ca niște petale de flori.

Ar fi trebuit să aibă prezența de spirit s-o ridice din poală, dar se temea că orice atingere ar fi adus-o mai aproape de el, de buzele lui. Lydia clipi și scutură din cap, apoi sări din poala lui, roșie la față.

– Îmi cer scuze!

– Iată prima lecție: pe viitor, dacă voi face ceva ce-ți este pe plac, un simplu „mulțumesc" este suficient.

– Mulțumesc, rosti ea cu delicatețe, făcând un pas înapoi.

– Pentru puțin.

Rhys eliberă brațele jilțului, temându-se că vor purta pe veci urmele încordării sale. Se ridică în picioare, iar Lydia făcu încă un pas înapoi, ferindu-și privirea.

– Lydia.

Privirile lor se întâlniră.

– Va trebui să-ți domolim entuziasmul.

Lydia încuviință.

– Nu m-am purtat deloc ca o doamnă.

– De-acord. Și n-aș vrea ca lecțiile să fie formale. Când ne vom întâlni, te voi învăța câte ceva.

Lydia dădu din cap.

– Mi se pare rezonabil.

– Prea bine.

Rhys porni spre ușă.

– Și când crezi că ne vom întâlni? întrebă ea.

Rhys rămase pe loc, căutând un răspuns potrivit. Ar fi vrut să spună: „Cât mai rar cu putință". O scurtă privire peste umăr fu îndeajuns să-l convingă că nu suporta gândul s-o dezamăgească.

– Voi avea grijă să ne întâlnim des.

– Mersi.

Rhys înclină scurt din cap și ieși din încăpere. Simțea nevoia să iasă la o rundă de călărie epuizantă prin împrejurimi, deși nimic n-ar mai fi putut să-i alunge regretul că acceptase s-o ajute.

Capitolul 7

Urletele începură la ora patru fix. De data aceasta, Rhys nu mai avea nici o îndoială, pentru că se întorsese de la plimbarea călare de după-amiază și se îndrepta spre odăile sale. Tocmai trecea pe lângă orologiul mare, când un țipăt ascuțit sfâșie tăcerea coridorului și reverberă prin întreg conacul.

Ultima oară când mama lui țipase în halul acesta, de vină fusese șoricelul ascuns sub măsuța de toaletă a ducesei. Din fericire, William era foarte îndemânatic la prins rozătoare – un talent deprins de pe străzile Londrei – și reușise să pună mâna pe afurisit și să-l scoată din casă. Cel puțin așa susținuse William. Rhys bănuia că valetul său îl luase sub oblăduirea lui.

William urca deja treptele când Rhys îl ajunse din urmă.

– Pun rămășag că-i un șoarece, șefu', rosti William peste umăr, încetinind pasul ca Rhys să-l poată ajunge.

– Milord, îl corectă Rhys.

– Nu-i nevoie să vă rugați, șefu'. O să-l prind pe afurisit cât ai zice pește.

Rhys își înăbuși un oftat.

– Nu mă rugam. Îți spuneam cum să mi te adresezi când suntem aici.[1]

– Da, da, tot uit.

Înainte ca fratele său mai mare să-și afle sfârșitul în iaz, Rhys se îndepărtase într-atât de mult de familie, încât doar o mână de oameni mai cunoșteau originile sale de viță nobilă. Firește, nici una dintre doamne nu-i cunoscuse obârșia. Îl crezuseră un oarecare, instruit în tainele seducției de către Lady Sachse. O doamnă pe care Rhys n-o sărutase niciodată, și cu atât mai puțin să se culce cu ea. Greu de zis de ce Lady Sachse era atât de preocupată de treburile altor doamne, dat fiind că era mai celibatară ca o călugăriță.

Toate gândurile despre acea femeie se risipiră când ajunse în capul scărilor. Înțelegând rapid că problema nu era cauzată de vreun rozător, William se retrase discret, străduindu-se să nu fie observat. Rhys nu putea să-l acuze de lașitate. Confruntarea dintre două femei furioase era un eveniment inedit la Harrington. După țipetele care făceau zidurile să tremure, maică-sa părea stăpână pe situație, dar focul și pasiunea din privirile Lydiei, interpusă amenințător între ducesă și fratele ei, dezmințea prima lui impresie.

Dumnezeule, era ca o leoaică ce-și apăra puiul, așteptând ca lupta fizică să ia locul celei verbale – moment în care Dumnezeu s-o aibă în pază pe mama lui!

– Mamă? îndrăzni Rhys să intervină.

Ducesa se răsuci brusc, iar palma ei se lipi cu zgomot de obrazul său, spulberând tăcerea mormântală ce se așternuse în coridor. Avea ochii înlăcrimați, iar lacrimile erau pentru el. Rhys simți furnicături îndărătul pleoapelor, și făcu un pas spre ea, cu intenția s-o ia în brațe...

– Mi-ai promis! îi tăie ducesa avântul. Mi-ai promis că n-o să-mi țină calea. Iar acum, golanul ăsta mic și neisprăvit...

– ... n-a făcut altceva decât să iasă pe coridor, protestă Lydia, clocotind de furie.

[1] *My lord* are dublu sens: formula de adresare „milord", dar și echivalentul englezesc pentru „Doamne Sfinte!" (n.tr.)

– O căutam pe Lyd, rosti băiatul, ieșind din spatele surorii sale, care se postă imediat în fața lui.

În mod obișnuit, Rhys ar fi găsit ciorovăiala lor amuzantă. În această clipă însă, încerca să alunge durerea din obraz, gură și inimă.

– Mi-ai promis! repetă ducesa.

– Știu, rosti el cu glas scăzut. O să rectific situația cât de curând.

– Vreau să dispară din casa mea!

– Asta nu se poate.

– Vreau ca odrasla bastardului să fie biciuită!

– Nici moartă nu te las, mârâi Lydia.

– Se poate aranja, rosti ducesa cu îngâmfare.

– Mamă, cine stă cu tata? întrebă Rhys, încercând să-i abată gândurile de la ceartă, să calmeze cumva spiritele.

Ducesa își întoarse brusc privirea către Rhys, iar pe chipul ei se putea citi groaza.

– Crezi că ne-a auzit?

Probabil îi ardea de glumă. Ducele ar fi auzit discuția și din mormânt. Rhys se mulțumi să clatine din cap.

– Sper că nu, dar dacă a auzit ceva, spune-i că ai văzut un șoarece.

– Da, desigur, murmură ea dusă pe gânduri, înainte să se îndrepte spre ușă. Doar știe că mi-e groază de creaturile alea nesuferite.

Mama lui intră în dormitorul ducelui, iar Rhys își întoarse privirea către Lydia și Colton. Îi era silă de ceea ce urma să facă, dar trebuia să păstreze ordinea.

– Vom discuta nefericita întâmplare în biroul meu.

– Colton n-a greșit cu nimic, insistă Lydia.

Rhys miji ochii la ea.

– În clipa de față nu sunt dispus să fiu contrazis sau corectat. Și la câtă furie citesc în privirea ta, ți-aș sugera să-ți iei un răgaz să te liniștești, înainte să discutăm prezența ta și a fratelui tău pe acest coridor. Din câte-mi amintesc, i-am cerut în mod explicit lui

Grayson și familiei sale să nu pună piciorul aici între orele două și cinci.

După fulgerele din ochii ei, vorbele lui o înfuriaseră și mai mult. Lydia dădu să spună ceva, dar el îi reteză vorba cu o mișcare a mâinii.

– În birou.

Lydia închise gura, se îndreptă de spate, încleștă pumnii de falduriile fustei și coborî treptele cu furie. Colton porni pe urmele ei, dar se opri în dreptul lui Rhys.

– Nu vrei să te pui rău cu ea, crede-mă, îl avertiză el înainte să coboare treptele.

Dimpotrivă. Rhys aștepta cu nerăbdare confruntarea, sperând că în urma discuției Lydia va renunța la serviciile lui de mentor al bunelor maniere. Din câte văzuse, avea fără îndoială nevoie de niște sfaturi solide pentru rezolvarea adecvată a situațiilor neplăcute.

Rhys scoase o batistă cu monogramă din buzunar, se șterse la gură și, spre neplăcerea lui, descoperi urme de sânge. În timp ce cobora treptele, se gândi că nu-i surâdea rolul de erou rănit. Când ajunse în foaier, o zări pe Lydia înaintând în direcția greșită.

– În biroul meu, strigă după ei.

Lydia se răsuci, încruntată, privind în jurul foaierului, apoi făcu semn peste umăr.

– Biblioteca e...

– ... una, biroul meu e alta, i-o reteză el. Fiți drăguți și urmați-mă!

Buzele ei strânse a răzvrătire îi indicau faptul că ar fi preferat ca ea să se afle în frunte. Cât de diferit se purta acum, când o persoană dragă ei era amenințată. La prima impresie îi păruse tânără, încântătoare și naivă. Totuși, în acel moment ar fi fost capabilă să-i scoată ochii. Spre surprinderea lui, găsea această trăsătură a personalității ei foarte atrăgătoare.

Rhys îi conduse pe coridorul lung și intră într-o încăpere cu vedere spre grădină, asemenea bibliotecii. Spre deosebire de bibliotecă însă, în birou nu se aflau rafturi cu cărți. Aici nu se găseau decât registre și catastife menite să ajute la administrarea proprietății. Un loc unde nu se putea ascunde de responsabilități.

Și nici ele nu-i puteau scăpa din mână în această încăpere mai mică.

Rhys traversă odaia, se întoarse și se sprijini de birou, încleștându-și pumnii pe marginea lucioasă. Nu-și invită oaspeții belicoși să ia loc în fotolii. Era mai bine să-și primească mustrarea în picioare.

– Nu ți-a spus tatăl tău că trebuie să părăsiți conacul la orele după-amiezii?

– Ba da, răspunse Lydia scurt, dar...

– N-am vrut să merg cu trăsura, completă Colton.

Lydia se întoarse către el.

– Lasă-mă pe mine, te rog!

– Mă descurc și singur.

Rhys recunoscu numaidecât dilema Lydiei: sora mai mare, dorind să-și protejeze frățiorul care voia să se dovedească bărbat. Rhys urmărea cu fascinație gama de sentimente ce îi traversau chipul, dar în toate regăsea iubirea adâncă pe care Lydia o purta băiatului.

Ea înclină scurt din cap, iar băiatul păși posomorât înainte.

– E tare plictisitor să stai în trăsură și să nu faci nimic. Tata mi-a zis că pot să rămân în casă, atâta vreme cât nu ies din cameră. Mă uitam pe fereastră și v-am văzut venind călare. Am ieșit s-o caut pe Lydia, pentru că voiam să împrumut un cal și să ies puțin la plimbare. Am ieșit pe coridor chiar în clipa în care ducesa urca scările. Băiatul ridică din umeri. O simplă nepotrivire.

– Puțin spus, nepotrivire, cugetă Rhys cu glas tare.

Cu coada ochiului zări zvâcnetul de pe buzele Lydiei. Se aplecă ușor înainte, și tot umorul dispăru de pe chipul ei. Instinctiv, Lydia făcu o jumătate de pas spre el, apropiindu-se de băiat. Rhys se retrase. La fel și Lydia.

Fascinant.

– Dar nu ți se pare la fel de plictisitor să călărești pe meleagurile astea mohorâte?

– Când stai în trăsură nu faci nimic. Dar când călărești... Ochii băiatului scânteiară. Tu ești stăpânul.

– Și nu crezi că tatăl tău s-ar supăra dacă ai pleca de capul tău prin ținutul ăsta pe care nu-l cunoști deloc?

– Nu. Obișnuiesc să merg singur în oraș sau în căutarea vitelor rătăcite de turmă.

– Interesant. Dar în Texas cunoști împrejurimile. Aici te poți pierde cu ușurință.

– Știu să mă orientez și să îmi aleg puncte de reper. Mereu mi-am găsit drumul spre casă. Pe bune, chiar și noaptea...

– Nu zău? întrebă Rhys, încercând în zadar să-și ascundă neîncrederea din glas.

– Are dreptate, rosti Lydia pe un ton ce nu lăsa loc de discuție.

– Așa deci. O să vorbesc cu tatăl vostru. Dacă e și el de-acord, o să-ți pun la dispoziție un cal pe perioada ședерii voastre aici.

Privea lui Colton se înseninа.

– Mulțumesc.

– Ești la fel de îndemânatic la cititul orei precum ești la alegerea reperelor?

– Da, domnule.

– Lămurește-mă atunci cum de ai ieșit pe coridor la o oră nepermisă.

– N-am ceas și mi s-a părut că am stat o veșnicie înăuntru.

Rhys se îndreptă de spate și se depărtă discret de birou, moment în care Lydia făcu un pas spre fratele ei. Îl compătimea pe cel care îndrăznea să se-atingă de copil.

Bagă mâna în buzunarul vestei, de unde scoase un ceas și îi desprinse lanțul. Cu degetul mare frecă blazonul ducal gravat pe capacul de aur masiv.

– Ceasul ăsta a fost al tatălui meu, rosti el încet. Care l-a primit de la bunicul meu.

Îl întinse băiatului, care, spre satisfacția lui, îl primi cu nesfârșită considerație.

– Doamne! E tare elegant, rosti el cu înfiorare. Uită-te la el, Lyd!

Lydia se apropie ușor și încuviință cu glas scăzut.

– E al tău, spuse Rhys.

Cei doi îl priviră de parcă își pierduse mințile. Poate chiar se scrântise. Tradiția cerea ca acest ceas să fie înmânat numai fiilor legitimi.

– Adică pot să-l folosesc cât stăm aici? întrebă Colton.

– Nu, ți-l dau de tot. Tatăl meu a dorit să-l predau întâiului născut... care e tatăl tău. La rândul său, Grayson îl va lăsa moștenire întâiului său născut. Acela ești tu. Țin minte că ducele i-a oferit tatălui tău un ceas înainte să plece în Texas. Drept urmare, tatăl tău nu mai are nevoie de încă unul, iar acesta îți revine de drept.

Băiatul radia de fericire.

– O să am mare grijă de el! Mulțumesc, unchiule Rhys.

Tonul familiar și deloc potrivit al băiatului îi strânse inima. Își drese glasul.

– Așa să faci. Poți să pleci.

Lydia îi puse o mână pe umăr.

– Așteaptă-mă pe coridor! Îl urmări cu privirea până ieși, apoi se întoarse la Rhys. Îți mulțumesc, rosti ea cu blândețe.

– Cadoul este lipsit de însemnătate. De fapt, am un alt ceas pe care-l prefer.

Lydia clătină din cap și se apropie de el.

– Nu pentru ceas îți mulțumeam, ci pentru că nu l-ai corectat când ți-a spus „unchiule". Mai demult l-am auzit pe tata lămurind-o pe mama cum stau lucrurile aici. Știu că potrivit legii din Anglia, bastarzii sunt considerați non-persoane. Nu ți-e rudă în adevăratul sens al cuvântului. Faptul că-i arăți respect îți face cinste.

– Exagerezi acum.

– Nu cred. Lauren mi-a explicat că, dacă voi lua parte la sezonul londonez, nu voi fi primită la fel de călduros ca ea, și bărbații nu-mi vor da prea mare importanță. Tatăl ei vitreg face parte din aristocrație. Al meu e un nimeni conform legii.

Ciudat cum vorbea despre acel „nimeni" ca de un lucru important, drag și iubit.

– Te asigur că oamenii îți vor da importanță, indiferent de poziția lui Grayson. Dacă-mi permiți acum, aș...

– Îți sângerează buza din nou.

Rhys își pipăi ușor buza cu vârful limbii și simți gustul metalic.

– O nimica toată.

Cu toate astea, scotoci în buzunar și scoase din nou batista. Dar când ridică mâna să se șteargă, degetele albe și delicate ale Lydiei se lipiră de pielea lui aspră și bronzată.

– Lasă-mă pe mine, rosti ea cu glas fierbinte, ca mângâierea lunii peste așternutul de satin.

Rhys bănuia că n-o făcuse cu intenție, dar cu toate acestea, rămase neclintit în vreme ce ea îi luă batista din mână și îi șterse delicat colțul gurii, lăsându-și imaginația să zburde liberă, închipuindu-și atingerile ei pe fiecare părticică a trupului.

Încruntându-și ușor sprâncenele delicate, Lydia înclină capul și îi examină cu atenție gura. Rhys nu-și amintea să fi fost tratat vreodată cu atâta grijă. Simți furnicături pe buze, tânjind după sărutul ei. Oare și ea se gândea la sărutul lor din acea seară?

Lydia înfășură colțul batistei în jurul degetului și îl umezi cu limba, apoi îl șterse din nou.

– S-a întărit sângele, îl lămuri ea.

Rhys înghiți în sec, încercând să-și înăbușe invidia față de bucata de pânză care purta gustul, mireasma și căldura ei.

– Nu-mi vine să cred că te-a pălmuit, rosti ea cu duioșie.

– Te asigur că n-a făcut-o intenționat. Era surescitată și a acționat fără să gândească.

Lydia se opri din îngrijirile delicate și îl privi în ochi.

– Îi îngădui prea multe.

– E ducesă. I se îngăduie cam orice.

– Cineva ar trebui să-i pună lacăt la limbă.

Lacăt la limbă? Gândurile îl purtară spre limba Lydiei, ferecată bine, dar nu de fierul lacătului, ci de buzele sale catifelate, în timp ce ea se zvârcolea sub trupul său, strigându-i numele.

Alungă aceste gânduri înainte să-l împingă la ceva nechibzuit, înainte s-o ia în brațe și s-o seducă. Lydia nu era vreo femeie plictisită, în căutarea plăcerilor nebănuite pe care el le putea oferi, ci o tânără naivă, un oaspete în casa lui și fiica fratelui său bastard.

Intențiile sale erau cu totul nepotrivite. Mai bine se întorcea la chestiunea curentă, înainte să-și piardă cu totul mințile.

– Fiind oaspetele nostru, trag nădejde că nu vei aplica ducesei corecția pe care crezi că o merită.

Acele buze afurisite și ademenitoare se destinseră într-un surâs delicat.

– Până acum mi-am înfrânat pornirea destul de bine, nu-i așa?

– Cu greu, aș spune. Ceva îmi spune că, dacă s-ar fi oprit o clipă din țipat, te-ai fi repezit asupra ei ca un cavaler într-o cruciadă.

Zâmbetul ei se stinse.

– O doamnă nu face așa ceva.

– Ce-i drept. Rhys îi luă obrazul în palmă și își plimbă degetul pe buzele ei pline. Deși, între noi fie vorba, cred că ești o doamnă pe cinste.

Dar nu una foarte precaută, căci se mulțumi să-l privească în ochi, fără să se clintească. În așteptare. Așteptând ca el să-i curme dorința arzătoare din priviri. Așteptând ca el să-și nesocotească înțelepciunea inimii.

– Verișoara ta se înșală amarnic în privința situației tale, murmură el. Dacă ajungi în Londra înainte de încheierea sezonului, bărbații vor roi în jurul tău.

– Ești foarte amabil, rosti ea cu răsuflarea tăiată, de parcă nu reușea să tragă aer în piept.

– Te asigur că nu sunt deloc amabil. Iar acum vei primi a doua lecție. Una pe care n-aveai cum s-o înveți din cărți. Una pe care n-ai învățat-o în prima seară. Niciodată să nu rămâi singură în compania unui bărbat.

Rhys își coborî puțin capul. Preț de o clipă, Lydia făcu ochii mari, apoi îi închise strâns și deschise buzele. O văpaie răscoli măruntaiele marchizului când buzele lor se atinseră, iar sângele îi năvăli în cap. Nu o scânteie ce prinde încet viață, ci o explozie instantanee. Lydia se topi în brațele lui Rhys, cu sânii striviți de pieptul său. Îl cuprinse de talie și începu să-i mângâie spatele.

Cu simțurile în alertă, Rhys savura fiecare centimetru din brațele ei care se încolăceau în jurul lui asemenea vrejului în jurul

falnicului stejar. Era asaltat, inundat și doborât de inocența ei. Voia să-i fie stăpân, voia ca Lydia să fie a lui.

În vreme ce limba lui îi explora cu aviditate gura, o prinse de fese și îi lipi coapsele de trupul lui chinuit de dorință. Gemetele lui guturale păreau să vină din gâtlejul unui animal rănit, un animal ce știe că prada s-a preschimbat în prădător.

Căutase s-o intimideze, dar descoperise că ea era mult mai bine înarmată. Inocența dezlănțuită era o forță de neoprit.

– Lyd! strigă Colton de pe coridor. S-a întors *papa*.

Lydia sări ca arsă tocmai în clipa când Rhys se îndreptă brusc de spate. Amândoi răsuflau din greu sub apăsarea dorințelor neîmplinite.

Roșind tot mai puternic, Lydia îi întinse batista cu degete tremurânde. Rhys n-avu încotro și o luă.

Lydia ieși din biroul lui ca din pușcă, iar Rhys strânse în pumn batista care mai păstra căldura ei. Dar nu era suficient, iar nebunia se strecură încet în mintea lui.

Capitolul 8

Lydia nu știa ce demon o îmboldise să iasă pe coridorul întunecat după miezul nopții. Nu putea să doarmă. În mintea ei se răsucea un vârtej de întrebări fără răspuns.

Rhys fusese gentlemanul perfect în acea seară. Mult prea perfect. Din rațiuni nebănuite era deopotrivă supărată pe el și fascinată mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască.

Se ținuse de promisiune și o învățase lucruri pe care nu le putea afla din cărți. O condusese la cină, șoptindu-i că nu era politicos să aștepte până când toată lumea avea mâncarea în față. Dimpotrivă, normal era să înceapă să mănânce de îndată ce era servită. Până atunci trecuse cu vederea acel detaliu.

Familia ei aștepta mereu până erau serviți cu toții, poate pentru că își puneau singuri mâncarea în farfurie și pasau oalele și castroanele de la unul la altul.

Cu toate că Rhys discutase aproape exclusiv cu tatăl ei vitreg, marchizul și ea avuseseră conversații tăcute pe întreaga durată a cinei. Provocarea era să-i trimită mesaje discrete numai lui, fără ca altcineva să bage de seamă: coborârea privirii spre farfurie sau arcuirea unei sprâncene în semn de întrebare. Încuviințările marchizului îi erau adresate numai ei. Lydia nu se simțise niciodată atât de conectată la gândurile și stările cuiva.

Mai ales când se sărutau. Ea răspundea la fiecare mângâiere a limbii lui, la fiecare mișcare a buzelor. El o îndruma fără cuvinte, iar ea se lăsa de fiecare dată purtată în direcția dorită de el, întrucât călătoria era mereu incitantă.

Rhys era întruchiparea tuturor visurilor ei.

Era chipeș. Într-atât de chipeș, încât îi era îndeajuns doar să-l privească pentru tot restul vieții.

Era bun la inimă. Oare nu demonstrase asta când îl invitase pe tatăl ei acolo, în pofida protestelor ducesei?

Era generos. Îi oferise lui Colton ceasul ducelui, un suvenir de familie pe care ar fi putut să-l lase moștenire propriului său fiu.

Era un domn adevărat. Avea maniere impecabile. Chiar și atunci când erau singuri, nu încercase să profite de ea. Pe pod o avertizase înainte s-o sărute, doar că ea refuzase să țină cont de avertismentul lui.

Era respectabil. Spre deosebire de tatăl ei vitreg, Rhys nu fusese exilat din cauza unui scandal.

Era stăpânul domeniului. Ar fi putut cu ușurință să devină și stăpânul inimii ei. Și cu toate astea, se retrăgea la fel de iute precum avansa. Când părea dispus s-o învețe, când se arăta îndărătnic.

Era fără îndoială împovărat de problemele de sănătate ale tatălui său. Administrarea moșiei îi revenea, firește, lui Rhys. Lydia se simțea vinovată că-i răpea chiar și puțin din timp, dar se bucura nespus de prezența lui, când nu era țâfnos.

Puțin mai devreme o lăsase în bibliotecă să le citească tinerilor slujitori, așa cum făcuse cu o seară în urmă, iar el urcase la tatăl lui. De data asta, Grayson nu îl însoțise. Nu știa dacă Rhys era în continuare la căpătâiul ducelui.

Lydia ciulise urechile în așteptarea unui scârțâit de ușă sau a ecoului unor pași. Dar nu auzise nimic în afară de bătăile inimii. Poate că părăsise aripa înainte să meargă în odăile lui. Sau poate că era în continuare prin preajmă.

Lydia trase aer adânc în piept și bătu încet la ușa ducelui. Dinăuntru se auzi zgomot de pași discreți, iar Lydia se temu să nu fi dat peste ducesă.

Rhys întredeschise ușa. În spatele lui tremura o flacără, împrăștiind umbre mișcătoare pe pereți. Marchizul o privea de parcă nu înțelegea ce căuta acolo.

Lydia nu era convinsă că ar fi putut să răspundă dacă-i punea această întrebare. Iar el părea atât de obosit. La un moment dat își desfăcuse lavaliera, dar o lăsase să atârne la gât. Nu mai avea redingota, iar cămașa era deschisă la trei nasturi, dezvăluindu-i o mică porțiune din piept. O doamnă adevărată ar fi fost șocată, dar ea lucra pe câmp alături de bărbați care aveau obiceiul să-și dea jos cămășile când soarele dogorea.

Lydia se linse pe buze, iar privirile lui coborâră îndată pe gura ei. Dacă circumstanțele i-ar fi permis-o, ar fi zâmbit.

– Ești singur aici? șopti ea.

Rhys se încruntă, făcând ca sprâncenele lui să se asemene cu un corb având aripile desfăcute.

– Tata e înăuntru.

– Normal, știam asta. Voiam să știu dacă mai e altcineva. Mai ales ducesa.

În colțul gurii lui apăru un zâmbet.

– Nu. Sunt ani buni de când mama nu mai face vizite nocturne în dormitorul tatălui meu.

Lydia roși imediat ce înțelese aluzia marchizului. Era o destăinuire personală, care încălca într-un fel intimitatea căsniciei.

– E treaz? întrebă ea.

– Nu.

– Ai vrea să-ți țin de urât?

Sprâncenele lui săgetară în sus, pierzându-se printre șuvițele întunecate ce-i atârnau pe frunte.

– A trecut de mult ora ceaiului, Lydia.

– Știu. Dar de fiecare dată când ne îmbolnăveam, și mama ne purta de grijă la căpătâi, venea și *papa* să-i țină companie. Mai mult ca s-o ajute pe mama decât din alt motiv. Și cum tu n-ai pe nimeni cu care să împarți durerea, am zis să vin eu să te-ajut.

– Pesemne te crezi un înger milostiv?

– Mă consider o prietenă.

Pe chipul lui se citi regretul.

– Îmi cer scuze. Recunosc că o să-mi pierd mințile dacă mai ascult multă vreme bătăile ceasului și trosnetul focului. Te rog, poftește înăuntru!

Rhys făcu un pas înapoi, deschise ușa mai larg și o pofti înăuntru cu un gest al mâinii. Lydia păși înăuntru, conștientă fiind de zgomotul făcut de ușa care se închidea. Sub privirea ei fascinată, Rhys luă un scaun și îl puse lângă altul, așezat la capul patului, iar Lydia întrezări încântată încordarea mușchilor pe sub cămașă.

Marchizul înclină scurt din cap, făcându-i semn să se așeze în fotoliu. Lydia traversă în tăcere încăperea și se așeză. Rhys făcu același lucru.

Focul mocnea în vatră, fiind de altfel singura sursă de lumină din încăpere. Întunericul domnea în toate colțurile, gata să învăluie patul uriaș cu baldachin. Perdelele groase de catifea erau legate de stâlpi cu cordoane aurite, împodobite cu ciucuri. Baldachinul era susținut de stâlpi solizi, sculptați cu migală, iar Lydia ar fi dorit să știe dacă Rhys sau tatăl ei vitreg veniseră pe lume în acel pat.

– Cine stă la căpătâiul lui când tu ești plecat? șopti ea.

– În odaia alăturată doarme o infirmieră. Când plec, vine ea să-mi țină locul. La cât de slăbit e, nu îndrăznim să-l lăsăm nesupravegheat.

Glasul lui scăzut nu suna a șoaptă, nu dezvăluia nici un secret, și totuși făurea un înveliș protector de intimitate în jurul lor, făcând-o să se aplece spre el.

– Noaptea trecută l-ai lăsat singur, îi reaminti ea.

– Într-adevăr, dar știm amândoi că astă-noapte nu m-am purtat normal.

Rhys făcea fără îndoială aluzie la mult mai mult decât la plecarea din dormitorul tatălui său, dar Lydia hotărî să readucă discuția pe un făgaș mai sigur.

– Când *papa* ne-a adus aici să ne prezinte, tatăl tău dormea. Se mai trezește din când în când?

– Foarte rar. Doarme foarte adânc în ultima vreme.

– E foarte generos din partea ta că-i lași pe ceilalți să-i facă vizite ziua, iar tu vii noaptea.

Marchizul zâmbi crispat.

– Îți mulțumesc, dar lauda e nemeritată. Am o mulțime de responsabilități față de Harrington și Blackhurst, și cel mai bine mă ocup de ele în timpul zilei.

Lydia se simțea ca o fetiță dojenită pentru că și-a vârât mâna în cutia cu prăjituri înainte de cină. Nu pricepea de ce-i respingea complimentele cu atâta nonșalanță, de parcă nu dorea să-i fie recunoscută bunătatea. Poate nici el nu era conștient de calitățile sale sufletești.

Lydia își coborî privirea asupra bărbatului întins în pat. Pieptul lui se înălța și cobora ușor, semn că ducele era încă în viață. Părul lui rar – șuvițe sidefii pieptănate spre spate – părea proaspăt spălat. Îndatoriri greu de închipuit lăsaseră urme adânci pe chipul său. Oare aceeași soartă îl aștepta și pe Rhys?

Dar în același timp, ducele părea împăcat. Ar fi vrut să-l cunoască pe omul care avusese o influență atât de mare asupra vieții ei. Îl crescuse pe Grayson Rhodes și apoi îl trimisese peste ocean. Datorită lui, Lydia avea un tată care-l înlocuise pe răposatul ei părinte.

– Ce culoare au ochii lui? întrebă ea cu glas scăzut.

– O nuanță de cenușiu.

Lydia își înălță privirea spre Rhys.

– Ca ai tăi?

– Mai plini de înțelepciune.

– Văd că îl admiri.

– Normal. A realizat multe la viața lui.

– Ați fost apropiați?

– Nici pe departe.

Amărăciunea din glasul lui o surprinse.

– Dar ai copilărit aici și...

– Ai avut dreptate mai devreme când ai spus că, în Anglia, bastarzii nu au drepturi și nici familie, cu excepția mamei care le-a dat viață. Dar în familia noastră, tatăl meu nu punea mare preț pe fiii lui de sânge. Pentru el, Grayson era darul lui Dumnezeu. Mama credea același lucru despre Quentin.

– Iar tu? îl iscodi ea cu blândețe.

Rhys înghiți în sec și rosti încordat:

– Eu m-am chinuit adesea.

Lydia îl luă de mână.

– Îmi pare rău.

– Nu vreau mila ta. Mi-am acceptat de mult locul în inimile lor. Sunt atât de împăcat cu oscioarele pe care mi le-aruncă, încât un ospăț m-ar îngrețoșa.

Lydia încercă să deslușească semnificația vorbelor lui. Se referise oare la dragoste? La faptul că nu-și dorea și nici n-avea nevoie să fie iubit?

– Nu-mi pot închipui ce dureros e să fii lăsat deoparte. Părinții mei ne iubesc pe toți la fel de mult.

– Tu n-ai impresia că Grayson îl iubește mai mult pe Colton, copilul lui de sânge, decât pe tine?

– Sunt convinsă că nu.

– Ești naivă.

Rhys își întoarse privirea către tatăl său. Lydia simți nevoia să-i tragă un pumn în umăr.

– Ești un cinic, îl acuză ea, înainte să-și retragă mâna.

– Viața te învață multe. Dragostea e supraestimată.

– Spuse omul care n-a trăit-o niciodată din plin.

Rhys se întoarse brusc către ea și o privi cu asprime. Conversația o luase pe un făgaș cu totul neașteptat. Lydia dorise să i aducă alinare. În schimb, era pornită să-i vâre mințile-n cap și să l determine să nu se mai autocompătimească.

Rhys se rezemă nonșalant de speteaza scaunului și o măsură obraznic din priviri.

– Tu-mi vorbești despre dragostea dintre părinte și copil. Dar despre dragostea dintre bărbat și femeie?

– Ce-i cu ea?

– Ai trăit-o cumva?

Lydia ridică din umeri, încercând să-și țină nervii în frâu.

– Mi-au *plăcut* câțiva tineri și mi-a făcut plăcere *compania* lor. Dar recunosc că n-am avut pe nimeni fără de care să nu pot trăi.

– În lumea mea, e mai bine să găsești pe cineva alături de care *poți* trăi.

– Ca în cazul părinților tăi? i-o întoarse ea. Care au hotărât să trăiască împreună, deși tatăl tău iubea pe altcineva?

– Întocmai, rosti el cu înfumurare.

Tristețea luă locul supărării.

– Cred că au avut parte de multă singurătate.

– Asta e firea căsătoriilor din interes.

– Să înțeleg că s-au luat din interes?

– Majoritatea aristocraților procedează la fel.

Lydia nu se gândise la acest aspect nefericit al căsătoriei în înalta societate. Chiar dacă își dorise mereu să se mărite cu un nobil, fusese mereu convinsă că avea să întâlnească un bărbat care să o facă să se îndrăgostească nebunește de el și care la rândul lui să o iubească din toată inima.

– Mai sunt și unii care se iau din dragoste, nu-i așa?

– Nu cunosc cazuri, deși mărturisesc că n-am multe cunoștințe.

– Tatăl vitreg al lui Lauren este conte și s-a însurat cu mama ei din dragoste, rosti ea, sperând că nu era singura excepție de la regulă.

– O adevărată raritate, crede-mă!

– Ce trist, murmură ea.

Excluderea tatălui ei vitreg din aristocrație i se păruse întotdeauna o nedreptate, dar începea să creadă că refuzul ducelui de a se însura cu actrița fusese în avantajul lui Grayson. Ducele îi dăduse ocazia fiului său nelegitim să-și găsească o femeie pe placul inimii, care să-l iubească la rândul ei.

– Nu te mai frământa degeaba, spuse Rhys. Aristocrații își cunosc bine rolul în societate.

– Nu mă frământam, dar eu cred că...

Era tentată să își ridice picioarele pe scaun, să și le pună sub ea și să-i enumere toate lucrurile pe care le dorea de la un soț. Dragoste, firește, dar și demnitate.

– O căsătorie trebuie să se bazeze pe dragoste, completă el propoziția.

– Da, adică nu. Vreau să zic, bazată pe dragoste, într-adevăr, dar nu numai pe dragoste.

– Gândire tipic feminină. Nu te mulțumești cu piatra prețioasă dacă nu este încastrată în aur.

Lydia îi aruncă o privire mânioasă.

– Nu mi se pare că dacă vreau un bărbat respectabil cer prea mult.

– Respectabil? rosti el, ridicând o sprânceană.

Lydia șovăi. Nu împărtășise nimănui acest secret, nici măcar lui Lauren. Era tăinuit adânc în inima ei, o parte pe care nu dorea s-o dezvăluie nimănui. Dar un bărbat ca Rhys, care înțelegea conceptul de onoare, care punea bunăstarea urmașilor săi mai presus de aspirațiile inimii, înțelegea cu siguranță.

– Îți voi face o mărturisire, dar promite-mi că nu spui nimănui.

– Cui aș putea să-i spun?

Lydia aruncă o privire scurtă către bolnav. Respira slab și regulat, ca înainte. Avea ochii închiși. Se uită la Rhys.

– Îl iubesc pe tatăl meu vitreg.

– Asta e limpede ca lumina zilei.

Lydia trase aer adânc în piept.

– Știi cum s-au căsătorit părinții mei?

– Grayson nu mi-a dat niciodată prea multe detalii, dar nu trebuie să fii profet ca să-ți dai seama că un copil născut atât de repede după nuntă nu supraviețuiește decât dacă a fost conceput cu ceva vreme înainte ca părinții să-și pună pirostriile.

Lydia încuviință. Se simțea mai puțin vinovată acum că Rhys intuise adevărul. Pe deasupra, făcea și el parte din familie, într-un anumit fel.

– Când a aflat tata că mama a rămas însărcinată, a reacționat îngrozitor. Îmi amintesc că a început să zbiere la ea, s-o facă târfă...

– Tatăl tău? Te referi la Grayson?

Lydia clătină din cap, zguduită de șuvoiul amintirilor pe care încercase atâta vreme să le țină în frâu. Dar amintirile refuzau să piară. Erau ca o durere de dinți: cu cât te gândeai mai mult la ea, cu atât te durea mai tare.

– Tatăl meu natural, scrâșni ea. John Westland.

Deși nici descrierea asta nu era neapărat exactă. Nu avea amintiri cu el de dinaintea războiului civil, iar întoarcerea lui adusese numai lacrimi și tristețe în viața familiei.

Nedumerirea se citea în ochii lui Rhys.

– Cred că ar fi mai bine să începi cu începutul.

– Cu toții am crezut că tata a murit în război. Soldații se întorceau la casele lor. Când unchiul James s-a întors, a fost mare bucurie. Cu tata a fost altfel. Într-o bună zi a apărut pe plantație. La început n-am știut cine este. Îmi părea un om rătăcit, care încearcă să-și găsească drumul spre casă, dar nu știe cum. La acea dată, Grayson locuia în hambarul nostru. Și-a găsit gazdă în oraș când mama ne-a spus că bărbatul de pe plantație era soțul ei, adică tatăl nostru. Câteva zile mai târziu, tata a început să urle la mama. S-o facă târfă. Să-l facă pe Grayson bastard. Să-l numească pe copilul din pântecul ei bastard. La vremea aceea n-am înțeles multe, pentru că eram mică. Îmi amintesc doar chipul său schimonosit de furie. Era înspăimântător. Și vocile ridicate în clipa în care Grayson s-a luat la harță cu el. Îmi amintesc cum se uitau oamenii din oraș la mama. Chiar și după ce tata a murit, după ce mama s-a măritat cu Grayson, unele femei încă o priveau ca pe-un gunoi. Eu am încercat mereu să mă port ireproșabil. Să fiu o fiică bună. O femeie admirată pentru principiile ei. Nu vreau ca oamenii să mă privească așa cum se uitau la mama. De parcă ar vrea să-mi înscrie păcatele pe frunte.

Rhys o măsură atent din priviri. Văzu încordarea din maxilarul ei. Ochii ei rugători ce căutau înțelegere. Lydia îi iubise pe toți

trei, dar ei o dezamăgiseră în circumstanțe ce erau peste puterea ei de-a interveni. Poate peste puterea lor.

– Pui mai mare preț pe demnitate decât pe iubire, murmură el.

Chiar și în lumina scăzută ce tremura în odaie, Rhys deslușì roșeața din obrajii ei și stânjeneala din privire. Deși preamărea iubirea și se arăta nepăsătoare față de tradițiile nobilimii în privința căsătoriei, nu era deloc diferită.

– Așa cred, rosti ea timid. Adică nu m-aș căsători niciodată cu un proscris sau un criminal, chiar dacă l-aș iubi. Cu toate că nu văd cum aș putea ajunge în situația să mă îndrăgostesc de un bărbat pe care să nu-l respect. Înălță bărbia în semn de sfidare. Sunt convinsă că nu voi fi nevoită să aleg între demnitate și iubire.

– Cred că în tinerețea lui, și tata gândea la fel, rosti el calm.

Lydia își aținti privirea asupra bătrânului duce.

– Ar fi fost chiar așa de groaznic să se însoare cu o actriță?

– La acea dată ar fi fost de-a dreptul șocant. Azi nu mai pare atât de scandalos. Cine hotărăște? Eu, unul, cred că nu trebuie să judecăm trecutul prin prisma prezentului.

Lydia își întoarse atenția către el.

– Dar trecutul face prezentul posibil. Cum putem să le separăm? Aș fi avut o cu totul altă viață dacă tatăl tău ar fi luat-o de soție pe actriță. Și tu la fel.

– Eu n-aș fi existat.

– Întocmai, rosti ea, de parcă ar fi considerat fascinante discuțiile filosofice în miez de noapte. Își trase picioarele sub ea. Cum poți să crezi că trecutul n-are importanță?

– N-am spus că nu e important, ci că nu judec evenimentele din trecut aplicând normele prezentului.

– Deci nu îi judeci aspru pe cei care așteptau să mănânce până când toți mesenii erau serviți, dat fiind că așa era la modă atunci. Însă îi critici acum.

– Exact.

Lydia se aplecă spre el, ademenindu-l cu mireasma ei dulce. Se parfumase oare pe gât înainte să iasă pe coridor?

– De ce crezi că există atâtea norme afurisite?

Dumnezeu să-l aibă în pază! Rhys izbucni în râs, un chicotit reținut și la fel de nepotrivit cu situația și cu momentul precum tânăra cocoțată pe scaun lângă el. Lydia zâmbi cu blândețe, luminând atmosfera din odaie, iar Rhys descoperi că era mai mult decât recunoscător pentru prezența ei acolo.

– Țin să te avertizez, ca tutore, că doamnele n-ar trebui să rostească vulgarități.

– Am reușit totuși să-ți atrag atenția, nu?

– Într-adevăr.

Atenția lui era înrobită complet de ea, în asemenea măsură încât aproape că uita că mai exista și altcineva pe lume.

Capitolul 9

Rhys calculă cu atenție suma numerelor scrise pe foaia de pe biroul său. Își drese glasul.

– Ai făcut o greșeală aici.

– Ce mai contează?

Marchizul își înălță iute privirile și-l fulgeră pe William, care stătea la fereastră și se holba la naiba știe ce. Oare toți cei care locuiau în conac își pierdeau vremea uitându-se pe fereastră, dorindu-și să fie altundeva?

– Contează, William, pentru că există un singur rezultat corect, iar restul sunt totalmente greșite.

William se răsuci pe călcâie, iar șuvițele părului său negru îi acoperiră ochii. Tânărul le dădu nerăbdător într-o parte.

– Trebuie doar să pricep cum funcționează unu și doi. O lavalieră. Două mănuși. Sau o pereche de mănuși. Care înseamnă de fapt două mănuși. O pereche de pantaloni. De ce îi spune pereche, când de fapt e unul singur?

Rhys oftă și se lăsă pe spătar. De-o vreme începuse să poarte discuții filosofice cu William, ca să-l mai lumineze la minte. Dar

nu se așteptase la conversații despre mărunțișuri fără noimă privind garderoba.

– Spune-mi, ce te neliniștește, băiete? Nu ești mulțumit în slujba mea?

– Ba sunt mulțumit, răspunse el, deși glasul lui trăda altceva.

William se întoarse la fereastră.

– Observațiile mele nu au menirea să te rușineze, spuse Rhys. Din greșeli trebuie să învățăm.

– Io învăț, nu glumă, bombăni William.

– Te-a mustrat cineva?

– Nu. M-a lovit în moalele capului.

– Cine? întrebă Rhys, aproape mârâind.

William schiță un zâmbet.

– Nu de-adevăratelea, ci metafloric.

– Vrei să zici metaforic.

– Da, șefu', aia era. Ce m-ați învățat deunăzi.

– Deci ai băgat ceva la cap. Și eu care credeam că am vorbit degeaba.

William nu se prea pricepea la numere, însă avea talent pentru cuvinte. Din nefericire, flăcăul nu își îmbogățea vocabularul cu lucrurile pe care le înțelegea. Era un soi de răzvrătire. Dar ce te puteai aștepta de la un băiat de paisprezece ani?

– Fiica domnului Rhodes. Este femeie de rând, nu? întrebă William.

– Așa e.

– Deci nu se va căsători cu un lord, nu?

Dar nici cu William, își spuse marchizul.

Rhys simpatiza cu băiatul. Se străduise să-i bage în cap că nimic nu e imposibil. Realitatea însă era cu totul alta. Mai ales când venea vorba de femei.

– Doar nu ea te-a izbit în moalele capului, nu?

Cu toate că unghiul era prost, iar chipul lui William apărea în profil, Rhys deslușI roșeața din obrazul băiatului.

– Cred că-i cea mai minunată persoană pe care-am întâlnit-o vreodată, mărturisi William.

Deci asta îl tulbura pe băiat. Rhys se ridică de la birou și merse la fereastră. Aruncă un ochi în grădină și înțelese ce-l trăgea pe băiat într-acolo.

Lydia. Draga de Lydia. Părul ei prins în coc părea greu și voluminos. Rhys se aștepta că, dintr-o clipă în alta, firele delicate ce-l țineau în loc vor ceda sub greutate, eliberând o cascadă de șuvițe.

Ținea în mână un ciocănel de crochet și o asculta pe surioara ei, care dădea întruna din gură. O morișcă în miniatură. Rhys își ațintă din nou privirea asupra Lydiei. Pe chipul ei se vedea un zâmbet înțelegător.

– E într-adevăr minunată, spuse marchizul cu glas scăzut. Dar cu cinci ani mai mare ca tine.

– Ei drăcie! Pe cinstea mea, șefu'! Nu se poate. Nici măcar nu i-o crescut sânii.

– Ce tot îndrugi acolo? Firește că i-au crescut. Ce-i drept, nu-s la fel de mari ca alții, dar sunt convins că se potrivesc de minune în palmele unui bărbat. Aș putea să-i cuprind talia în mâini. Încă n-are șoldurile bine conturate, pentru că nu a născut, dar... Lăsă propoziția neterminată, realizând încotro îl purtau gândurile și cât de iute dorea trupul lui să le urmeze. Își drese glasul. Reține totuși că nu se cade să discuți asemenea chestiuni, nici măcar cu un alt domn.

Se uită la William. Când își punea mintea la bătaie, băiatul era mai isteț ca mulți alții.

– Să-nțeleg că ați pus ochii pe sora mai mare? întrebă el.

– Nu vorbi tâmpenii! Brusc, Rhys realiză ceea ce-i dezvăluise William prin omisiunea lui. Nu despre ea mă întrebai?

William rânji.

– Nu, șefu'. Eu pe aia mică am pus ochii.

– Unde-ți stă capul, băiete? Ai de două ori vârsta ei.

William îl privi nedumerit.

– Deci când ea o să aibă cincizeci, eu o să am o sută?

Rhys clătină din cap.

– Nu, pe măsură ce îmbătrâniți, diferența de vârstă va fi tot mai neînsemnată.

– N-are nici o noimă.

– Ar avea, dacă ai învăța puțină aritmetică.

Dar matematica părea irelevantă în acel moment.

– E doar un copil, William.

– N-am de gând să profit de ea, rosti el, aprins.

– Nici nu credeam altminteri, dar deocamdată orice soi de *curtare* iese complet din discuție.

– Nu voiam nici s-o curtez. Doar că miroase al naibii de bine, și când se uită la mine, mă simt ca un rege, nu ca un d-ăla...

– La ce anume te referi?

– Un bastard, ca tatăl ei.

Rhys dădu scurt din cap și își întoarse privirile spre fereastră. Adesea se întreba dacă aducerea flăcăului la conac nu fusese o greșeală, dat fiind că ducesa nu făcea nici un secret din faptul că nu îi suferea pe bastarzi.

– Băiatul ăla, care-i fratele ei, mi-a arătat ceasul primit de la unchiu-său.

Rhys se crispă.

– Ce-i cu el? rosti el după o vreme, încercând să nu-și trădeze neliniștea.

– Avea inscripționat blazonul ducal.

Rhys își coborî privirile asupra băiatului, care-i ajungea deja la umăr. Curând avea să fie un bărbat zdravăn.

– Da.

– Dumneavoastră i l-ați dat.

– Da.

– Cum de-și permite să vă numească unchi, când fratele dumneavoastră e bastard? Bastarzii n-au familie, sunt ai nimănui.

În privirea băiatului se citea provocarea: „Neagă dacă îndrăznești".

– Potrivit legii, ai dreptate. Dar legea nu e mereu stăpână pe inimile oamenilor.

Oare cum ajunsese să creadă în acest dicton? Adesea în copilărie se dăduse bastard, spunând oamenilor că părinții lui nu erau căsătoriți. Voia să aibă ceva în comun cu Grayson. Grayson, adoratul fiu al ducelui. Grayson, care-i zâmbise mereu cu căldură, care

îl băgase mereu în seamă, care îl ascultase întotdeauna, când ceilalți păreau hotărâți să-l ignore. Ar fi preferat să-și petreacă restul vieții în umbra lui Grayson – nu în umbra lui Quentin.

Rhys își încrucișă brațele la piept și se rezemă cu umărul de ramă.

– Ai vrea să-mi spui și tu unchi?

William chibzui puțin la această propunere, apoi îi aruncă o privire.

– Nu, că nu sunteți rudă cu mine. Doar că uneori îmi doresc să fiu al cuiva.

– Îmi ești foarte drag, William.

Băiatul ridică din umeri.

– Dacă dumneavoastră ziceți...

– O zic.

Aparent stânjenit de dorințele sale lăuntrice, William își întoarse privirea spre grădină.

– Nu se prea pricep la joc.

– Se pare că au nevoie de puțin instructaj. Hai să luăm o pauză de la învățătură și să coborâm!

Jos, pe terenul de crochet, Lydia știa că fusese ținta privirilor lui Rhys mult înainte ca acesta să iasă pe ușile de sticlă ale biroului său. Simțea privirea lui ca o mângâiere aproape reală. Se străduia să nu-i dea importanță pe măsură ce marchizul înainta pe gazon, însoțit de William, dar era în același timp entuziasmată că urma să-l privească în ochi, să-i audă glasul, să se bucure de atenția lui.

Ceva îi spunea că marchizul hotărâse s-o inițieze în tainele jocului, dar Lydia cunoștea bine regulile. Jucase intenționat prost, ca să-i facă pe plac Sabrinei. Mai știa totodată că jocul de crochet era adesea un pretext pentru flirturi nevinovate, și abia aștepta să-și pună cunoștințele în practică.

– Hei, Lyd!

Își smulse privirea de la Rhys și se uită la Colton, care venea în fugă spre ea.

– Au câini! rosti el entuziasmat când se opri lângă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Câini! strigă Sabrina, lăsând ciocănașul din mână și fugind spre Colton.

– Sunt ținuți în cuști, o lămuri Colton. Putem să-i scoatem la alergare?

Lydia se uită la Rhys. Marchizul zâmbea ușor amuzat. Lydia adora să-l vadă zâmbind, chiar și cu jumătate de gură.

– Sunt dresați? îl întrebă pe Rhys.

– Sunt câini de vânătoare. Dresați pentru vânătoarea de vulpi.

– E vreun pericol dacă se joacă în preajma lor?

– Nu. Rhys se întoarse către William. Ajută-i tu pe copii, te rog! Spune-i domnului Burrow că ți-am dat permisiunea să scoți câinii.

– Am înțeles, șefu'. Mă ocup de problemă.

Marchizul clătină din cap în vreme ce William și copiii o luară la goană.

– De ce îți spune „șefu'"? întrebă Lydia.

– Încă nu s-a obișnuit cu noua mea poziție.

– Nu înțeleg. Dat fiind că ești al doilea fiu, mă gândeam că lumea ți se va adresa respectuos, cu „milord".

Rhys șovăi, zăbovind cu privirea asupra ei pentru câteva clipe, iar Lydia deslușì în ochii săi un amestec de tristețe și resemnare.

– M-am ținut o perioadă departe de familie. Nu i-am luat în seamă și viceversa. Drept urmare, servitorii mei au presupus că n-am nici o legătură cu nobilimea și că pur și simplu am o sursă magică de bani cu care-mi plătesc angajații.

Lydia era tentată să-l tragă puțin de limbă, să afle mai multe despre trecutul lui, dar se temea să nu facă un lucru nepotrivit.

– Ce anume a provocat ruptura asta între voi?

– Am făcut ceva de neiertat în ochii lor. Înțelegi regulile jocului?

Lydia acceptă cu eleganță decizia lui de a nu oferi mai multe informații despre trecutul său. Ridică ciocanul.

– Nu-mi dau seama cum se ține afurisitul de ciocan.

Rhys rânji, cu ochii sclipind, iar Lydia se simți mai aproape de stele. Ciudat cum doar un licăr de fericire în ochii lui putea aproape s-o amețească de bucurie.

– Dă-mi voie să-ți arăt, se oferi el. Se așeză în spatele ei, o cuprinse cu brațele și își așeză mâinile peste mâinile ei. Cu ce parfum te-ai dat? o întrebă el.

Lydia îi simți răsuflarea dezmierdându-i pielea sensibilă de sub ureche. S-ar fi așteptat s-o gâdile, dar în schimb îi dădu fiori de plăcere.

– Trandafir.

– Nici o floare nu răspândește o mireasmă atât de dulce.

Lydia își lăsă capul într-o parte, oferindu-i mai mult spațiu s-o adulmece. Cu toate că nu-l vedea, îi simțea capul foarte aproape de al ei.

– Să înțeleg că ai mirosit o mulțime de trandafiri.

– Dragă domnișoară Westland, când un bărbat îți face un compliment, trebuie doar să roșești și să-i mulțumești.

Lydia simți cum sângele îi năvălește în obraji.

– Mulțumesc.

– Pentru puțin.

Lydia nu îndrăzni să miște, ci așteptă răbdătoare, respirând încet, conștientă de apropierea lui, de umerii săi încovoiați deasupra ei. Apoi simți buzele lui calde și delicate pe gât. Închise imediat ochii și se lipi de el.

– Lecția de azi, Lydia, îi șopti el seducător la ureche, e să nu lași niciodată un bărbat să-ți abată gândurile de la țelul propus.

– Țelul propus? rosti ea cu răsuflarea tăiată.

– Să înveți jocul de crochet.

– Da, desigur. Și care sunt regulile jocului?

– Habar n-am.

Lydia izbucni în râs și se răsuci spre el.

– Ticălosule!

Marchizul zâmbea larg, iar zâmbetul lui autentic îl preschimbă în cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse vreodată. Îl considerase frumos de la bun început, dar când zâmbea îi tăia răsuflarea.

– M-ai rugat să te învăț lucruri pe care nu le găsești în cărți.

– Recunosc.

Lydia își propti ciocănașul pe umăr, ca pe o umbrelă de soare. Rhys deveni brusc serios.

– Un gentleman va profita mereu de situație.

– Și ce poate face o doamnă?

– Să fie mereu vigilentă și conștientă de intențiile bărbatului.

– Și dacă n-o deranjează ca bărbatul să profite de situație?

– Atunci nu mai e doamnă.

Lydia lăsă ciocănașul jos.

– Iar gentlemanul continuă să fie gentleman, deși profită de situație?

– Vorbești cu furie în glas.

– Pentru că sunt furioasă!

Regulile astea erau cât se poate de nedrepte.

Rhys o măsură încet din priviri, făcând-o să fiarbă și mai tare. Nu știa dacă să-l lovească în cap sau în fluierul piciorului.

– Și iată morala acestei lecții, domnișoară Westland. Nu-ți trăda niciodată furia!

– Să înțeleg că mama ta n-a învățat lecția asta.

Rhys își pipăi discret colțul gurii cu limba. Deși urmele fizice ale palmei dispăruseră, Lydia bănuia că amintirea ei îl bântuia în continuare.

– Așa se pare.

Brusc, entuziasmul ei se risipi, așa că se întoarse la Rhys și îl fulgeră cu privirea.

– Știi ce cred eu? Cred că n-aveai de gând să mă înveți nimic. Pur și simplu ai descoperit că te distrai puțin, și din anumite motive, consideri că nu trebuie să te arăți vesel niciodată. Sunt tentată să-ți folosesc capul pe post de bilă.

Rhys rămase cu gura căscată, și în alte circumstanțe Lydia ar fi izbucnit în hohote. Acum însă lăsă ciocănașul din mână și plecă în căutarea frățiorilor ei.

Marchizul de Blackhurst era chipeș, dar o scotea din minți. Urma să-l învețe și ea niște lucruri.

Capitolul 10

O doamnă adevărată preferă bărbatul care se-arată binevoitor cu animalele și copiii.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnișoara Westland

Grajdurile domeniului Harrington erau uriașe. Lydiei i se părea neverosimil să crești atâția cai frumoși strict pentru agrement. Majoritatea cailor de la ferma lor erau puși la muncă, fie în gospodărie, fie pe câmp. În plus, ei nu aveau o armată de slujitori la dispoziție să se îngrijească de animale. În Texas se îngrijea singură de calul ei. O îndatorire ce n-o deranja, ba dimpotrivă, îi era pe plac.

În această zi hotărâse să-l însoțească pe Colton în plimbarea de după-amiază. Păși agale prin clădirea uriașă, care nu mirosea diferit de grajdul lor din Texas. Întâmpină cu plăcere izul de fân proaspăt și de piele caldă.

Restul familiei ieșise la o plimbare cu trăsura prin împrejurimi.

– Bună ziua, domnișoară Westland, rosti un bărbat mai în vârstă, ieșindu-i în întâmpinare și scoțându-și pălăria din cap. Mergeți la plimbare cu flăcăul azi?

După ciocnirea lui Colton cu ducesa și după ce primiseră învoirea tatălui lor, Rhys le făcuse cunoștință cu grăjdarul-șef al familiei. Îl însărcinase pe Sims să aibă pregătit un cal pentru ei la orice oră a zilei. Sims se ocupa de grajduri și avea în subordinea lui câțiva tinerei și băiețandri. Câțiva dintre ei se holbau la ei cu gurile căscate, dar restul își vedeau mai departe de treabă.

– Bună ziua, domnule Sims, spuse Lydia. Aveți un grajd pe cinste.

– Așa-i, domnișoară. Excelența sa îi alege pe sprânceană. Oricare dintre ei își va face datoria.

Lydia zâmbi veselă.

– Mulțumesc. O să arunc un ochi și vă spun imediat pe care-l aleg.

– Perfect, domnișoară. Apoi, către Colton: Același cal pentru domnișorul?

– Da, domnule.

Domnul Sims rânji.

– Bine, atunci. Hai să-l pregătim.

În timp ce Colton îl însoți pe domnul Sims, Lydia căută o iapă pe placul ei. Printr-o deschizătură largă din celălalt capăt al grajdului zări mai mulți cai deplasându-se în galop mic.

Se apropie de deschizătură și se rezemă de poarta ce dădea în padoc. Numără șase cai. Unul se apropie de ea, o adulmecă și se îndepărtă la trap. Lydia simți un gol în stomac.

Pe coapsele animalului se zăreau urme clare de bici. Puteau fi urme de cravașă, dar numai dacă omul avea o mână de fier. Își plimbă privirile de la cal la cal. Cu toții aveau urme similare. O podidiră lacrimile gândindu-se la suferințele îndurate de aceste vietăți.

– Ați ales un cal, domnișoară? întrebă domnul Sims.

Lydia făcu semn spre padoc.

– Acești cai...

– Sunt rezervați strict pentru Excelența sa, domnișoară. Dacă veniți înăuntru, vă pot găsi o iapă blândă.

– Excelența sa? șopti ea cu jumătate de glas. Marchizul?

– Da, domnișoară.

Nu-i venea să-și creadă urechilor. Îl considerase un om cu suflet. Cum se putuse amăgi în halul acesta?

Colton se apropie de ea.

– Ce faci, Lyd? Când zări urmele de pe pielea cailor, căscă ochii mari, îngrozit. Sfinte Dumnezeule! Ce-au pățit?

Soarta bietelor animale îl îndurera în egală măsură. La țară, oamenii aveau un respect uriaș pentru animale și nu le-ar fi schingiuit în ruptul capului. Ce monstru se făcea responsabil de grozăvia asta?

– Au fost maltratați, rosti ea.

– Da, domnișoară, dar asta nu vă privește, nu? făcu domnul Sims. Veniți după mine! Haide să-ți pregătim un cal!

Grăjdarul o luă înapoi, dar Lydia nu-și putea dezlipi ochii de la animalele abuzate.

– Pe ăștia nu i-am văzut până acum, spuse Colton. De ce s-ar purta cineva așa cu un cal?

– Pentru că n-are inimă. E singura explicație.

– Crezi că unchiul Rhys e de vină?

– Cine altcineva? Domnul Sims mi-a spus că doar el îi călărește.

Îl luă pe Colton după umăr și se întoarseră în grajd. Constată încă o dată surprinsă că fratele ei aproape o ajungea la înălțime. Dar constatarea nu dură decât o clipă, apoi gândurile ei se întoarseră la soarta cailor lui Rhys. Nu și-l închipuise capabil de o asemenea cruzime.

Marchizul tăgăduise că ar fi un om bun. Lydia nu-l crezuse. Și iată aici dovada spuselor sale. O dezgusta faptul că-l lăsase să o sărute, să flirteze cu ea, ba chiar să-și închipuie că se îndrăgostea de el.

Rhys auzi strigătele de cum ieși din argintărie. Nu era singurul, căci o grămadă de oameni ieșiră din prăvălii și se bulucira spre capătul străzii, de unde veneau zgomotele. De la înălțimea sa vedea mai bine ca mulți oameni, dar când se apropie de tâmplărie, crezu că-l înșală ochii. Domnul Bower, un arendaș care lucra o bună parte din pământurile moșiei Harrington, stătea cocoțat în căruță, cu frâiele într-o mână și cu biciul în cealaltă. Bower se certa cu o femeie care urla de jos la el.

Rhys își făcu cu greu loc prin mulțimea de gură-cască care se înghesuiau să vadă ciorovăiala. Satul era de regulă mai tăcut ca o biserică. Nu înțelegea de unde vâlva asta.

– Pardon, mă scuzați. Vă rog, faceți puțin loc, porunci el, încercând să-și taie drum cât mai elegant.

Se apropie de căruța în care tocmai suia femeia. Nu o femeie. O doamnă. O doamnă elegant îmbrăcată. Nu orice doamnă. Lydia.

Dumnezeule, cât de pornită era.

– Dă-mi biciul ăla, afurisitul naibii!

Tânăra întinse mâna după el. Bower o împinse. Lydia dădu din mâini, încercând să-și păstreze echilibrul.

Rhys icni și iuți pasul.

Bower o împinse încă o dată. Lydia își pierdu complet echilibrul și scoase un țipăt.

Rhys îmbrânci pe cineva la o parte și o prinse la țanc. Lydia îl cuprinse de gât cu brațele, temându-se parcă să nu-i dea drumul.

Departe de el acest gând.

Răsuflau amândoi cu putere, holbându-se unul la altul. Ochii ei violeți, străjuiți de cele mai lungi gene pe care le văzuse vreodată, erau plini de pasiune. Rhys ar fi vrut să se piardă în ei, până când toate păcatele sale se vor topi. Gura ei întredeschisă era atât de aproape de buzele lui, încât era de ajuns să-și fi înclinat capul puțin și le-ar fi atins. Dorința de-a o săruta era covârșitoare.

Unul dintre sânii ei era strivit de pieptul lui, iar căldura trupurilor lor pătrundea prin veșminte impregnându-se în pielea celuilalt.

Rhys purtase multe femei în dormitorul său, dar nici una nu se potrivea atât de bine în brațele lui. Nici una nu-și găsise locul acolo. Nici una nu-l făcuse să regrete vreodată că nu le putea oferi mai mult.

– Lasă-mă jos, șuieră ea printre dinți.

Rhys confundase furia cu pasiunea. În jurul lor se strângeau tot mai mulți curioși, încercând să-și dea seama ce se petrece. Rhys încuviință subtil și o lăsă cu grijă jos, savurând unduirea trupului ei. Lydia făcu vreo câțiva pași înapoi, lăsând un gol de aer rece care îl aduse cu picioarele pe pământ.

– Domnișoară Westland, dacă ești drăguță, te rog să-mi explici ce-i cu scandalul ăsta. Din câte-mi dau seama, l ai bruscat puțin pe domnul Bower.

– Adevărat, milord. O femeie mai sălbatică...

Cu o fulgerare din priviri îl reduse pe bărbat la tăcere, apoi se întoarse către Lydia.

– Domnișoară Westland?

– Nu că ți-ar păsa, dar căruța e mult prea grea pentru puterile unui singur cal. Acest individ îl biciuia pe bietul animal, iar eu am încercat să-l opresc.

– Cu riscul de-a te răni.

– Știu să-mi port de grijă, spre deosebire de cal.

– Înțeleg.

Într-adevăr, o scurtă privire confirmă spusele Lydiei. Căruța era plină ochi de mobilă grea. Își înălță privirea către căruțaș.

– Domnule Bower, nu vreau să-mi scrântesc gâtul, așa că te-aș ruga să cobori puțin, dacă nu te superi.

Bower era fără îndoială supărat, după încăpățânarea din privire, dar coborî până la urmă. Însă în clipa când picioarele îi atinseră pământul, pumnul lui Rhys îl izbi direct în față. Bower se lovi de marginea căruței și se prelinse la pământ.

Lydia rămase cu gura căscată, la fel și curioșii care asistau la scandal.

– Nu tolerez bărbații care agresează femei, rosti Rhys cu un calm nebănuit, încercând să nu-și închipuie ce-ar fi pățit Lydia dacă n-ar fi intervenit la momentul potrivit.

– Dar milord, a încercat să...

– Am fost martor la ce s-a petrecut, domnule Bower. Dumneata trebuia să te adresezi sergentului sau să mă cauți pe mine. Te rog, ridică-te, să discutăm chestiunea ca între bărbați civilizați.

Bower se ridică încet, fără să-l scape din priviri pe Rhys, de parcă se aștepta să mai primească o lovitură. Rhys era tentat să-i confirme așteptările și să-i tragă încă un pumn. În schimb, se întoarse către gloată.

– Gata distracția! Vă invit să vă vedeți de treabă. Aruncă o privire spre Lydia. Tu poți să rămâi, firește.

– Firește.

Nu înțelegea de ce-i purta atâta pică. La urma urmei, sărise în ajutorul ei ca un cavaler galant.

Bower tresări când Rhys îi îndreptă haina și îl șterse puțin de praf. Marchizul n-avea obiceiul să împartă pumni în stânga și în dreapta, dar când venea vorba de Lydia, purtarea lui o lua pe cărări nebănuite.

– Sunt de-acord cu observația domnișoarei Westland, domnule Bower. Căruța dumitale e mult prea încărcată pentru a fi trasă de-un singur cal.

– Dar milord, nu-l am decât pe ăsta, și nu mi-e la îndemână să fac două drumuri în sat când am atâta treabă pe câmp. Ce să fac dacă nevastă-mea vrea niște mobilă nouă.

– Dacă bați animalul în halul ăsta, o să moară, și-atunci n-o să mai ai nici un cal, idiotule! exclamă Lydia.

Bower se făcu roșu la față.

– Calul ăsta trage la căruță de când lumea. Știu eu mai bine cât poa' să ducă!

– Destul! strigă Rhys. O să reduci din greutate.

– Dar milord...

– Voi trimite niște slujitori cu căruța să strângă ce rămâne în urmă și să-ți ducă mobila acasă, îl asigură Rhys. Pe viitor, trimite vorbă la Harrington că vrei să transporți mobilă sau alte obiecte de trebuință, și se rezolvă. În acest fel, îți menajezi timpul și calul deopotrivă.

Bărbatul dădu din cap cu ranchiună.

– Cum doriți, milord. O să trimit după niște flăcăi să mă ajute cu descărcatul.

– Mulțumesc, domnule Bower. Încă ceva. Ai da dovadă de multă demnitate dacă i-ai cere iertare domnișoarei Lydia.

Bower o fulgeră din priviri pe Lydia.

– Îmi cer sincere și umile scuze, rosti el pe un ton cu care de regulă blestemi pe cineva.

Rhys hotărî să-i facă în curând o vizită bărbatului, să-l pună puțin la punct, dar n-ajuta la nimic să-l umilească în public.

Lydia dădu scurt din cap, primind scuzele domnului Bower cu aceeași grație cu care bărbatul le rostise. Bower plecă greoi în căutarea unor cărăuși.

– O să-l bată cu prima ocazie, spuse Lydia.

– O să am o discuție cu el mai târziu, ca să mă asigur că-și va schimba obiceiurile, spuse Rhys.

Lydia îl privi nedumerită, de parcă vorbise într-o limbă necunoscută. Rhys avea mereu dificultăți în a descifra gândurile

femeilor chiar și când erau dezvăluite prin vorbe, cu atât mai puțin atunci când citea în privirea lor că rotițele li se învârteau. Indiferent încotro se îndreptau gândurile ei, Rhys hotărî să abordeze un subiect mai important. Își aranjă mănușa, apoi întrebă:

– Unde-i fratele tău?

– Probabil a ajuns deja acasă.

Era rândul lui să fie nedumerit.

– Poftim? Credeam că ați plănuit să ieșiți la o plimbare călare în după-amiaza asta.

– Am pornit împreună. Apoi am văzut satul, și am hotărât să arunc o privire pe-aici. Colton a presupus că merg la cumpărături, așa că s-a întors acasă.

– Și atunci cine te-a însoțit în sat?

Lydia ridică din umeri și clătină din cap.

– Nimeni.

– Vrei să-mi spui că ai călărit până aici fără însoțitor?

– Întocmai. Îi aruncă o privire furioasă. Ne vedem mai târziu.

– Unde mergi?

– Înapoi la conac.

– Dar nu poți să pleci neînsoțită.

– De ce nu?

– Pentru că nu se face. Doamnele nu călăresc neacompaniate.

Lydia se făcu albă la față, dar îl privi sfidător.

– În Texas fac mereu asta.

– Dar nu acum, cât sunt eu aici. Te voi însoți acasă.

– N-am nevoie de însoțitor, insistă ea.

– Iar eu n-am de gând să mă ia taică-tău la întrebări că nu am grijă de tine. Din nefericire, argintarul nu a terminat încă treaba pe care i-am dat-o. Aveam de gând să beau un ceai în hanul de acolo. Vrei să mă însoțești?

Rhys citi semnele nehotărârii pe chipul ei.

– Doamna Forest e renumită pentru delicioasele ei dulciuri cu ciocolată, încercă el s-o ademenească.

– Nu.

Rhys oftă prelung.

– Cum dorești. Te voi însoți acasă și apoi îmi voi vedea de treburi.

– Nu-i nevoie.

– Mi-e teamă că este, Lydia. Ce gentleman aș fi dacă n-aș avea grijă de tine?

Lydia se aplecă spre el cu privirea îngustată.

– Știu eu ce fel de *gentleman* ești, *milord*.

Sarcasmul din glasul ei îl luă complet pe nepregătite. Era oare în continuare furioasă din cauza incidentului de mai devreme sau avea alte motive să fie supărată pe *el*? Dacă motivul era altul, Rhys nu-și putea închipui ce grozăvie mai făcuse acum.

– Și cum e acest gentleman? se interesă el.

– Ipocrit. Crud. Nemilos.

La naiba cu toate! Descrierea se potrivea de minune lui Quentin. Rhys pătimise de prea multe ori pentru răutățile fratelui său. Ei bine, nu de data asta, nu cu ea.

Rhys își încolăci brațul în jurul ei pe negândite. Lydia făcu ochii mari, răsuflă ca un taur furios și deschise gurița aia afurisită. Trupul lui se înfioră brusc, de parcă tânăra aterizase pe un pat de mătase. Ar fi vrut s-o strivească de pieptul lui, nu cu furie, ci cu dragoste. Dacă ar fi avut minte, ar fi lăsat-o să plece de una singură sau i-ar fi găsit un alt însoțitor.

Dar se pare că înțelepciunea nu era trăsătura de căpătâi în familia lui.

– E cazul să înveți o lecție de-aici.

– Nu mai vreau să mă înveți nimic. Dă-mi drumul, mârâi ea.

Rhys se supuse, dar numai pentru că mâna lui se apropia periculos de sânul ei. Și atunci, autocontrolul lui ar fi fost cu totul pierdut.

– Vino, te rog, cu mine la han, rosti el pe un ton neutru, sperând să nu-și trădeze nedumerirea.

Nu ea îl rugase s-o învețe? Nu ea petrecuse o noapte întreagă cu el în dormitorul ducelui?

Lydia înclină scurt din cap.

– Fie. Nu mă atinge! Nu vorbi cu mine!

Rhys ridică o sprânceană.

– Pot măcar să stau la masă cu tine?

– Dacă insiști.

– Minunat!

Deși la drept vorbind cuvintele lui trădau un optimism nejustificat față de timpul ce urmau să-l petreacă împreună.

Lydia își reproșa că se lăsase intimidată de Rhys s-o acompanieze la ceai. Deși s-o intimideze era prea mult spus. Îi vorbise la fel de politicos precum tatăl ei vitreg.

Se răstise la el din cauza fiorului care-i străbătuse trupul când o luase de braț. Nu voia să fie atrasă de un bărbat care maltrata animalele. De la animale la oameni nu mai era decât un pas. Ce știa de fapt despre marchiz?

Copilărise cu tatăl ei vitreg. Dar nu neapărat. Îi reamintiseră întruna lui Grayson cine era, sau mai degrabă *ce* era. Acum, Lydia lua ceaiul împreună cu bărbatul care îi zăpăcise sentimentele. Rhys stătea la o masă din spatele hanului, unde razele soarelui ce se strecurau pe fereastră îl scăldau în lumina lor. De ce era atât de chipeș?

Marchizul se ținuse de cuvânt. Nu o atingea și nici nu-i vorbea. Și cu toate astea, comunica în continuare cu ea, deși Lydia nu era sigură cum se simțea în legătură cu acest lucru. Încălzită, emoționată, fără suflare.

Rhys o sfredelea cu privirea lui cenușie de când se așezaseră la masă. Rămase cu ochii pe ea în timp ce sorbea din ceașca de ceai, fără să ia în seamă prăjitura umplută cu cremă de ciocolată pe care hangița o așeză în fața lui. Lydia înfulecă prăjitura ei de parcă era la un concurs de mâncat pepene din Texas.

– Ce-i? îl repezi în cele din urmă.

O scânteie poznașă licări în ochii lui.

– Mă gândeam să-ți ofer și prăjitura mea.

Lydia se foi în scaun, săgetând cu privirea prăjitura din farfuria lui. Dintr-un anumit motiv, ciocolata engleză era mult mai bună, mai cremoasă, mai bogată. O ofertă greu de refuzat.

– O doamnă nu mănâncă două prăjituri deodată.

– O doamnă nu înfulecă prăjitura dintr-o suflare.

Valul de umilință îi înfierbântă pielea, iar Lydia își pierdu cumpătul. Aruncă șervetul pe masă.

– Mă duc acasă.

Cu o mișcare rapidă, Rhys o prinse de încheietură. Lydia încremeni, fulgerându-l cu privirea.

– Te rog, nu pleca, o rugă el cu glas scăzut. Am fost nesimțit, mojic, nepoliticos, un bădăran fără maniere. Un zâmbet apăru în colțul gurii lui. Firește, poți oricând să pui capăt autoflagelării mele.

– Și de ce-aș face asta, dacă o meriți?

– Doar pentru că te-am tachinat cu prăjitura? Rhys clătină ușor din cap. Nu prea cred, continuă el. E ceva mai mult la mijloc aici, și nu-mi dau seama ce. Majoritatea femeilor ar fi fost recunoscătoare că le-am scăpat de un bădăran ca Bower. Tu însă ai strâmbat din nas că m-am amestecat.

– Nu că te-ai amestecat. Strâmbam din nas la tine.

Rhys îi dădu drumul încet la mână și se îndreptă de spate.

– Așa deci.

Durerea din ochii lui aproape că îi aduse lacrimi în ochi. Ce urmărea marchizul? Să pară nemilos, ca mai apoi să se pretindă rănit? Dar își demonstrase bunătatea de-atâtea ori.

– Ți-am văzut caii, izbucni ea.

Rhys o privi nedumerit.

– Caii? Normal că i-ai văzut. Ai și călărit unul până în sat.

– Caii din padocul din spatele grajdurilor.

– Ah, la ăia te refereai.

– Domnul Sims mi-a spus că nu lași pe nimeni să-i călărească. Au fost schingiuiți în ultimul hal.

– Ai dreptate, dar nu eu i-am maltratat.

– Atunci cine?

– Quentin.

Duritatea cu care marchizul rostise acel cuvânt îi pătrunse până în măduva oaselor. Îi zări fălcile încleștate, privirea tăioasă și buzele strânse care trădau nu atât resentimentele față de fratele lui, ci dezamăgirea că Lydia îl crezuse un monstru.

Toată furia îi părăsi trupul, ca un șuvoi de ape revărsate peste stăvilar, și brusc Lydia se simți ușurată.

– Îmi pare rău. Domnul Sims...

– Nu vorbește morții de rău. Pentru numele lui Dumnezeu, nimeni nu vorbește rău de morți. Mai că-mi surâde ideea morții acum.

Lydia întinse mâna și îi cuprinse pumnul încleștat lângă ceașca de ceai.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu tu ai biciuit sărmanele animale.

– Și de ce-ar fi trebuit să realizezi asta?

În mintea ei năvăliră o mie de răspunsuri. Instinct? Atracție? Nu, era mai mult de-atât. Era un sentiment inefabil, ce sălășluia în inima ei, iar atunci când privea în ochii lui, se simțea de parcă ar fi zărit acolo o parte mai bună a ei.

– Nu pot să-ți explic, recunoscu ea într-un târziu. Dar ar fi trebuit să știu. Își retrase mâna și se lăsă pe speteaza scaunului. De ce nu l-ai împiedicat pe Quentin să-i maltrateze, așa cum ai făcut-o cu domnul Bower?

– Din două motive. În primul rând, e foarte greu să schimbi purtarea și acțiunile unui om care te întrece în rang, pentru că, prin virtutea obârșiei sale, se bucură de mai mult respect din partea semenilor.

– Și al doilea? îl iscodi ea, când văzu că Rhys nu părea să continue.

– N-am dat pe la Harrington de ani buni. N-am știut că Quentin a început să-și dea arama pe față. Chiar și așa, unii încă închid ochii la cruzimile lui.

Lydia simți un junghi în inimă.

– Mama ta.

– Întocmai.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te judec așa aspru. Ar fi trebuit să te întreb...

– Nu-ți mai bate capul, Lydia!

Felul în care-i rostise numele îi aminti de ceva cald și pufos cu care să se protejeze de gerul unei nopți de iarnă. Cum de avea

această putere asupra ei? De ce simțea nevoia să se ridice de la masă și să i se așeze în poală? Să-l cuprindă pe după gât și să-l sărute?

Avea cele mai delicioase buze pe care le văzuse vreodată. Marchizul își presă ușor degetul de buzele întredeschise. Apoi, sub privirea ei hipnotizată, îl linse o dată. De două ori. De trei ori. Lydia și-ar fi dorit să fie degetul ei acolo, să-i umezească pielea.

O scânteie diavolească luci în ochii lui, de parcă intuia pe ce făgaș rătăceau gândurile ei. Apoi se aplecă spre ea și, cu același deget, îi mângâie colțul gurii, ispitind-o și făcându-i inima să-i bată cu repeziciune.

– Data viitoare când mă iei la rost, rosti el cu glas adânc și senzual, îți sugerez să nu mă ademenești cu urme de ciocolată în colțul gurii.

Lydia tresări, de parcă tocmai primise o palmă. Fierbea de rușine. Luă imediat șervetul și se șterse la gură.

– Prea târziu. Am rezolvat eu problema.

Lydia urmări vrăjită cum marchizul își duse într-o doară degetul la buze și se întrebă dacă o gustase la fel cum gustase ciocolata.

– Trebuia să spui și tu ceva, rosti ea, însă vorbele sale pițigăiate nu mai aveau greutate.

– Ai dreptate. Dar eram cu gândul în altă parte: mă întrebam dacă aroma pielii tale îmbogățește gustul de ciocolată.

Și judecând după aroma pe care tocmai o gustase, Rhys știa că răspunsul era pozitiv.

La naiba! De ce îi vorbea pe tonul ăsta? De ce era incapabil să își țină gândurile, limba sau trupul în frâu când era în preajma ei?

Lydia îl privea cu ochii mari, plini de curiozitate, de parcă tocmai o luase pe sus din casă și o aruncase pe un meleag străin. O senzație cu care probabil se confrunta adesea. Dar fata asta se plimba de una singură pe domeniu. Se lua la harță cu bărbați în toată firea. Ce putea să-i facă?

Cu siguranță nu să-și dea frâu liber dorinței ce-i ardea în trup. Trebuia să echilibreze situația. Făcu schimb de farfurii cu ea.

– Termină-mi tu prăjitura, porunci el.

– După ce m-ai insultat de două ori....

– Nu erau insulte, se grăbi s-o asigure. Te tachinam doar.

Mânat de ispită.

Lydia ridică furculița și îl privi printre gene.

– Nu-ți place ciocolata?

– Prefer să o gust din locurile unde a stat.

Câtă sinceritate în acele cuvinte. Rhys se gândi să-și muște limba. Lydia îi întorcea fără îndoială spusele pe toate părțile, încercând să înțeleagă tâlcul lor. Din nefericire, n-ar fi putut în veci pururi să-i demonstreze preferințele lui în materie de desert.

– Vrei să dau jos ciocolata și să-ți dau înapoi prăjitura?

Rhys izbucni în râs. Ce nevinovăție fermecătoare! Clătină din cap.

– Nu, mănânc-o tu! Îmi place să te urmăresc când mănânci dulciuri.

– Am o slăbiciune pentru ciocolată, recunoscu ea, devorând o bucată de prăjitură.

Din păcate, Rhys începea să aibă o *slăbiciune* pentru *ea*. Se bucura de fiecare moment petrecut împreună și nu se mai sătura. Încă o conversație, încă un zâmbet, încă o atingere... încă un sărut.

Dar știa că nu merita ceea ce-și dorea.

Capitolul 11

Lydia ieși din han și aruncă o privire pe ulița mare ce străbătea centrul satului. Căruța lui Bower dispăruse, lăsând în urmă o bună parte din mobilierul transportat. La insistențele lui Rhys, firește.

Familia ei, de fapt tatăl ei vitreg era om de vază în Fortune. Lydia nu se îndoia că Grayson ar fi reușit să-l împiedice pe Bower să tortureze bietul animal. Dar nu cu ușurința cu care o făcuse Rhys. Dacă tatăl ei vitreg i-ar fi tras un pumn lui Bower, căruțașul ar fi ripostat fără doar și poate.

Deși nu înțelegea pe deplin complicata lume a nobililor, Lydia era uimită de puterea de care dispunea Rhys datorită originii și titlului său. Își intrase în rol doar cu câteva luni în urmă, dar cu toate astea, oamenii se ploconeau în fața lui de parcă fusese marchiz toată viața.

Lydia era pur și simplu uimită. Îi aruncă o privire furișă. Rhys își puse mănușile, își roti privirea asupra satului și își înclină scurt capul spre câțiva săteni. Aici viața era incredibil de diferită. Evident, în Fortune toată lumea saluta pe toată lumea, dar totul de pe picior de egalitate. Familia ei era înstărită, fără îndoială. Dar oamenii nu se înclinau în fața lor, cum o făceau cu Rhys.

– Cred că argintarul și-a terminat treaba, spuse marchizul. Unde ne întâlnim?

– Aș putea să vin cu tine, se oferi ea.

Rhys șovăi, iar Lydia presupuse că marchizului îi era probabil rușine să fie văzut cu ea în public. Una era să stai ascuns într-un colț, alta să faci paradă pe strada mare.

Rhys înclină ușor capul și întinse brațul.

– Dacă dorești.

– Dar tu-ți dorești asta?

Îi zâmbi reținut, cu căldură în ochii săi cenușii.

– Desigur.

Lydia zâmbi bucuroasă și îi luă brațul.

– După tine, milord.

În scurtă vreme, își dădu seama că marchizul înainta intenționat fără grabă, cu pași mărunți și relaxați. Nu avea mersul dezlânat al unui cowboy, cu o grație plină de forță, care o vrăjea.

– Căutai ceva anume când ai venit în sat? o întrebă el.

Lydia scutură din cap.

– L-am zărit de la distanță și mi-a stârnit curiozitatea.

– Să înțeleg că fratele tău nu ți-a împărtășit curiozitatea?

Lydia râse grațios.

– Nu-i suficient de matur ca să înțeleagă ce șansă unică avem să explorăm o societate atât de diferită de a noastră.

– Voi n-aveți sate? întrebă el.

– Nu ca acesta. Noi n-avem acoperișuri de paie și jardiniere la ferestre. Clădirile noastre sunt pătrate, cu fațade false. Pe străzi e praf și căldură. Fortune a crescut și a devenit prosper, dar e asemenea unui copil care își caută rostul. Satul ăsta pare să-și fi găsit locul în lume.

– Văd că îți place să filosofezi.

– Mă iei în derâdere, domnule?

Rhys o privi cu căldură.

– Nu, Lydia. Dar îmi stârnești mereu curiozitatea. Se opri în fața unei intrări. Am ajuns.

Ușa se deschise înainte ca el să pună mâna pe clanță. Un domn în vârstă îi pofti înăuntru. Purta ochelari cu lentile groase, ce-i făceau ochii să pară uriași.

– Milord, ceasul e gata.

– Mă bucur, domnule Crump.

Conversația îi trezi interesul Lydiei, dat fiind că marchizul îi oferise un ceas în dar lui Colton. Domnul Crump traversă în grabă prăvălia și se strecură în spatele unei tejghele de sticlă, iar Lydia îl urmă pe marchiz până în fața tejghelei.

Domnul Crump scoase la iveală un ceas de argint, pe o bucată de catifea albastră. Capacul purta aceleași inscripții ca și ceasul primit de Colton.

Rhys pipăi încet gravura cu degetul înmănușat.

– Bine lucrat, domnule Crump. Învelește-l cu grijă! Am de gând să-l iau cu mine.

– Înlocuiești ceasul pe care i l-ai dat lui Colton? speculă ea cu glas șoptit.

– Nu chiar. Mi-am dat pur și simplu seama că am nevoie de unul aidoma celui dat în dar.

– Nu vrei ca mama ta să-și dea seama ce-ai făcut.

Marchizul își feri privirea, stingherit.

– E o poveste mai lungă, dar n-are de-a face cu ducesa.

Lydia ar fi vrut să-l iscodească mai departe, dar nu dorea să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala. Drept urmare, se hotărî să arunce un ochi prin micuța prăvălie, până ce Rhys își încheia treburile cu domnul Crump. Poate ar fi fost mai bine să aștepte afară.

Reacțiile lui Rhys o nedumereau mereu. Uneori se arăta interesat de ea. De cele mai multe ori însă, se simțea ca un ghimpe în coasta marchizului.

La întoarcere, Lydia se strădui să-și abată ochii spre peisaj, dar privirile o trădau și se întorceau mereu către Rhys. Colton se plânsese din pricina ciudatei ei englezești, dar Rhys părea în largul său pe spinarea calului. Un amestec de eleganță și putere. Părea o contradicție în termeni, dar el le avea pe amândouă. Prezența lui dominase întreg satul. Ceva din felul lui de-a fi îi spunea Lydiei că marchizul nu se umilea în fața nimănui.

Cât de greu trebuie să-i fi fost să crească în umbra unui frate care făcea umbră pământului degeaba.

– Nu înțeleg cum a putut mama ta să-l placă mai mult pe Quentin decât pe tine. Nici bine n-am sosit și mi-am dat seama deja că nu era un om bun.

– Știa să-i manipuleze pe oameni, să-și ascundă adevărata fire.

– Cum putea să ascundă maltratarea cailor?

Rhys se întoarse brusc spre ea, iar Lydia simți greutatea privirii sale.

– Îmi închipui că a găsit o cale să justifice felul în care trata animalele. Le spunea probabil celor din jur că nu-i dădeau ascultare.

Lydia se cutremură.

– Slavă Domnului că nu a avut copii. Încercă să-și aducă aminte cât mai multe despre Quentin. A fost însurat?

– Pentru o vreme. Rhys făcu semn spre împrejurimi. Dacă te descurci călare, peisajul e mult mai frumos dacă străbatem moșia de-a curmezișul.

– Sunt obișnuită să călăresc în orice condiții, îl asigură ea, încântată de provocare.

O poftă animalică sclipi în ochii lui, iar Lydia bănui că marchizul interpretase puțin altfel remarca ei, și nu tocmai inocent.

Rhys își mână bidiviul pe câmp și o luă la galop ușor. Lydia făcu la fel și îl ajunse cu ușurință din urmă. Lydiei nu-i plăcea șaua laterală. Acasă ar fi purtat o fustă despicată și ar fi călărit cu picioarele desfăcute. Când își făcuse bagajele, presupusese că un costum

de călărie ar fi fost mai potrivit pentru Anglia. Și într-adevăr, se simțea ca o doamnă, deși o parte din ea ar fi vrut să-l provoace la o întrecere călare. Dar nu era obișnuită cu acest tip de șa și nu dorea să piardă.

Peisajul se contura plăcut în jurul lor. Câmpul verde-închis, bogăția de copaci, nesfârșita întindere a cerului albastru. Același cer la care privea din plantație. Ciudat cât de frumos părea acum când nu se mai spetea cu munca.

Rhys se opri lângă un șir de coloane dărăpănate, ascunse aproape în întregime de vegetație. Lydia nu le-ar fi observat dacă Rhys n-ar fi făcut semn cu mâna în direcția lor.

– Unde suntem? întrebă ea.

– La ruinele unei cetăți uitate.

– Cum să fie uitate dacă tu-ți aduci aminte de ea?

– Ai dreptate.

Lydia rămase în șa câtă vreme Rhys descălecă și se apropie de ea. Marchizul o cuprinse de talie cu mâinile sale puternice. Lydia se sprijini de umerii lui vânjoși și își ținu răsuflarea până o așeză cu picioarele pe pământ, fără s-o scape din priviri.

Un val de căldură îi străbătu trupul. Corsajul ei se frecă ușor de cămașa lui, fusta îi mângâie pantalonii și vârfurile pantofilor se atinseră. Și de unde adineauri îl privea de la înălțime, acum îl privea de jos, pierdută în ochii săi furtunoși și cenușii.

O undă de dorință traversă chipul lui, așa cum norii de furtună străbat și întunecă pământurile, căutând să-și dezlănțuie povara. O dorea. Lydia era sigură de asta. Iar faptul că și ea îl dorea la rândul ei o făcu să se cutremure.

În trecut cochetase cu câțiva băieți, dar nu trăise niciodată atât de intens, de parcă era legată de Rhys cu o frânghie invizibilă.

Marchizul îi dădu brusc drumul. Poate pentru că era copleșit de dorință, asemenea ei, sau poate pentru că voia să înăbușe din start această dorință. Lydia își înfrânse dezamăgirea și o luă pe urmele lui. Ajunseră într-o zonă care părea fundația unui zid. Rhys rămase cu privirea ațintită asupra locului aproape acoperit de vegetație.

– Credeam că toate cetățile sunt împrejmuite de șanțuri, spuse ea, copleșită de vechimea acestui loc.

Sute de ani vor fi trecut de la prăbușirea ei.

Pe chipul marchizului încolți un zâmbet.

– Nu toate. Acesta cu siguranță nu. Cel puțin n-am găsit nici o urmă. Acum mulți ani, am crezut că am descoperit un pasaj secret spre temniță. Dar nu era decât o vizuină de bursuc.

– Așadar, veneai aici să cercetezi, afirmă ea.

Rhys se întoarse, își încrucișă brațele la piept și se rezemă de ruinele zidului.

– Veneam aici să mă gândesc.

– De aia ai revenit acum aici? Să te gândești?

– Nu știu exact. Am simțit nevoia să împărtășesc locul cu tine. Nu l-am arătat nimănui până acum.

Lydia aruncă o privire în jur.

– E foarte frumos. Și totuși trist.

– Ai o fire romantică, rosti el. Mi-e teamă că asta te va face o pradă ușoară dezamăgirilor.

– Foarte frumos din partea ta să te-ngrijești de inima mea.

Rhys rânji.

– E un citat din cărțile tale?

– Încercam doar să-mi ridic nivelul conversației. N-am probleme când discut despre vite sau culturi agricole, sau despre vreme. Dar nu știu exact despre ce doresc domnii de-aici să discute.

– Într-adevăr, e un adevărat talent să porți o discuție sofisticată despre nimic. Cred că ar trebui să-ți dau o listă cu subiecte potrivite.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare.

– Chiar e atât de diferit în Texas? întrebă el încet.

– Da, însă nu pot să-ți explic toate diferențele. Unele sunt foarte subtile.

– Și călărești așa, de una singură?

Lydia încuviință.

– Uneori. Alteori în compania unui bărbat.

Marchizul își schimbă ușor poziția, brusc interesat.

– Nu zău?

Lydia zâmbi cu căldură.

– La noi sunt alte reguli. Nu ne batem capul cu însoțitorii. Am ieșit la picnicuri cu băieți, iar părinții mei erau cu totul altundeva. Societatea voastră se așteaptă ca în asemenea situații oamenii să calce strâmb, pe când a noastră se așteaptă ca ei să se poarte corect.

– Ce perspectivă interesantă asupra diferențelor dintre societățile noastre.

Lydia se uitase în tot acest timp în ochii lui și nu sesizase că marchizul se apropiase destul cât să-i simtă aroma de lămâie răspândită de pielea lui, alături de izul bărbătesc din respirație. Destul cât să-i simtă căldura prin învelișul straielor.

Rhys îi luă bărbia în palmă și îi mângâie cu degetul colțul buzelor.

– Nu săruți ca o femeie cuminte, rosti el, coborându-și gura asupra ei.

Lydia închise ochii, și fiecare terminație nervoasă prinse viață. Cum putea un singur sărut să atingă atâtea locuri?

Rhys avea dreptate. Lydia cochetase și cu alți bărbați, dar nici unul n-o sărutase cu acea pasiune care-i moleșea mădularele și îi topea oasele. O cuprinse cu brațul și o strânse la piept. Lydia se agăță de umerii lui și își lăsă capul într-o parte, pentru a-i oferi mai mult spațiu de manevră, lăsându-se pradă limbii sale impetuoase.

Rhys răspunse cu un geamăt gutural, sălbatic, în perfectă concordanță cu împrejurimile. Străvechi și primitiv. O bestie scăpată din lanțuri. Rhys nu dorise niciodată o femeie cu atâta pasiune. Pe pământul reavăn, sub coroana arborilor, rezemată de ruinele zidului. Simți gust de ciocolată pe măsură ce limba lui explora, iar gura lui răvășea.

Mâna lui îi urcă încet pe trup, până ce simți greutatea sânului în palmă. Perfecțiune divină.

O adusese la cetate pentru că se apropiau de Harrington și voia să petreacă mai mult timp alături de ea. Singur. Fără oameni în jur. Fără ca giulgiul morții să-i răpească surâsul și bucuria din priviri.

Lydia era deopotrivă o ființă nevinovată și o ispită căreia n-avea forța să i se împotrivească. O frumusețe ca a ei, izvorâtă din adâncurile sufletului, avea puterea să trimită corăbii pe mare și cavaleri în cruciade.

Un glas îndepărtat îl avertiză că nu putea s-o aibă, așa cum își dorește. Să o posede însemna s-o nenorocească, și prin urmare, s-o distrugă. Odinioară, nenorocise pe altcineva. Nu voia să repete greșeala, cu toate că trupul său ardea de dorință, iar inima urla să fie izbăvită.

Răsuflând din greu, își smulse buzele de pe ale ei și se întoarse.

– Ești o vrăjitoare, de mă ispitești în halul ăsta.

– Iar tu ești un laș că m-ai îndepărtat astfel.

Rhys tresări și se întoarse la ea, surprins de vorbele ei.

– Nu sunt atât de inocentă pe cât crezi, continuă ea, cu răsuflarea la fel de agitată.

Buzele ei purtau încă roua sărutului. Locul acelor ochi seducători era în dormitor.

Rhys își înălță ochii deasupra ei.

– Spune-mi că nu ești virgină și te voi avea în clipa asta.

Lydia își feri privirea. Rhys o prinse de bărbie și o trase înspre el.

– Ești cât se poate de inocentă. Și chiar de n-ai fi, Lydia, tot n-ai vrea să te înhăitezi cu indivizi ca mine. Mi-am trădat fratele și familia. Fii recunoscătoare că nu intenționez să-l trădez pe Grayson sau pe tine.

– Ei te-au trădat pe tine, spuse ea.

Rhys clătină cu tristețe din cap.

– M-au lăsat, ce-i drept, de izbeliște, dar numai pentru că le-am dat eu suficiente motive.

– Ce-ai făcut?

Ar fi vrut să-i spună tot, dar se temea să nu-l privească apoi cu silă, așa că trecu peste întrebarea ei legată de trecut și se concentră asupra prezentului. Voia s-o lase la fel de inocentă cum o găsise.

– În ce te privește, Grayson se așteaptă să mă port ca un gentleman adevărat. Îi mângâie buza inferioară cu degetul. Nu vreau să-l dezamăgesc. Mi-a fost mult mai drag decât Quentin.

– Dar nu-ți pasă că mă dezamăgești pe mine? întrebă ea cu blândețe.

– Lydia, crede-mă că vei fi mult mai dezamăgită dacă o ținem tot așa. Mi-ai spus că îți dorești să ai parte de dragoste și de respectabilitate. Eu nu pot să-ți ofer nici una.

Capitolul 12

Lydia era sufocată de tăcerea stânjenitoare ce se așternuse între ei. O simțise în drum spre casă. O simțise și mai puternic când descălecaseră și lăsaseră animalele în grija grăjdarului. Iar acum atârna greu asupra lor, pe măsură ce urcau treptele conacului.

Nu știa ce să mai creadă despre el sau despre cele petrecute la cetate. Cum putea să fie atât de nonșalant, când trupul ei încă tremura de dorințe neîmplinite? O clipă dacă îl privea și mintea o purta din nou la atingerea buzelor lui, a mâinilor lui de-a lungul trupului ei, a palmei lui rotunjite în jurul sânului.

Senzațiile copleșitoare pe care le trăise ar fi trebuit s-o înspăimânte. În schimb, era dezamăgită că Rhys nu continuase pe făgașul ales.

Pentru o femeie care punea preț pe virtutea ei, ar fi trebuit să aprecieze stăpânirea lui de sine. Dar cum tocmai făcuse primii pași pe acel teritoriu întunecat ce desparte bărbatul de femeie, era curioasă să afle cât mai multe.

– Ai de gând să mă ignori de acum încolo? întrebă ea încet, pe măsură ce se apropiau de scară.

Rhys îi aruncă o privire, iar în ochii săi cenușii deslușì semnele ce prevesteau furtuna.

– De-ar fi atât de simplu. Din nefericire, sunt atent la fiecare răsuflare a ta.

Lydia simți un mic fior de plăcere. Deci nu era atât de indiferent la cele petrecute precum voia să pară.

– E un lucru atât de groaznic?

– Din rațiuni pe care nu doresc să ți le explic... da. Aș prefera să nu mai luăm cina împreună, sau mai bine zis, să nu mai facem nimic împreună.

Rhys consideră discuția încheiată și urcă în grabă restul treptelor. Lydia veni în urma lui, ca un cățeluș cuminte, cu toate că ar fi vrut să-l prindă de braț, să-l răsucească pe călcâie și să-i ceară mai multe explicații. Era nedrept să păstreze tăcerea când venea vorba de inima ei. Voia explicații. *Merita* explicații.

Un slujitor deschise ușa, iar Rhys îi făcu loc și o invită politicos să intre prima. Lydia îi aruncă o privire mânioasă, care-i băga pe frații ei în sperieți, și păși înăuntru cu exces de eleganță.

– Milord, v-ați întors în sfârșit, îl întâmpină majordomul.

– Nu știam că trebuia să mă întorc la o anumită oră, rosti Rhys sarcastic.

– Într-adevăr, domnule. Dar Excelența sa m-a însărcinat să vă spun dumneavoastră și tinerei lady că dorește să vă vadă în salon, de cum vă întoarceți.

Rhys se aplecă spre slujitor.

– Vrei să zici în dormitor.

– Nu, milord. Ochii majordomului scânteiau voioși, de parcă împărțea cadouri în dimineața de Crăciun. Excelența sa s-a înzdrăvenit pe neașteptate. Dacă-mi permiteți, milord, aș spune că în chip miraculos.

– Da, Osborne, îți permit. Rhys se întoarse către Lydia. Te conduc în salon?

Lydia încuviință și își potrivi ritmul pașilor cu ai lui. Când se depărtară suficient de majordom, îi șopti:

– Rhys?

– Da?

Lydia se opri, forțându-l să stea locului.

– Nu-ți face prea multe speranțe.

– Despre ce vorbești?

Nu suporta să dea vești proaste.

– Uneori, începu ea cu delicatețe, oamenii își revin pentru un răstimp, doar ca să cedeze mai apoi. Li se oferă parcă ocazia să-și ia rămas-bun.

Rhys încuviință, îngândurat.

– Poate că așa stau lucrurile și acum. Cu toate astea, ar trebui să fim recunoscători și să nu-l facem să ne aștepte.

Îi oferi brațul.

– Să fac o reverență? întrebă ea când îi puse mâna pe braț.

– Nu. Îi făcu cu ochiul. Incredibil, dar adevărat. Ar fi totuși bine să i te adresezi cu „Excelență".

Lydia strâmbă din nas.

– Știam asta.

– Știu.

Nu știa la ce să se mai aștepte de la acest bărbat care când o îndepărta, când o tachina. Oare Rhys era la fel de nedumerit de purtarea lui?

Îl urmă încordată pe coridorul cu decorațiuni elaborate. Urma să facă într-adevăr cunoștință cu un duce, nu doar să-l vadă dormind. Avea s-o privească în ochi, și ea, pe el.

– Mi-ar trebui câteva minute să-mi aranjez părul și să-mi schimb rochia...

– Arăți minunat, o întrerupse el.

Lydia îl privi și dădu din cap recunoscătoare.

– Mulțumesc.

Un soi de satisfacție lumină chipul lui, înainte să cotească pe coridor. Slujitorul făcu o plecăciune scurtă și deschise ușa. Lydia încă nu se obișnuise să-i deschidă mereu cineva ușa.

Rhys o conduse în încăpere. Părinții ei ședeau pe canapea. Alături, Colton și Sabrina stăteau tăcuți pe fotolii. Însă surpriza veni când dădu cu ochii de ducesă.

Femeia ședea cu un aer regesc pe un fotoliu de pluș, ținând de mână un bătrân care stătea într-un fotoliu și mai mare. Ducele era îmbrăcat la patru ace, avea părul pieptănat pe spate, iar ochii lui cenușii scânteiau.

– Ah, s-a întors fiul risipitor, rosti el cu un glas tremurând ce-i trăda beteșugul, dar care mai păstra urmele încrederii de altădată.

– Recunosc, tată, că ne-ai făcut o surpriză cum nu se poate mai frumoasă. Mă bucur să te văd întremat, rosti Rhys, iar Lydia auzi sinceritatea din vorbele lui.

– Ce gazdă aș fi dacă n-aș cina cu oaspeții mei măcar o dată? întrebă Harrington.

– Dat fiind că ai fost la pat în ultima vreme, cred că se poate ierta.

– Mai repede te iartă alții decât te ierți tu însuți. Fă-mi cunoștință cu doamna ta.

Rhys își drese glasul.

– Nu e doamna mea, tată. E fiica vitregă a lui Grayson. Ne-am întâlnit întâmplător în sat și am însoțit-o acasă. Permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Lydia Westland.

Lydia mai că nu-și auzise numele de bătăile inimii. Și indiferent de ce-i spusese Rhys pe coridor, bărbatul din fața ei își purta noblețea în fiecare rid de pe chip, în ținuta umerilor, în profunzimea privirii.

Îi dădu drumul brațului lui Rhys, se apropie de duce și făcu o reverență.

– Sunt onorată să vă cunosc în sfârșit, Excelență.

Harrington se aplecă puțin și șopti:

– Deci tu stai și povestești în șoaptă cu fiul meu, să-i ții de urât în miez de noapte.

– Credeam că dormiți.

– Eram prea obosit să-mi deschid ochii, fata mea. Mă întreb dacă fiul meu i-a deschis pe ai săi.

Rhys îi puse mâna pe cot și o ajută să se înalțe. Ducele își întoarse privirea către părinții ei.

– Încântătoare, Grayson.

– Nu-i meritul meu aici, Excelență.

Lydiei nu-i scăpă formalismul cu care Grayson îi vorbea tatălui său în această seară, probabil din respect pentru vrăjitoarea care stătea alături de duce.

– Poate nu în aducerea ei pe lume, dar văd influența ta în purtarea ei. Copiii tăi au cu ce să se mândrească. Nu-i așa, Winnie?

Lydia se uită la femeia care îl mângâia cu dragoste pe mână. Winnie? Un nume prea moale, prea jucăuș pentru scorpia cu gura cât o șură pe care-o întâlnise de două ori pe coridor.

– Așa-i, dragă, spuse ducesa.

– Aș vrea să luăm cu toții cina împreună, rosti ducele, și chiar dacă era slăbit, glasul său își păstrase tonul poruncitor.

– Dacă asta vrei, dragă, am să-ți fac pe plac, spuse ducesa. Voi da de știre bucătăresei să-ți pregătească felurile preferate. Ducesa se ridică elegant în picioare. Mă voi ocupa de-ndată de cină. Vă rog să mă scuzați!

Lydia rămase cu ochii pironiți la ea. Femeia care părăsea încăperea avea o purtare princiară. Femeia își etala o latură pe care Lydia n-ar fi bănuit că o are. Iar faptul că-și îngropase toată antipatia pentru Grayson Rhodes de dragul soțului ei, măcar cu această ocazie, era demn de apreciere.

– Iartă-mă, tată, dar am și eu niște treburi de rezolvat, spuse atunci Rhys.

– Desigur. Deși sper că o să ne cânți puțin la pian diseară.

Rhys tresări, de parcă tocmai fusese biciuit.

– Cred că lectura domnișoarei Westland ar fi o alegere mult mai potrivită.

Ducele își întoarse privirile expresive și bătu cu palma pe fotoliul de lângă el.

– Așază-te aici, domnișoară Westland. Aș vrea să te cunosc mai bine.

Lydia se așeză pe fotoliu cu jumătate de inimă, știind că nu era frumos să ia locul ducesei, dar nici nu se cădea să-l refuze pe duce.

– Plec acum, tată, rosti Rhys.

– Da, da, bombăni ducele fără să-i dea atenție, cu o fluturare a mâinii.

Lydia aproape că nu băgă de seamă când Rhys părăsi încăperea, fiind mult mai preocupată de asemănările dintre duce și tatăl ei vitreg.

– L-ai auzit pe Rhys cântând? întrebă el.

– Nu, Excelență.

– Mă mir. Are obiceiul să cânte când e melancolic. Îi făcu cu ochiul. O să-l auzim diseară.

– Nu cred că ar trebui să-l forțăm dacă nu dorește, spuse Lydia.

– Viața înseamnă să faci lucruri pe care nu dorești să le faci.

– Nu cred asta.

– Atunci mi-e teamă că nu vei găsi societatea engleză pe placul tău.

Lydia înghiți în sec. Oare ce auzise ducele în dormitor?

Ducele își întoarse privirile spre fiul său.

– Hai, Grayson, povestește-mi mai multe despre Texas!

Rhys o prinse din urmă pe ducesă în holul cel mare. Când avea o sarcină de îndeplinit, ducesa putea să fie o forță a naturii.

– Mamă?

Ducesa se întoarse, ștergându-se în colțul ochilor cu batista. Îi zâmbi suav.

– Arăta destul de bine, nu?

În opinia lui, ducele mima destul de bine robustețea, dar Rhys nu voia să dea glas acestui gând.

– Așa e.

– Dar nu și-a revenit de tot, rosti ea în șoaptă, temându-se parcă să nu-i fie auzite cuvintele și astfel să pericliteze misterios starea de sănătate a ducelui.

Rhys clătină cu tristețe din cap.

– Nu.

Ducesa trase aer în piept și încuviință.

– Atunci o să profităm din plin de această seară. Tatăl tău are trei deserturi favorite. Nu știu pe care l-ar prefera.

– De ce nu-i spui bucătăresei să le pregătească pe toate trei?

Ochii ducesei scânteiară.

– Ce idee splendidă! Asta o să fac. Numai că aranjamentul locurilor la masă o să fie cam dificil.

– Aș propune să renunțăm la formalism în seara asta.

– Ce idee splendidă! Oricum, mă îndoiesc că Debrett's[1] ne-ar fi de ajutor pentru *genul* de oaspeți cu care ne-am pricopsit.

Ducesa strâmbă din nas, de parcă un iz neplăcut îi invadase nările. Din nefericire, își spuse Rhys, ducesa avea să-i considere mereu pe unii inferiorii ei.

– Sunt convinsă că tatăl tău va dori să stea lângă Grayson, spuse ea. Tu o să te așezi de cealaltă parte. Eu voi sta în capul mesei.

Rhys observase în salon ceea ce știuse de-o viață întreagă. Ori de câte ori părinții lui erau împreună, ducesa nu mai prididea cu atențiile. Când îl mângâia pe mână, când îi pieptăna părul pe spate sau îi aranja hainele. Nu era o idee prea bună s-o lase izolată în capul mesei.

– Ai dreptate. Tata va dori să stea alături de Grayson. Cu toate astea, tu îi cunoști mult mai bine nevoile decât noi. Cred că ar fi bine să stai lângă el, pentru că tu îți vei da seama imediat când obosește.

Ducesa încuviință scurt.

– Ai dreptate. De mult n-am mai căzut noi doi de-acord.

Câtă dreptate avea.

Ducesa își strânse buzele.

– Fata asta. Lydia sau cum o cheamă... Ce făceai cu ea?

– V-am spus deja. Ne-am întâlnit întâmplător în sat și am adus-o acasă.

– Era singură?

– Da.

– Câtă îndrăzneală din partea ei.

– Ce-i drept. Din câte-am înțeles, fetele din Texas obișnuiesc să călărească neînsoțite.

– Niște păgâni, bombăni ducesa, apoi se răsuci pe călcâie, țăcănind în marmură cu tocul pantofilor. Flutură un deget în aer, fără să se obosească să se întoarcă atunci când anunță: Vrea să cânți în seara asta! Eu zic să te împaci cu ideea și să-i faci pe plac.

Ducesa se făcu nevăzută pe coridor. Ciudat, aproape uitase că în anumite momente chiar se bucurase de compania ei. Și mai

[1] Editură londoneză de tradiție care a publicat o serie de ghiduri de conduită pentru înalta societate (n.tr.)

surprinzător era faptul că mama lui urma să-și joace rolul de ducesă cu brio. Când circumstanțele o cereau și întâmplarea făcea să fie alături de bărbatul pe care-l iubea, ducesa se purta regește.

Așezat în capul mesei, Rhys constată că tatăl său abia se atinsese de mâncare. Ducesa se făcea că nu observă acest lucru, pe măsură ce felurile veneau și plecau de la masă. Conversația era plăcută. Rhys se bucura că familia lui Grayson avea ocazia s-o vadă pe ducesă în această ipostază fericită, pentru că de cele mai multe ori era mândru de ea. Faptul că ducesa nu-i împărtășea sentimentele era întru totul vina lui.

– Sper că n-o să mai treacă atâta vreme până te-ntorci acasă, Grayson, rosti tatăl său, cu glas obosit.

– Mă scuzați, Excelență, dar casa mea e în Texas acum.

Ducele zâmbi cu jumătate de gură.

– Așa și trebuie să fie. Ești de-acord, Winnie?

Ducesa se șterse elegant cu șervetul la gură, apoi rosti:

– Desigur, dragă. Mai dorești puțin desert? spuse ea, trecând cu vederea că tatăl său nu se atinsese de budincă.

Ducele clătină din cap.

– Privesc la belșugul din jur și nu cunosc foamea.

Ducesa râse cu reținere și se uită împrejur.

– Excelența sa a avut mereu înclinație spre filosofie și poezie. Poate tocmai de aceea i-au plăcut așa de mult piesele de teatru în tinerețe.

– Mergeam la teatru pentru că aveam o slăbiciune pentru actrițele frumușele, murmură el.

Rhys ridică paharul de vin și îi goli conținutul dintr-o înghițitură, apoi îi făcu semn slujitorului să-i mai aducă. Voia să urle la tatăl său pentru că stricase o seară atât de plăcută. Ducele îi întâlni ochii din cealaltă parte a mesei; Rhys nu știa ce reflecta privirea lui, dar tatăl lui se uită în altă parte. Apoi luă mâna ducesei și îi sărută vârfurile degetelor.

Ducele nu obișnuia să-și arate afecțiunea în public, lucru care nu scăpase probabil oaspeților, întrucât ducesa avea o expresie înmărmurită pe chip.

– Winnie, nu știu dacă ți-am zis vreodată că te iubesc, rosti tatăl lui cu glas scăzut.

Ducesa își duse mâna liberă la piept.

– Excelență, sunt convinsă că...

– Nu, Winnie, nu ți-am zis-o niciodată, deși te iubesc. Mai mult decât credeam vreodată că e posibil.

Ducesa scânci ușor și își duse pumnul la gură.

– Nu-mi face asta acum!

Ducele zâmbi într-o doară.

– Dacă nu acum, când? Haide aici, draga mea, rosti el, trăgând-o ușor de mână.

Fără să ezite, ducesa se urcă în poala lui, sub privirile oaspeților.

– N-o să te iert că mă părăsești.

– Știu, spuse el drăgăstos, știu.

Rhys prinse privirea lui Grayson și-i făcu semn să-și strângă familia și să plece în liniște. Când încăperea începu să se golească, Rhys se uită la tatăl său, care-l țintuia cu privirea deasupra umerilor strânși ai ducesei. Ridică paharul de vin în semn de apreciere pentru ceea ce vedea: pe lângă înclinațiile sale spre poezie și filosofie, tatăl său era un actor desăvârșit.

Capitolul 13

Lydia se afla în salon. Încăperea era slab luminată, potrivit pentru o asemenea ocazie. Ducele stătea cufundat într-un fotoliu mult prea mare pentru trupul său firav. Ducesa ședea cocoțată pe brațul fotoliului, mângâindu-l pe chip, pe degete, pe păr și pe mână. Lydia o vedea pe femeie într-o lumină cu totul nouă. Nu-și putea închipui ce dureros era să-ți pierzi partenerul de viață. Și totuși, mama ei pierduse un soț și se măritase cu altul. Deși amintirile despre primul ei tată erau vagi, era convinsă că Abbie era mult mai fericită cu Grayson Rhodes. Părinții ei se țineau de mână, iar cei doi copii ședeau la picioarele lor. Lydia se așteptase

la o criză de isterie din partea ducesei când copiii se tolăniseră pe podea, dar femeia avea ochi numai pentru soțul ei.

Asta deși fiul ei cânta la pian. Partitura interpretată de Rhys avea accente stranii și întunecate, dar era tulburător de frumoasă, evocând imagini la care Lydia nu era sigură că voia să se gândească. Își închipuia odăi întunecate și trupuri fierbinți aflate în îmbrățișare. Reveni rapid cu picioarele pe pământ. Numai ea se putea gândi la pofte și pasiuni carnale. Punea aceste gânduri năbădăioase pe seama întâmplărilor de după-amiază, când fusese atât de aproape să o ia pe un făgaș pe care – fără să fi știut până acum – își dorea cu atâta ardoare să pășească.

Degetele lui lungi, subțiri, puternice, îndemânatice pluteau deasupra clapelor, iar în mintea ei, îi desfăceau nasturii de la rochie. Stătea cu capul înclinat, iar pe frunte și pe obraz îi atârnau șuvițe întunecate de păr. Lydia tânjea să le dea înapoi, doar ca să-i acopere din nou chipul. Din nou și din nou.

Ar fi vrut să meargă la el, să-și lipească sânii de spatele lui, să-l cuprindă pe după umeri și să-i absoarbă muzica prin pori. Deși nu era singură în încăpere, Lydia uitase complet de ceilalți, de parcă marchizul cânta numai pentru ea, de parcă se revărsa în acordurile pianului, în trupul ei.

Ultimele note se pierdură în tăcerea camerei, dar muzica lui Rhys continuă să plutească în aer, ademenindu-i parcă urechile. Rhys se ridică și făcu o plecăciune scurtă, stingherit de faptul că se afla în centrul atenției.

Lydia aștepta ca ducele și ducesa să aplaude sau măcar să-și arate aprecierea pentru spectacolul oferit de Rhys. Dar cuplul ducal rămase tăcut, așa că Lydia rupse tăcerea:

– Ai cântat minunat!

Rhys înclină scurt din cap.

– Ești prea drăguță, domnișoară Westland.

Drăguță? Îi venea să strângă pe cineva de gât. Ducelui putea să-i ierte tăcerea. La urma urmei, omul era bolnav. Dar ducesa? Cum putea să rămână indiferentă la eforturile fiului ei?

– E târziu, tată. Trebuie să fii obosit, rosti Rhys.

Ducele dădu anevoie din cap.

– Mă duce Grayson în pat.

– Cum dorești, spuse Rhys. Mamă, dorești să te însoțesc în odăile tale?

Ducesa încuviință și se ridică în picioare, apoi se apropie de soțul ei și îl sărută discret pe obraz.

– Ne vedem mâine după-amiază.

– Abia aștept.

Ducesa se îndreptă spre ușă, dar se opri preț de câteva clipe lângă Grayson și ridică o sprânceană.

– Să ai grijă de el!

– Desigur, Excelență.

Puse mâna pe brațul lui Rhys și ieși din salon. Câtă maiestuozitate! Lydia o disprețuia și o admira deopotrivă pe ducesă.

– Lydia, nu vrei să-i conduci pe copii în camerele lor?

Lydia își întoarse atenția spre mama ei, realizând că atât de concentrată fusese asupra lui Rhys încât nu observase când tatăl ei vitreg se apropiase de duce. Bănuia că bătrânul aristocrat nu dorea ca lumea să-l vadă cărat precum un copil. Când coborâseră la cină, era deja în sufragerie. Când intrase cu familia în salon, la fel. Ce umilință pentru acest bărbat semeț și poruncitor să fie la mila tuturor.

– Lydia? o zori maică-sa.

– Da, imediat. Dar înainte...

Se apropie de duce, examinându-i chipul brăzdat de riduri. Rhys vorbise în numele mamei lui, rugându-l pe duce să-i mărturisească dragostea. Mama Lydiei urma să vorbească în numele lui Grayson, arătând ce om minunat era. Dar cine avea să vorbească pentru Rhys?

– Excelență, dacă îmi permiteți, cred că nici dumneavoastră, nici soția dumneavoastră nu apreciați pe deplin calitățile lui Rhys.

Ducele chicoti gutural.

– Îți place de el, nu?

Lydia aruncă o privire spre tatăl ei vitreg, care o fixa cu atenție. Cine ar fi putut să înțeleagă ce simțea pentru Rhys? Nu era sigură că ea înțelegea. Îl privi pe duce.

– Observam doar că se supune dorințelor tuturor, mai puțin alor sale.

– Un duce în devenire nu se supune nimănui.

– Asta nu v-a împiedicat să vă supuneți convențiilor căsătoriei.

– Lydia, o avertiză tatăl ei.

Grayson nu o dojenea adesea, iar Lydia știa că sărise puțin calul. Dar voia să-l facă pe duce să înțeleagă că mezinul era la fel de bun ca întâiul său născut.

– Las-o, Grayson! Îmi place ardoarea ei. Dar Winnie se va împotrivi să devii ducesă. O să-i găsească lui Rhys o nevastă plictisitoare să-i facă niște copii.

„Nu dacă am și eu de zis un cuvânt", ar fi vrut Lydia să spună, dar își înghiți cuvintele.

– Nici prin gând nu mi-a trecut să devin noua ducesă la Harrington.

– Cum dorești, fetițo!

Lydia făcu o reverență scurtă.

– Îmi cer iertare, dar trebuie să-i culc pe copii, iar apoi o să mă plimb prin grădină. Mi-ar prinde bine niște aer proaspăt.

De la fereastra dormitorului, Rhys o urmărea pe Lydia în plimbarea ei prin grădină, sub razele lunii. Era teribil de încântat că Lydia apreciase momentul său muzical. Cum de ajunsese să fie atât de importantă pentru el într-un răstimp atât de scurt? Se mustra întruna că îi căuta compania, dar găsea inocența ei irezistibilă.

Rhys trecuse prin nenumărate mizerii, și se temea să n-o corupă și pe ea petrecând mai mult timp împreună. Ar fi trebuit să meargă chiar atunci în dormitorul ducelui și să discute cu el, cât îl mai țineau puterile.

Dar ceva îi spunea că tatăl său era fără îndoială obosit și avea nevoie de odihnă după o zi atât de plină. Rhys era, de asemenea, obosit, dar cum să țină piept ispitei ce-l aștepta în grădină? Își blestemă slăbiciunea, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din conac.

O întâlni la capătul peluzei, împrejmuită de sute de trandafiri ce-și răspândeau parfumul în adierea nopții. Lydia stătea într-un

foișor alb cu pereții acoperiți de flori agățătoare. Faptul că apariția lui n-o surprinse îi dădu de gândit, iar Rhys se întrebă dacă nu cumva îl ademenise voit în grădină. Dacă știa că o urmărise de la fereastră. Dar nu mai conta. Bine că-i era alături. Păstră totuși distanța, temându-se că s-ar putea să-și piardă controlul asupra mâinilor și buzelor.

Dădu roată foișorului și se opri vizavi de Lydia. Se rezemă cu șoldurile de balustradă. De unde era așezată, Lydia putea admira colinele moșiei Harrington, pe când el n-o vedea decât pe ea. Curios, dar nu știa ce să spună. Era suficient că se afla alături de ea, să-i distingă parfumul prin mireasma de trandafiri. Să-i admire silueta profilată în umbre. Ar fi trebuit să fie una cu întunericul, dar rochia ei violet-deschis și părul tors parcă din caierele lunii aveau darul s-o scoată în evidență.

– Știam că vei veni, rosti ea, iar glasul ei pluti spre el ca norii prin fața lunii.

– Serios?

– Te-am văzut la fereastră.

– Poate-mi căutam steaua norocoasă. Poate nici nu te-am zărit.

– M-ai văzut, fără îndoială. Simt întotdeauna când mă fixezi cu privirea.

– Așa cum o spui, pare că sunt un mitocan care-ți invadează intimitatea.

– Și-atunci cum i-ai spune?

„Dorință. Dor."

– Și „fixat cu privirea" merge, rosti el, încercând să-și tăgăduiască obsesia.

Scrută depărtările, dar nimic altceva nu mai putea să-i capteze atenția, așa că privirea lui se întoarse, supusă, la Lydia. Ispita de-a se apropia de ea era greu de îndurat.

– Ador felul cum cânți la pian.

Rhys înfipse unghiile în balustradă, savurând atingerea lemnului în palmă.

– O partitură foarte lugubră, recunoscu el.

– M-a ținut complet captivă.

– Ce imagini ți-a trezit în minte?

Lydia își întoarse capul, permițându-i s-o vadă din profil. Ca un artist adevărat, Rhys gravă imaginea în mintea lui – curbura gâtului ei de lebădă, forma obrajilor, încovoierea umerilor. Ochii lui înregistrau toate aspectele distincte ale frumuseții ei. Rhys descoperi că fiecare părticică din trupul ei era frumoasă. Nu-și putea explica rațional, și s-ar fi găsit fără îndoială câțiva bărbați care să nu fie de acord cu evaluarea lui. Dar nu punea preț decât pe ce zărea dinaintea ochilor.

– Imaginile..., o îndemnă el.

– Mi s-au părut... Lydia plecă ochii. Foarte senzuale.

– În timp ce cântam mă gândeam la tine.

Lydia își întoarse capul, iar Rhys îi simți privirea.

– Chiar așa?

– Ai reușit să mă vrăjești, iar asta nu-i bine pentru nici unul dintre noi.

– De ce?

– Tu preferi splendoarea din Londra. Eu prefer izolarea de aici. Tu vrei un om curat la suflet. Eu sunt atât de căzut în păcate, încât toată apa din lume n-ar putea să-mi spele conștiința.

– De aia mă îndepărtezi ori de câte ori ne apropiem?

– E doar unul dintre nenumăratele motive.

– Te-ai gândit că poate nu vreau să mă îndepărtezi? rosti ea, ridicându-se în picioare.

Brusc, lui Rhys venirea în foișor i se părea o idee proastă.

– Nu poți fi deopotrivă o doamnă și o seducătoare, o avertiză el.

– De ce?

– Pentru că seducătoarele sunt lipsite de virtute, pe când doamnele trebuie să și-o păzească foarte atente.

Lydia traversă foișorul și se apropie de el, nu destul cât s-o atingă, dar suficient să o poată trage în brațele lui. Ochii ei cercetau împrejurimile.

– Mi s-a părut foarte romantic că tatăl tău i-a spus mamei tale că o iubește.

– Era o minciună.

Lydia își întoarse brusc privirea spre el.

– De ce trebuie să fii atât de cinic?

– Sunt realist. Am crezut că mărturisirea asta mă va mulțumi, dar în schimb am descoperit o doză de amăgire în purtarea lui.

– Chiar contează, dacă o face fericită?

– Cred că o relație trebuie fundamentată pe sinceritate.

– Nu i-ai spune niciodată unei femei că o iubești dacă n-ar fi așa?

– Niciodată. Dar la urma urmei, nu mă aștept să iubesc o femeie.

– Nici măcar pe mine.

– Cu atât mai puțin pe tine.

– Deci n-ai reacționa nicicum dacă m-aș lipi acum de tine?

– Dorința nu-i totuna cu iubirea.

– Poți să iubești fără dorință?

– Îmi spui că vrei să fii acceptată în înalta societate, dar spui cele mai nepotrivite lucruri.

– Iar mă îndepărtezi, spuse ea pe un ton care-l făcu să tremure. Adânc, provocator, ispititor.

Și dintr-odată renunță la armură și o trase mai aproape. Deloc surprinzător, Lydia răspunse prompt la chemarea brațelor lui și se lipi de trupul său. Gurile lor se încleștară, invitând limbile la un vals în ritmuri străvechi.

Rhys simți un amestec de vin și de ciocolată, amintindu-i de preferințele ei la cină. Era un gust puternic, însă dulce și inocent. Degetele Lydiei se încleștară pe vestonul lui și scoase un geamăt gutural.

Dorința îi puse sângele în mișcare. Își închipuise că putea s-o îmblânzească prin exemplul personal, să nu se lase intimidat de purtarea ei, dar subestimase puterea ei de seducție. Sau pur și simplu preferase s-o ignore. Încă de la primul lor sărut aflase că Lydia nu era o tânără sfioasă. Dimpotrivă, îi răspundea săruturilor cu aceeași patimă ca și atunci. Nu stătea stană de piatră, ca majoritatea femeilor, ci se implica activ. Doamnele pe care le cunoștea Rhys așteptau să fie servite, să fie stârnite, lăsându-l pe el să-și găsească singur drumul spre plăcere.

Lydia în schimb dădea înapoi tot ce primea. Mâinile ei îi dezmierdau pe rând obrajii, părul și umerii. Știa la fel de bine ca Rhys că dorința se manifesta pretutindeni: în inimă și în minte, în trup și-n suflet.

Rhys își trecu mâna peste pielea mătăsoasă, dezvăluită de decolteul jos al rochiei. Degetele lui plutiră peste formele ei voluptuoase și puseră stăpânire pe sânul ei apetisant. La un moment dat îi crezuse mai mici. Departe de adevăr. Era perfecțiunea întruchipată. Rhys își depărtă buzele de gura ei. Lydia gemu și își lăsă capul pe spate, invitându-l să se înfrupte din trupul pe care-l dorea cu atâta ardoare. Buzele lui îi dezmierdară gâtul, iar mireasma de trandafiri îi luă cu asalt nările, pe măsură ce se apropia de baza lui.

Aha, deci aici se parfumase. Și-o imagină cu ochii închiși, aplicând esența de roze cu un deget. Oare gândurile o purtaseră la el când parfumul îi umezise pielea? Așa cum râvnea el să-i umezească limanul catifelat aflat la întretăierea coapselor. Un liman unde spera să găsească mângâiere. Îi sărută gâtul și continuă în jos. Izul de trandafiri slăbi doar pentru câteva clipe. Zâmbind în sinea lui, Rhys și-o închipui parfumându-se într-un loc tainic, între sâni, anume ales să fie descoperit de buzele sale. Limba lui explora locul în acea clipă. Lydia își înfipse degetele tremurânde în umerii săi. Rhys nu fu nevoit să tragă prea mult de corsaj pentru a scoate la iveală comoara îndelung căutată. Se apropie de globul mătăsos și prinse mărgăritarul tare între dinți. Apoi trase, supse și se înfruptă din carnea ei cu limba. Lydia scânci și tresări.

– Rhys!

Numele lui, un icnet șoptit în bezna nopții. Numele lui. Nu al unui soț desfrânat sau al cine știe cărui neavenit.

Afurisită să fie! Afurisită să fie că nu se închipuia în brațele altuia. Crezuse că o dorea atât de mult pentru că nu putea să fie a lui. Dar adevărul îi rânji crunt. O dorea pentru că era în toate privințele opusul său, ceva ce el pierduse în urmă cu mulți ani. Inocență și frumusețe. Și încă mai credea în vise.

Lydia își încleștă degetele în jurul brațelor lui ca un clește, abandonându-se simțurilor. Rhys o prinse cu brațul de talie și o strivi de trupul său puternic, ce pulsa de dorință.

Mângâiată de lumina lunii, o vedea privindu-l printre pleoapele pe jumătate lăsate, așteptând încrezătoare, dornică și tânjind în tăcere după plăcerea eliberatoare pe care numai el i-o putea oferi.

Rhys continuă să-și desfete simțurile cu sânii ei dezgoliți, concentrându-și atenția când pe unul, când pe celălalt, cu mângâieri și dezmierdări, ridicându-i totodată cu mâna liberă fusta, până când ajunse să stea prinsă între trupurile lor atât de strâns lipite încât nici măcar briza nopții nu făcea materialul să se miște.

Își plimbă degetele pe coapsa ei caldă și catifelată, făcând-o să icnească. Pielea Lydiei ardea sub săruturile sale, și freamătul trupului ei îl bucura nespus.

Degetele lui lunecară în jos și în sus, apoi din nou în jos până la genunchi. Încet și senzual îi ridică piciorul și îl fixă pe șoldul lui, ținându-l prins în îndoitura cotului, depărtându-i coapsa până ce izul de mosc al dorinței îi pătrunse în nări. Își trecu din nou degetele pe coapsa ei și ajunse la miezul feminității. De data aceasta dădu la o parte ultima bucățică de dantelă ce stătea în calea împlinirii ei. Lydia scânci din nou și se înfioră la atingere, pe măsură ce degetele își făceau loc cu dibăcie prin cârlionții ei. Zona era fierbinte și umedă de păcat. Deopotrivă catifelată și mătăsoasă, pulsând de dorință. Începu s-o mângâie încet. Lydia scoase un geamăt scurt, ca o rugăminte. Rhys reveni din nou asupra buzelor ei, întețind în același timp ritmul degetelor. Ea se zvârcoli în brațele lui, încercând să-și afle scăparea, dorind cu disperare să rămână locului. Apoi îi prinse limba între buze și supse, de parcă voia să-l absoarbă în ea.

Lydia se arcui, iar buzele lui îi înăbușiră strigătul de plăcere. Rhys își strecură degetul în cuibul mătăsos ce fremăta în urma orgasmului. Își apropie apoi buzele de urechea ei, răsuflând din greu, pe măsură ce suflul ei alert umplea tăcerea nopții. Lydia se lăsă moale și își lipi obrazul de pieptul său.

Rhys satisfăcuse multe femei în acest chip, dar niciodată nu simțise atâta satisfacție, atâta încântare, atâta... plăcere. Victorie. Se simțea victorios. Nici nu mai conta că tremura în continuare de dorință, căci găsise o cale de împlinire cu totul nebănuită.

– Sfinte Doamne, suspină ea. Îl privi în ochi și izbucni în râs, un clinchet de fericire pură, ca o mie de clopoței veseli. N-am găsit nimic în cărțile mele despre asta.

Tumultul începu în adâncul pieptului său, asemenea tunetului ce precedă furtuna, și când ieși la suprafață în hohote de râs, marchizul aproape că vărsă lacrimi la auzul acelui ecou dintr-un trecut îndepărtat. Fără urmă de cinism sau sarcasm. Numai și numai veselie.

– Închipuie-ți cum ar fi fost dacă nu m-ai fi învățat să-mi domolesc entuziasmul, rosti ea.

Râzând cu și mai multă poftă, Rhys își lipi fruntea de a ei și clătină din cap.

– Poate până mâine-dimineață o să-mi aduc aminte ce plănuisem să te învăț azi.

– Ceva legat de dorință și iubire, dacă nu mă-nșel, murmură ea.

Da, dorință și iubire. Rhys se închipuise maestru în una și străin de cealaltă. Acum nu mai era sigur de nimic.

– Între un bărbat și o femeie se petrece mai mult de-atât, nu-i așa? rosti ea cu glas scăzut.

– Noi ne oprim aici.

– De ce?

– Pentru că țin la tine mai mult decât ar trebui și nu vreau să te rănesc. Rhys se retrase puțin, lăsând fusta să cadă la loc. Ar fi mai bine să te întorci înaintea mea la conac. N-aș vrea să ne voi bească slujitorii.

Lydia îi cuprinse obrajii în palme.

– Cum poți să-mi oferi atâtea și să crezi că n-aș fi mulțumită cu restul?

Rhys îi luă mâna și o sărută în palmă.

– Pentru că în rest, nu am prea multe de oferit.

– Cred că te subestimezi foarte tare.

– Știu exact cât valorez. Și mai știu că nu-ți pot permite să faci asta.

Capitolul 14

Lydia se trezi năucă în beznă. Îmbrăcă halatul și aruncă un ochi pe coridor. Din dormitorul ducelui se auzeau plânsete înăbușite, semn că ușa era deschisă. Lydia se furișă pe coridor. Nu dorea să deranjeze, dar voia să fie pe aproape, în caz că avea nevoie cineva de ea. Aruncând o privire înăuntru, o văzu pe ducesă cu capul plecat, ținându-l pe duce de mână, în vreme ce o femeie care părea mai degrabă însoțitoare decât servitoare – probabil infirmiera – o masa pe umerii gârboviți. Ducele părea că-și dormea somnul de veci.

Spre surprinderea ei, pe Lydia o cuprinse tristețea atât pentru răposatul duce, cât și pentru ducesa lui.

Părinții ei stăteau într-o parte și se țineau strâns. Lydia merse la ei, iar Grayson o luă în brațe.

– Îmi pare rău, rosti ea pe un ton solemn.

Cum era de așteptat, simți un val enorm de tristețe pentru tatăl ei.

– S-a dus liniștit, înconjurat de familie. Așa-i cel mai bine, spuse tatăl ei vitreg.

– Pot să ajut cu ceva? întrebă Lydia.

– Nu. Îi dădu drumul Lydiei și o trase alături pe Abbie, femeia care putea să-l consoleze și să-i dea tărie. O să fiu bine.

Lydia privi prin încăpere, dar nu-l zări pe Rhys. Fusese fără îndoială mai devreme. Probabil el dăduse trista veste părinților ei.

Profund tulburată după întâlnirea din grădină, Lydia hotărâse să nu i se alăture în dormitorul ducelui în acea seară. Acum regreta reticența ei.

Își sărută tatăl pe obraz, îi strânse mâna cu căldură și ieși din încăpere. În ciuda dimensiunii sale uriașe, conacul îi părea dintr-odată foarte mic pe măsură ce-i traversa coridoarele

întunecate. Totul era învăluit în tăcere, de parcă și flăcările din lămpi și lumânări ardeau silențios, fără sfârâituri. Știa unde să-l găsească pe Rhys. Singur cu suferința lui. Și, cum era de așteptat, i se frânse inima când îl zări cântând la pian, inventând acorduri de-o melancolie tulburătoare. Lui Rhys cine-i alina durerea?

Cu siguranță nu mama lui. Soție sau amantă nu avea. Nici măcar un prieten.

Rhys își înălță capul și o țintui cu o privire de animal sălbatic, prins în cușcă. Degetele lui încremeniră pe claviatură, dar trecu o eternitate până ca ecoul ultimelor acorduri să se risipească.

– De-acum înainte, mi te poți adresa cu Excelență, rosti el cu glas scăzut și sec.

Lydia făcu un pas înainte.

– Rhys...

– N-ar fi trebuit să ajung duce! tună el.

Se ridică în picioare și lovi harpa, care se prăbuși la podea. Își trecu mâinile prin păr și privi neliniștit în jur, de parcă și-ar fi dorit cu disperare să se ascundă undeva.

– Vei fi un duce nemaipomenit, îl îmbărbătă ea.

Râsetul lui aspru răsună în tot salonul.

– Ah, micuța mea visătoare. De-ai ști câte-am făcut.

– Știu că ai salvat câini și cai, și într-un fel, și pe mama ta.

– Pleacă, Lydia, porunci el, mergând într-un cotlon întunecat al încăperii. Pleacă!

– Nu pot.

– Nu-ți poți închipui ce sentimente mă încearcă; nu știi de ce sunt capabil.

Glasul său fierbea de furie. Lydia nu știa pe cine era furios: pe sine însuși, pe tatăl lui, poate pe mama lui. Ba poate chiar pe Lydia. Dar ea nu se temea de furia lui. Marchizul era profund rănit și nimeni nu-i alina durerea din inimă, nimeni nu-i întindea o mână de ajutor.

– Știu că suferi, rosti ea cu blândețe, apropiindu-se de el.

– Vorbești de suferință? Ai impresia că sufăr din cauza morții lui?

Lydia încuviință și simți o strângere în piept.

– L-ai iubit, Rhys. Poți să negi asta cât vrei, dar a fost tatăl tău și l-ai iubit.

Rhys scuturã cu putere din cap.

– Nu. Chiar nu pricepi? N-am însemnat nimic pentru el. Eram un fiu de rezervă. Nu vrem să-l folosim, dar e bine să fie la îndemână, în caz că se întâmplă vreo nenorocire. Pe mama n-a iubit-o deloc. Nu pasiunea l-a mânat spre patul conjugal, ci datoria și nevoia de-a lăsa un urmaș, și-un fiu în plus, că nu se știe niciodată.

Lydia își puse mâna tremurândă pe gâtul lui și simți pulsul rapid al inimii prin pielea caldă.

– Pentru mine nu ești în plus, rosti ea răgușit, cu lacrimi fierbinți de durere în ochi.

– Nimeni nu m-a iubit vreodată, murmură el. Sunt al naibii de singur, Lydia.

În ochii lui înlăcrimați se reflectau flăcările din șemineu.

– Nu-i adevărat. Nu ești singur. Atâta vreme cât sunt eu aici, nu ești singur.

Rhys o trase spre el, așa cum marea trage spre țărm, calm și implacabil. Buzele lui erau fierbinți și umede pe ale ei, iar limba săgetă sălbatic prin gura ei. Lydia își lăsă capul într-o parte și o lacrimă de-a lui i se prelinse pe obraz. Cu un mârâit gutural, Rhys o strânse la pieptul lui de oțel, strivindu-i sânii. Ea îl prinse de umeri și se minună încă o dată de vigoarea trupului său. Ar fi putut să-l mângâie din creștet până în tălpi o noapte întreagă și nu s-ar fi plictisit. Își înfipse degetele în părul lui. Fu cuprinsă de un vârtej de senzații, pe măsură ce dorința ardea tot mai adânc în inima ei, asemenea unui foc de prerie scăpat de sub control. Abia dacă realiză când Rhys îi dădu capotul la o parte și începu să-i descheie nasturii cămășii de noapte.

Un glas îndepărtat din minte începu să-i înșire norme de conduită, la fel ca în grădină, de parcă ar fi fost stăpână pe situație și i-ar mai fi păsat că o doamnă nu suspină de plăcere atunci când e dezbrăcată și buzele bărbatului lasă dâre aprinse pe gâtul ei.

Știa că urma să piardă bătălia pentru statutul de doamnă, dar mai știa că înfrângerea era totodată o victorie. Pentru că nimic

nu mai conta în afară de Rhys, și ar fi sacrificat totul ca să i facă pe plac.

Ardea și în același timp tremura de plăcere. Își lăsă capul pe spate, iar Rhys îi acoperi umărul cu sărutări.

– Spune-mi că mă dorești, mârâi el.

– Te doresc, rosti ea, năucită de dorință.

Îl dorise și în grădină. Deși o dusese pe culmile pasiunii, se simțise într-un fel păcălită de refuzul lui de a-și da frâu liber pasiunilor. Îl dorise din clipa în care pusese ochii pe el. Numai ea își dădea seama ce om bun era marchizul? Era limpede ca lumina zilei. Era limpede din lucrurile mărunte cărora un nobil nu le-ar fi dat importanță.

Rhys coborî cu gura, limba lui lingând și gustând, copleșind-o cu sărutări. Lydia icni de plăcere când îi sărută sfârcul. Când Rhys trase de vârful întărit, simți un fior care îi străbătu corpul și îi răscoli cele mai intime zone. Până să-l întâlnească pe Rhys, nu știuse cât de strâns legate erau părțile trupului ei. Genunchii i se înmuiară și s-ar fi prăbușit la podea, dacă Rhys nu ar fi prins-o, întinzând-o cu grijă pe covor, apoi venind peste ea. Când îl rugase să-i fie profesor, nu-și închipuise ce lecții avea să primească. De data aceasta însă, era hotărâtă să ducă lecția până la capăt. Nu era clipa ei, ci clipa *lor*.

Încercă să-și desfacă restul nasturilor de la cămașă, dar îi tremurau degetele.

Gura lui Rhys lunecă peste coastele ei, lăsând în urmă vapori calzi de dorință pe măsură ce buzele lui plăteau tribut fiecărei porțiuni de piele proaspăt dezvelită.

– Dă-ți jos cămașa, rosti ea gâfâind.

Rhys se ridică și își trase dintr-o mișcare cămașa peste cap, gest care o amuză pe Lydia, date fiind strădaniile ei inutile cu nasturii. Rhys se lungi lângă ea, proptit într-un cot, și începu să-i despletească părul.

– Vreau să-ți văd părul despletit, spuse el cu înflăcărare, mișcându-și degetele hotărât.

Lydia își lipi cu timiditate palma de pieptul lui dezgolit. Catifea pe oțel. Rhys îi despleti pletele și le răspândi pe umeri, apoi pe piept.

– Perfect, îi spuse el, apoi o sărută din nou.

Lydia îi sorbi buzele cu nesaț, în vreme ce degetele ei urmăreau conturul pieptului, al mușchilor, coborând tot mai jos pe făgașul smocurilor de păr, până ajunseră la betelia pantalonilor. Auzi și totodată simți icnetul lui Rhys. Acesta se desprinse de buzele ei și începu să respire sacadat, luptând parcă pentru fiecare gură de aer. Se ridică în genunchi și continuă să-i desfacă nasturii cămășii de noapte, fără s-o scape din priviri. Jos, tot mai jos, până la șolduri, apoi la genunchi, apoi la picioare.

Mereu își închipuise că momentul când va sta prima oară dezbrăcată în fața unui bărbat va fi stânjenitor. Dar în acea clipă era doar bucuroasă că-și împărtea trupul cu acest bărbat.

– Dumnezeule, ești frumoasă, șopti el. Degetele îi lunecară pe trupul ei. Nespus de frumoasă.

Rhys își desfăcu iute pantalonii și se descotorosi de ei, dezvăluind splendoarea și puterea trupului său.

Înainte să-i spună că și el era frumos, Rhys o sărută adânc și înfometat, lipindu-și pieptul de sânii ei, prinzându-i șoldurile între palme, rostogolind-o înspre el până ce bărbăția lui caldă îi atinse abdomenul. Cu un geamăt gutural, Rhys îi mângâie interiorul coapselor, apoi degetele sale își găsiră ținta, dându-i Lydiei fiori de plăcere. Mișcările lui erau delicate, dar precise, invocând tumultul pasiunii din adâncuri.

În alte condiții, gemetele și freamătul ei ar fi îngrozit-o, dar dorința era prea puternică acum. Rhys o duse până aproape de apogeu, apoi se retrase. Lydia își înfipse degetele în umerii lui, îndemnându-l să-și ducă actul la bun sfârșit. Rhys îi depărtă și mai mult coapsele și se cuibări între ele.

Lydia își mușcă buza de plăcere sub asaltul tăriei sale... care încetă însă brusc.

– Nu, gâfâi ea.

Rhys rămase neclintit, răsuflând din greu.

– Nu?

– Nu te opri.

Rhys chicoti ușurat.

– Slavă Domnului! O privi în ochi. Nu știu cum să fac să nu doară.

Ea îi cuprinse obrajii în palme, savurând barba țepoasă ce-i gâdila degetele. Adora fiecare parte a trupului său.

– Te iubesc, Rhys.

În acea clipă, Rhys o pătrunse adânc, înăbușindu-i strigătul cu un sărut. Lydia își înfipse unghiile în spatele lui, ținându-se strâns de el și încercând să stea nemișcată.

El o sărută pe colțul gurii, apoi în zona sensibilă de sub lobul urechii.

– Ce-i mai greu a trecut. E timpul să visezi, mica mea visătoare.

Începu să se legene în ea, iar durerea scăzu treptat pe măsură ce o altă senzație puse stăpânire pe trupul ei, mult mai intensă decât cea din grădină. Rhys îi oferea noi făgăduințe, tulburând ceva atât de adânc, de profund, încât gândul că ar putea să-și țină promisiunea o înspăimânta, iar că ar fi putut să și-o încalce o îngrozea.

Trupurile lor se contopiră, iar Lydia îi preluă instinctiv ritmul mișcărilor, răspunzând fiecărei pătrunderi, tânjind după următoarea.

Apoi făgăduința o ajunse din urmă...

– Nu!

– Ba da! porunci el, opintindu-se cu putere în trupul ei, împingând-o deasupra prăpastiei.

Lydia dădu drumul unui strigăt, reușind cumva să se arcuiască și totodată să se încolăcească în jurul trupului său. După o clipă gemu și el adânc și se cutremură de plăcere. O luă în brațe și se lipi cu obrazul de gâtul ei.

Deși secătuită, Lydia simți convulsiile slabe ce zguduiau în continuare trupul lui. Avu nevoie de câteva clipe să-și dea seama că nu erau fiori de plăcere. Rhys plângea.

Îi mângâie ușor spatele asudat, urmărind reflexia flăcărilor pe pielea lui lucioasă. În sfârșit putea să jelească, să lase trecutul în urmă și să îmbrățișeze viitorul.

*

Ce făcuse?

Rhys gustă lacrimile sărate ce-i scăldau obrajii și vru să plângă și mai tare.

Își găsise într-un târziu rațiunea, dar cu ce preț? Și mai ales, cu ce preț pentru Lydia? „Te iubesc", rostise ea. Dar nu avea cum, pentru că nu-l cunoștea, nu-i știa toate secretele întunecate pe care Rhys le tăinuia în adâncul sufletului.

Dintre toate femeile cu care se culcase, nici una nu-i oferise afecțiune în adevăratul sens al cuvântului. Era numai vina lui.

Își șterse lacrimile cu o mână. Apoi, cu încetineală, își înălță capul și o privi în ochi.

Ea îl întâmpină cu o privire galeșă, de femeie satisfăcută pe deplin. Dar în pofida măiestriei sale în arta amorului, Rhys o luase prea repede și prea dur. Nu apelase la eleganța și îndemânarea dobândite de-a lungul anilor.

Își pierduse complet mințile și stăpânirea de sine.

Ea îi zâmbi gingaș, un surâs pe care nu îl merita. Rhys clătină ușor din cap.

– N-ar fi trebuit să facem asta.

Zâmbetul ei se risipi și ochii i se umplură de durere.

– Rhys...

– Șșșt. Își trecu degetele prin șuvițele ce-i umbreau obrajii. Erai fecioară. Ți-am compromis reputația.

– Am vrut să fiu aici.

– Chiar și așa, faptul că nu m-am putut stăpâni e de neiertat.

Ba mai mult, în mod inexplicabil, era la fel de necumpătat și în continuare. Rămase alături de ea, sprijinit pe cot, lipit de trupul ei, și îi mângâie chipul delicat, de parcă degetele lui se străduiau să memoreze totul.

Încet, zâmbetul înflori din nou pe chipul ei, și Lydia îl privi cu căldură, aceeași căldură pe care trupurile lor o împărtășeau acolo unde se atingeau.

Sub el, Lydia studia felul în care privirea lui o cerceta, cu o gingășie care-i frânse inima. Rhys n-avea nici un motiv să-și condamne faptele, când Lydia era în al nouălea cer. Rhys era dragostea

ei chinuită, dar cu timpul, Lydia era sigură că va reuși să i readucă zâmbetul pe buze, să-l facă să râdă cu poftă și să se bucure de toate minunățiile vieții. Să-l convingă că era iubit, iubit din toată inima.

Rhys se desprinse ușor de ea, lăsând răcoarea nopții să-i învăluie pe furiș pielea. Lydia se ridică și începu să se îmbrace, urmând exemplul lui. El stătea întors cu spatele la ea. Lydia nu rezistă ispitei și începu să-i mângâie umerii, apoi spinarea. Rhys încremeni.

– Nu-ți face griji, rosti el cu glas scăzut. După înmormântarea tatei, o să vorbesc cu tatăl tău vitreg, ca să punem lucrurile în ordine.

Gândul că avea s-o ceară în căsătorie o umplu de bucurie. Urmau să se căsătorească și să trăiască fericiți. Va avea ea grijă de asta.

Îl cuprinse de talie și îl sărută pe spate, apoi își lipi obrazul de pielea lui caldă.

– Nu cred că-ți dai seama cât de fericită mă faci, șopti ea.

Capitolul 15

Căsătoria nu trebuie s-o înspăimânte pe o doamnă, atâta vreme cât preferințele ei se îndreaptă spre un bărbat cu reputația nepătată.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnișoara Westland

Lydia se temea să nu dea dovadă de lipsă de bună-cuviință prin felul voios în care străbătea coridoarele conacului, se plimba prin grădină sau umbla prin grajduri. Dar nu-și putea ascunde complet entuziasmul. Iarba nu i se păruse niciodată atât de verde, arborii atât de înfrunziți, cântecul păsărilor atât de melodios și cerul atât de albastru. Totul era de-o frumusețe încântătoare.

Rhys o iubea. Nu dăduse glas acestui sentiment, dar Lydia nu trebuia să audă cuvintele ca să știe ce simțea pentru ea. În curând urma să discute cu tatăl ei vitreg.

Lydia stătea la măsuța din dormitorul ei și răsfoia revista *Harper's Bazar* în căutarea unei rochii frumoase de mireasă, încercând să se împace cu schimbările majore din viața ei.

Era neverosimil că se îndrăgostise atât de profund într-un timp atât de scurt, și chiar dacă știa că acceptarea și sărbătoarea mai trebuiau să aștepte o vreme, era deopotrivă nerăbdătoare și încântată peste măsură.

Trecuseră trei zile de la înmormântarea bătrânului duce. Ducesa își făcuse numaidecât bagajele și se mutase în casa văduvei, o vilă mai mică situată la câțiva kilometri depărtare de conac. Lydia punea plecarea ei intempestivă pe seama antipatiei pe care ducesa o resimțea față de Grayson Rhodes și față de clanul lui oribil. Îi tolerase cât ducele mai era în viață, dar acum avea libertatea să stea unde voia.

Mutarea ei n-o întristă câtuși de puțin pe Lydia. Conacul părea un loc mai pașnic în absența ei. Cu toate că ducesa era bine-venită oricând în casa lor, Lydia nu s-ar fi supărat dacă femeia nu i-ar fi acceptat invitația.

– Când crezi că ne vom întoarce acasă, Lyd? întrebă Sabrina, care ședea în apropierea ei.

Surioara ei prefera să stea tolănită cu burta la podea, ignorând fotoliile din odaie.

– Sunt convinsă că te vei întoarce cât de curând, îi răspunse Lydia, cu ochii pe o rochie tare drăguță.

Își închipui cum ar fi s-o poarte în biserică.

– Dar vii și tu, spuse Sabrina.

Lydia își blestemă limba slobodă. Lăsă revista din mână și o privi pe surioara ei.

– Eu s-ar putea să mai stau puțin.

– De ce?

Nu putea să-i spună surioarei sale că urma să se mărite înainte ca Rhys să discute cu părinții ei. Oare mai era timp să-i aducă

pe Johnny și pe Micah? Unde se va ține nunta, în Londra sau la conac?

Îi vâjâia capul de întrebări, dar nu mai vorbise cu Rhys din noaptea în care își pierduse fecioria în brațele lui. Nu coborâse la cină. Lydia habar n-avea unde se afla dormitorul lui. Îl căutase în birou și în bibliotecă, dar în zadar. N-o mai însoțise în salonul de dimineață sau pe terenul de crochet.

Lydia știa însă că noul duce avea multe îndatoriri, odată cu moartea tatălui său, și se străduia să nu se simtă neglijată. În curând urmau să-și petreacă nopțile împreună, înveliți în așternutul iubirii lor.

– Îmi place Anglia, îi spuse Sabrinei, încercând să fie cât mai ambiguă.

– Dar nu vei rămâne mult, nu?

Pentru tot restul vieții.

Lydia fu salvată de-o bătaie rapidă în ușă. După câteva clipe, mama ei intră cu un zâmbet șovăielnic întipărit pe chip. Voia să pară fericită, dar nu era prea sigură pe sentimentele ei.

– Am avut o discuție lungă cu Rhys și cu tatăl tău.

Inima începu să-i bată nebunește în piept, dar Lydia se străduia să-și țină entuziasmul în frâu.

– Ne-a sugerat să mergem la Londra.

Zâmbetul ei se lărgi.

– Londra, repetă ea, bucuroasă că urmau să facă nunta în capitală.

– Da, s-a gândit că vreau să îi fac o vizită surorii mele și e de părere că, dacă participi la baluri, vei avea mai mari șanse să-ți găsești un soț. I-ai spus tu că ai vrea să-ți găsești un soț aici?

Zâmbetul ei se ofili și dispăru.

– Dorește să merg în Londra ca să-mi găsesc un soț?

Mama ei încuviință, la fel de nedumerită ca și ea.

– Ducele nu va participa la evenimentele sociale, dat fiind că poartă încă doliu, dar e dispus să te susțină prin orice mijloace ca să-ți găsești o partidă cât mai bună. Nu înțeleg de unde a venit propunerea asta, dar probabil că a dedus din vorbele tale că vrei să te măriți cu un aristocrat.

Lydia simți un junghi puternic în piept și se chinui să tragă aer pe nări. Fără îndoială că Abbie răstălmăcise vorbele lui Rhys sau nu pricepuse intențiile lui.

– Lydia, ce i-ai spus lui Rhys? întrebă mama ei.

Lydia clătină din cap. Nu-i spusese nimic. Făcuse dragoste cu el. Iar el intenționa s-o etaleze publicului londonez?

– Am vorbit de câteva ori despre sezon, izbuti ea să spună printre dinți. Lydia puse revista deoparte și se ridică în picioare. Probabil că m-a înțeles greșit. Știi unde l-aș putea găsi?

– L-am lăsat în birou.

Lydia dădu din cap, încercând să-și înăbușe tremurul.

– Mă duc să vorbesc cu el.

– Eu aș vrea să mergem în Londra, ca să mă văd cu Elizabeth. Nu mă deranjează dacă vrei să mergi la baluri, dar pur și simplu nu înțeleg de ce se simte obligat să-ți găsească un soț.

– Nici eu nu înțeleg, dar sunt sigură că până diseară vom limpezi această neînțelegere.

Ieși cu pași hotărâți din odaie, cu gândurile împrăștiate ca frunzele de toamnă la prima adiere a crivățului.

Ce propunere ridicolă! Lydia voia să se mărite cu *el*, nu cu un oarecare pe care îl va întâlni în sălile de bal din Londra. Poate avea de gând s-o lase să participe la un sezon, și de-abia apoi s-o ceară de nevastă. Da, asta era explicația. Voia ca Lydia să treacă prin experiența sezonului fără să se simtă legată de el.

Se grăbi să coboare scările. Da, desigur, aceasta era explicația. Nu se cuvenea să se logodească imediat după moartea tatălui său. Vizita londoneză era un cadou. Nu intenționa cu adevărat să-i fie protector și să-i găsească un soț. Nu acum, după ce Lydia îi arătase cu ajutorul vorbelor și al trupului cât de mult îl iubea.

Ajunsă în holul de la intrare, Lydia se îndreptă spre biroul lui Rhys. Tocurile ei băteau o cadență impetuoasă pe podeaua de marmură, asemenea tobelor de război. Doar că nu se afla în război cu Rhys. Pur și simplu era o problemă de comunicare.

Slujitorul tinerel care făcea de pază la intrarea în birou nu-i deschise ușa, ci se mulțumi să facă o plecăciune scurtă.

– Excelența sa m-a informat că nu dorește să fie deranjat cât lucrează la registre.

– Excelența sa poate să se ducă la naiba.

Slujitorul făcu ochii cât cepele. Lydia întinse mâna spre clanță, dar slujitorul o prinse de încheietură. Lydia îl sfredeli cu privirea și se făcu roșie în obraji.

– Domnișoară Westland, vă rog cu toată seriozitatea să nu-l deranjați pe Excelența sa.

Lydia se gândi să facă scandal, dar nu era vina bietului lacheu că stăpânul său își pierduse mințile. Drept urmare, își strânse demnitatea ca o mantie ponosită în jurul trupului și o luă înapoi pe coridor.

Rhys știa că urma să-i pună întrebări despre sejurul londonez. Dar faptul că poruncise unui lacheu să-i blocheze intrarea era scandalos. Ieși în grădină și porni țintă spre cealaltă parte a casei, mai furioasă cu fiecare pas. Până în acea clipă nu realizase că Rhys o evita cu bună știință. Crezuse în vorbele lui și pusese absența lui pe seama îndatoririlor ducale. Acum nu mai știa ce să creadă.

Găsi ușile de sticlă prin care Rhys ieșise într-o zi la o partidă de crochet. Dacă erau încuiate, era hotărâtă să ia un ciocan și să le spargă.

Când ajunse în sfârșit dinaintea ușilor, fierbea de nervi. Ușa se deschise cu un scârțâit zgomotos, lucru care ar fi trebuit s-o calmeze. Din nefericire, o înfurie și mai tare. Lydia intră în încăpere și îl săgetă cu privirea pe bărbatul care stătea în spatele biroului și continua să scrie în catastifele sale, fără să-i dea importanță.

– Chiar credeai c-o să mă poți ține afară? îi ceru ea socoteală.

Rhys înălță brusc privirea, mimând surpriza. Lăsând condeiul deoparte, se rezemă de spătar și oftă.

– Nu, nu credeam asta. Se ridică în picioare și o pofti cu gesturi largi să se așeze pe fotoliul aflat de cealaltă parte a biroului. Te rog, intră și ia loc!

Lydia închise ușa și înaintă câțiva pași, dar nu avea de gând să poarte discuția asta așezată.

– Mi-a spus mama că mergem în Londra.

– O piață nemaipomenită pentru vânătoarea de soți.

– Și ce te face să crezi că vreau să *vânez* un soț?

Rhys își feri privirea preț de câteva clipe, timp în care Lydia încercă să-și țină tremurul sub control. Cum putea să fie atât de imperturbabil după toate prin câte trecuseră, după tot ce-i oferise?

– Te-am compromis, și după cum spuneam și deunăzi, vreau să punem lucrurile în ordine.

Răceala din vorbele lui îi trimise fiori de gheață în inimă.

– Credeam că intenționai să-i ceri mâna mea tatălui meu.

– M-ai înțeles greșit.

Ce anume înțelesese greșit? Se ținuseră strâns în brațe, cu trupurile goale contopite. Rhys vărsase lacrimi. Ce putea să înțeleagă din asta?

– Și pentru tine, a pune lucrurile în ordine înseamnă să-mi găsești un soț potrivit?

– Întocmai.

– Crezi că un alt bărbat se va mulțumi cu o femeie pătată?

Rhys se făcu alb la față.

– Mă îndoiesc că în focul pasiunii o să bage de seamă că nu ești fecioară.

– Tu ai observat că eram.

– N-o să-i pese când va afla ce zestre bogată ai din partea mea.

Lydia se răsuci cu inima frântă, simțind un gol uriaș în piept, care amenința să-i cuprindă întreg corpul. Își duse degetele tremurânde la buzele pe care el le sărutase cu atâta pasiune.

– Ai de gând să mă vinzi.

– Vreau doar să îndrept răul pe care ți l-am pricinuit.

Lydia se întoarse și se holbă la el, la acest bărbat pe care crezuse că îl cunoștea.

– De ce faci asta? Nu simți nimic pentru mine?

Rhys înghiți în sec.

– Simt *totul* pentru tine, scrâșni el.

Lydia făcu un pas înspre el.

– Atunci de ce?

– Tu vrei farmecul și strălucirea Londrei. Eu am pe conștiință niște lucruri ce nu trebuie să iasă la iveală.

– Ce lucruri?

Rhys clătină încet din cap.

– Nici măcar ție n-am de gând să-ți împărtășesc păcatele mele.

– Și dacă ți-aș spune că nu-mi pasă de ele? Că te iert fără să știu de ce te faci vinovat. Atât de mult te iubesc, Rhys.

– Nici o dragoste nu poate ierta aceste păcate.

Lydia se propti cu palmele pe birou și se aplecă spre el.

– Dragostea mea poate. Nu mergem la Londra. Nu vreau să mă bucur de sezon. Era doar un vis...

– Pe care ți-l vei împlini. E tot ce pot să-ți ofer, pentru că de căsătorie nu poate fi vorba.

– Și dacă am rămas însărcinată?

Rhys păli rapid, ațintindu-și privirile către burta ei.

– Mă rog să nu fie cazul.

Mai bine îi înfigea un cuțit ruginit în piept. Lydia se smuci de lângă biroul său și se îndreptă de spate.

– Excelență, se pare că am făcut o gravă eroare de judecată. Îți mulțumesc pentru generozitatea cu care te-ai oferit să mă sprijini în sejurul meu londonez. Îți voi da motive să fii mândru de mine. Cât despre zestre, tatăl meu e mai mult decât capabil să mi-o ofere. Nu îți permit să mânjești și mai mult clipele noastre de dragoste, aruncând cu *bani* – Lydia rosti ultimul cuvânt cu maxim dezgust – în mine.

Rhys o urmări cum traversează încăperea cu mișcări maiestuoase, demne de o regină adevărată. Lydia smuci ușa și ieși din birou fără să arunce o privire înapoi. Când o văzu, lacheul rămase cu gura deschisă, neputând să înțeleagă această bizarerie, și își băgă capul în încăpere.

– Excelență, îmi pare nespus de rău...

Rhys ridică o mână.

– Închide ușa!

După ce ușa se închise, Rhys se prăbuși în fotoliu. Cu greu se abținea să n-o cheme înapoi. Faptul că o lăsase să plece era de departe cel mai dificil lucru pe care îl făcuse în viața lui. Din păcate, chinurile lui de-abia acum începeau.

Capitolul 16

Stând pe treptele din fața conacului, Rhys urmărea pregătirile ce aveau loc pe aleea pietruită pentru plecarea la Londra. El urma să călătorească singur, în prima trăsură. Familia lui Grayson avea să călătorească în cea din spate. Servitorii care îl însoțiseră la Harrington ocupau ultimele două trăsuri.

Nu călcaseră niciodată în casa lui din Londra, dar nici el nu mai pusese piciorul acolo de ani buni. În ultimii ani locuise în casa pusă la dispoziție de Camilla. Era o clădire mai mică decât propria ei casă, firește, dar făcea totuși parte din averea soțului ei decedat. Rhys spera să intre neobservat în Londra și să nu fie nevoit să-i facă o vizită Camillei sau altor cunoscuți din aristocrație.

Cu toții erau fără îndoială curioși să afle identitatea noului duce de Harrington, dar mai erau și nobili care se fereau de farmecul și de strălucirea capitalei. Rhys nu era primul și nici ultimul lord cu înclinații spre izolare.

Ușa masivă de lemn din spatele lui se deschise cu zgomot. Rhys aruncă o privire peste umăr și-o zări pe micuța moară stricată înaintând cu însuflețire în fruntea familiei. Îi venea greu să-și imagineze pe cineva ținând pasul cu energia ei. Grayson și Abbie făceau tot posibilul s-o liniștească și să-i răspundă la toate întrebările despre călătorie. Colton nu părea deloc entuziasmat de plecare. Rhys era în asentimentul lui. Ar fi preferat să rămână acasă, dar trebuia să se asigure că Lydia va face o alegere mult mai potrivită în Londra, decât făcuse la Harrington.

Glasul delicat al Lydiei se făcu auzit din holul de la intrare, unde mulțumea servitorilor pentru grija și atenția cu care o trataseră de când sosise la moșie. Rhys aștepta încordat apariția ei. Din noaptea cu pricina găsise mereu pretexte pentru a nu lua cina cu familia lui Grayson. Dacă ar fi dat de la bun început ascultare rațiunii și ar fi căutat s-o evite, nu s-ar fi simțit acum obligat s-o ia sub aripa lui.

Dar în clipa în care Lydia ieși pe ușă, un val uriaș de regret îi inundă trupul, forțându-l să facă un pas înapoi.

Purta o ținută de călătorie mov, care îi scotea și mai mult ochii în evidență. Tânăra inocentă care se fâstâcise în clipa în care făcuseră cunoștință se transformase peste noapte într-o femeie puternică și hotărâtă, fără nici o urmă de naivitate. Nu mai era o visătoare. Ci o femeie care primise o lecție dură de la viață.

Lydia ridică semeț bărbia.

– Excelență, ce frumos din partea dumitale să ne pregătești călătoria la Londra.

– Măcar atât pot să fac, domnișoară Westland.

Ea îi aruncă o privire plină de semnificații care îi transmitea clar că, după părerea ei, ar fi putut să facă mult mai mult.

– Excelență! Excelență!

Rhys își coborî privirea spre drăcușorul care îl trăgea de mânecă, distrăgându-i atenția de la superba tânără care urma să fie doar o amintire frumoasă în mintea lui.

– Da?

– Cât durează călătoria? întrebă Sabrina.

– Vom călători până spre înserat. Vom înnopta la un han, iar mâine vom pleca în zori și vom ajunge la Londra pe la orele după-amiezii.

Colton se văită și dădu capul pe spate, de parcă tocmai primise o lovitură de bici pe spinare.

– Poartă-te frumos, Colton, îl mustră Abbie.

– Dar o să înnebunesc dacă stau două zile în trăsură cu Lydia, care se entuziasmează la orice copac, și cu Sabrina care întreabă din cinci în cinci minute cât mai avem de mers, protestă băiatul.

Rhys nu-i împărtășea obiecțiile. Lui, de pildă, i-ar fi plăcut să vadă încântarea Lydiei când descoperea câte ceva nou.

– Colton, să știi că iau și calul cu noi, spuse Rhys. Va fi înhămat la ultima trăsură. Poate vei avea timp să-l călărești puțin după-amiaza.

– Vorbiți serios? întrebă flăcăul.

– Excelența sa nu îndrugă minciuni, rosti Lydia, înainte ca Rhys să poată răspunde.

Tonul ei sarcastic sugera că lucrurile stăteau tocmai pe dos, iar privirea ei tăioasă îi confirmă bănuielile. Deodată își aminti de vorbele lui Colton, care îl avertizase să nu se pună rău cu ea. Și, într-adevăr, era o experiență tristă și însingurată.

– N-am îndrugat minciuni, rosti Rhys printre dinți.

– Tocmai asta spuneam și eu, rosti ea nevinovat.

– Contează și cum o spui.

– Excelență, am impresia că vezi insinuări acolo unde ele nu există.

– Ceva îmi spune că tocmai am întrerupt o ceartă, spuse Abbie, plimbându-și privirile de la Rhys la fiica ei.

Până și Grayson miji ochii.

Lydia zâmbi dulce și o luă de mână cu tandrețe.

– Nu-i adevărat, mamă. Pur și simplu exersam arta conversației. Știi cât de mult îmi place să pun în practică tot ce învăț din cărți. În plus, fără conversație n-am nici o șansă în Londra. Mă gândeam să stau în trăsură cu Excelența sa, ca să pot exersa tot drumul.

Rhys simți junghiuri în tot trupul.

– Mi-e teamă că nu-i o idee așa bună, spuse Abbie. Cred că am deranjat suficient.

– Dar am atâtea întrebări legate de sezon la care ducele ar putea să-mi răspundă pe drum. La urma urmei, el s-a oferit să mă învețe ce nu știu.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Grayson.

– Într-o dimineață, când m-a văzut în timp ce studiam din cărți, rosti Lydia, fără să-și ia privirea de la Rhys.

– Nu cred că-i o idee prea bună, Lydia, zise Abbie.

– Dar m-a luat sub protecția lui, mamă. Potrivit cărților de etichetă, el e însoțitorul meu de încredere. Și pe deasupra, mergem în coloană. Tata va fi la numai un strigăt depărtare.

– De ce-ar fi nevoie să strigi? mârâi Grayson suspicios.

Lydia izbucni în râs și îl luă în brațe.

– Acum ne-am prostit cu toții, pe cuvântul meu. E parte din familia noastră, ce Dumnezeu, și pe deasupra vom fi în trăsura din față. Își ridică privirea spre Grayson, jucând cu măiestrie rolul

fetei inocente. Te rog, *papa,* am atâtea nelămuriri, și nu găsesc nici un răspuns în cărți.

Grayson îl măsură pe Rhys din priviri.

– Te las pe tine să decizi dacă vrei să te însoțească Lydia.

– Spune da, se băgă și Colton în discuție. O să am mai mult loc să mă desfășor.

Rhys i-ar fi sugerat lui Colton să urce în trăsura lui, unde avea tot spațiul din lume să se desfășoare. Dar dacă o refuza pe Lydia, risca să deschidă o cutie a Pandorei ticsită cu speculații și suspiciuni, și cu toate că erau meritate, Rhys prefera să rezolve problema pe căi diplomatice. Faptul că Grayson acceptase cu seninătate propunerea sa de a-i oferi Lydiei un sezon, luând-o ca pe un gest de mărinimie și ispășire pentru purtarea ducesei, era un dar de la Dumnezeu.

– Aș fi onorat s-o primesc pe Lydia în trăsura mea.

Lydia îi aruncă o privire ce sugera că voiajul în compania ei avea să-l coste scump.

Trăsurile goneau spre Londra. Rhys o urmărea cu intensitate pe Lydia, care ședea pe bancheta de vizavi. Era conștient de ridicarea și coborârea pieptului ei. De scânteia din privirea ei ațintită spre fereastră. De parfumul discret de flori. Lydia nu rostise o singură vorbă de când urcase în trăsură.

Ar fi vrut să-i reproșeze purtarea rece, dar știa că Lydia nu era o ființă glacială. Dimpotrivă, era caldă ca o pajiște însorită.

Și totuși, așa cum stătea cu mâinile prinse în poală, era mult prea cuviincioasă, prea la locul ei. Tăcută. Iubita rănită, căutând să-și lingă rănile.

Rhys se foi pe banchetă, bănuind că și Colton făcea același lucru.

– E inacceptabilă conduita ta, rosti el într-un târziu.

Lydia își întoarse doar ochii spre el, lăsându-l să-i admire profilul în continuare.

– Te înșeli, Excelență. Am acceptat să merg la Londra. Am acceptat să particip la baluri. Am acceptat să-mi găsesc un soț.

Mă rog în fiecare zi să nu fiu însărcinată. Câtă acceptare mai dorești din partea mea?

Privirea lui coborî fără să vrea spre talia ei, căci se temea să n-o fi lăsat însărcinată. Nu l-ar fi deranjat să-i nască un băiețel sau o fetiță, dar toate urmările ce derivau de aici îi dădeau fiori de groază. Trecutul său ar fi putut leza viitorul copilului. Dacă el era repudiat de înalta societate, aceeași soartă o va avea și urmașul lui.

Avusese mereu grijă cu doamnele trimise de Camilla. Dacă doamna îl dorea pe Rhys înăuntru când atingea orgasmul, folosea mijloace de protecție. Dar pe Lydia nu dorise s-o protejeze, doar s-o posede. Cum de fusese atât de neglijent cu singura doamnă care însemna atât de mult pentru el?

– Aș prefera să te duci în cealaltă trăsură, recunoscu el în cele din urmă.

Lydia ridică din umeri.

– De ce n-ai spus asta de la bun început?

– Și să-l fac pe tatăl tău să intre la bănuieli?

– Te lași amăgit de vinovăție, căci vezi lucruri acolo unde nu există.

Rhys se întinse, o prinse de braț și o scutură.

– La naiba, termină odată! Nu ești tu asta.

Lydia se smuci din încleștarea lui și se refugie în colțul cabinei, de unde îi aruncă priviri mânioase.

– De unde știi?

După ce-și regăsi echilibrul, Rhys se așeză lângă ea și îi luă obrazul în palmă.

– Pe de o parte simt nevoia să-mi cer iertare că n-am ieșit din salon înainte să-ți simt parfumul îmbietor. Dar pe de altă parte, și mult mai important, cred eu, sunt nespus de recunoscător pentru că mi-ai dăruit dragostea ta, deși ai refuzat să mă crezi că nu sunt demn de ea.

– Rhys...

Ducele îi puse un deget pe buze.

– Cel mai greu lucru pe care-l voi face vreodată va fi să te trimit în brațele altuia. Faptul că astfel mă voi dovedi un om mai bun nu-mi va aduce alinare în anii de singurătate ce vor urma. Știu

sigur că vei ajunge să mă urăști și că, într-o bună zi, visul tău frumos se va transforma într-un coșmar.

– De ce-aș mai vrea să mă căsătoresc cu un lord englez, dacă acel lord nu ești tu?

– În Londra sunt mulți bărbați buni, iar noi o să-l găsim pe cel mai bun.

– Recunosc, când am aflat că urmează să vizitez Anglia, m-am gândit ce minunat ar fi să mă căsătoresc cu un nobil. Dar după ce i-am văzut pe părinții tăi, nu mai sunt așa de convinsă. Nu mi-am închipuit că există căsătorie fără dragoste.

– Vreau să ai parte de dragoste în căsnicia ta. Nu ne mulțumim cu mai puțin.

O cuprinse cu brațul de talie și îi așeză capul pe umărul său.

– Aș vrea să-mi spui ce grozăvii ai făcut, rosti ea.

– M-ai disprețui, și nu pot să trăiesc cu acest gând.

Lydia se cuibări, cu mâna pe pieptul lui, sub stofa jachetei.

– Mama mi-a spus că vom sta în casa ta din Londra.

– Așa am găsit de cuviință. Locuiesc de unul singur acolo, așa că e spațiu suficient. Casa lui Ravenleigh e foarte încăpătoare, dar omul are cinci fiice de întreținut.

– Ai de gând să participi la baluri?

– Nu.

Doliul era un pretext ideal. Cu cât apărea mai puțin în public, cu atât mai bine.

– Mă voi întâlni totuși cu orice domn își va exprima intenția să-ți facă o vizită.

– N-ar trebui să se ocupe tatăl meu de asta?

– Din nefericire, poziția nu îi permite să...

Lydia își înălță chipul drăgălaș.

– Am înțeles, e bastard.

– Întocmai.

– Asta n-ar trebui să conteze.

– Dar din păcate, în societatea noastră contează enorm.

Lydia se depărtă de el și se îndreptă puțin.

– Chiar am o mulțime de întrebări.

Rhys se lăsă pe spate în colț, își încrucișă brațele la piept și rosti cu mâhnire:

– Atunci să înceapă lecția.

– Nu înțeleg de ce tre' să ne întoarcem în Londra, bombăni William.

Rhys luă haina din mâinile băiatului și o îmbrăcă.

– Londra e un loc potrivit pentru ca Lydia să-și găsească un soț.

– Dar îmi plăcea la țară.

Rhys își studie chipul în oglindă, neînțelegând de ce îi păsa cum arată.

– Va fi foarte diferit de data asta.

– Eu nu voi fi niciodată ca dumneavoastră.

– Să sperăm.

Rhys privi spre patul unde stătea William, cu o expresie oropsită pe chip. Hanul le pusese mai multe camere la dispoziție pentru acea noapte. Cina urma să fie servită într-o încăpere privată. Ar fi trebuit să se bucure de viață. Și totuși, ceva lipsea. William părea să-i împărtășească sentimentele.

– Viața de servitor nu-i pe placul tău, am dreptate, băiete? întrebă Rhys.

William ridică din umeri.

– Nu mă plâng.

– Mă gândeam că în Londra ai putea să-i ții companie lui Colton. Casa lui Ravenleigh e plină de fete. Bănuiesc că băiatul s-ar bucura să aibă un flăcău în preajmă în timpul vizitei.

– Doriți să fiu valetul lui?

Rhys se întoarse și zâmbi.

– Mai degrabă prietenul lui. Îți dau liber o perioadă. Nu vom face lecții în Londra, dar sper să înveți câte ceva de la Colton. Iar odată ce ne întoarcem la Harrington, mă aștept să te pui serios pe învățat.

– De ce insistați atâta pe studiile astea?

– Pentru că am așteptări mari de la tine. Nu ți a fost sortit să fii servitorul cuiva, ci propriul tău stăpân. Trebuie să găsim cea mai bună soluție ca să ajungem acolo.

Lydia șezuse lângă fereastră, cu privirea pierdută în depărtări, unde licăreau sute de luminițe – probabil erau luminile Londrei –, când la un moment dat îl zărise pe Rhys urcând pe delușorul din fața hanului. Acum pășea pe aceeași cărare, în căutarea lui.

Cina fusese cât se poate de informală. Sabrina îl bombardase pe Rhys cu întrebări, iar ducele o lămurise cu aceeași răbdare cu care îi vorbise și ei în trăsură.

În timpul mesei, Lydia se mulțumise să îl privească, încercând să-l înțeleagă și să găsească o cale să-i vindece rănile.

Îl iubea. Îl iubea pentru răbdarea și bunătatea lui. Pentru felul în care își mângâia buza inferioară când asculta. Pentru faptul că zâmbea mai mult cu ochii decât cu gura. Îl iubea chiar și pentru că încerca să o protejeze. Cu toate acestea, nu suporta că-i ascundea atâtea lucruri, că se evalua prin ochii lui și că n-o lăsa să-l judece cu mintea ei.

La apropierea ei, Rhys își întoarse ușor capul.

– Credeam că te-ai învățat să nu te mai apropii de mine când sunt singur la orele nopții.

– Ești un donjuan foarte priceput, Rhys, dar ține cont de un lucru: nimic nu s-ar fi petrecut între noi dacă n-aș fi dorit și eu lucrul ăsta.

– Aș putea să-ți dovedesc că te înșeli.

– Nu era o provocare. Vei reuși oricând să mă seduci, pentru că te doresc. De ce aș refuza plăcerea atingerii tale?

– Deci recunoști că ai venit aici ca să mă seduci?

– Nu, am venit pentru că eram curioasă să aflu dacă lumina difuză din depărtări e Londra.

– Este.

Lydia râse ușor.

– E mult mai mare decât Fortune.

– O să vezi lucruri nemaivăzute. Dar e posibil și să auzi lucruri pe care mai bine nu le auzeai.

– Ce fel de lucruri?

– Despre familia mea. Despre mine.

– Ți-am mai spus că nu-mi pasă de păcatele tale. Sunt atrasă de tine, Rhys. Mă simt prizoniera valurilor ce mă aruncă pe țărm și-apoi mă trag înapoi în mare. Nu poți să negi că te simți și tu atras măcar un pic de mine.

– Nu contează ce simt eu.

– Pentru mine contează. Contează chiar foarte mult.

– Mi-ai spus că îți dorești să fii respectată mai presus de orice.

– Cred că toate femeile își doresc asta.

– Exact. Tocmai de aceea nu ne vom căsători niciodată.

– Pentru că nu ești un om respectabil?

– Pentru că am făcut lucruri demne de dispreț. După cum ai observat, mama abia mă tolerează în preajma ei. Mă învinovățește de moartea lui Quentin.

Lydia își dădu ochii peste cap.

– Fratele tău s-a îmbătat și a căzut în iaz. Cum poți să te faci vinovat de neatenția și de prostia lui?

– Ți-am spus că l-am trădat, că mi-am trădat familia.

Rhys ieșise în noapte pentru a cugeta la trecutul său, la cât să-i spună Lydiei. Nu dorea să-i facă și mai mult rău. Din câte știa, Quentin nu pomenise nimănui de trădarea sa în afara familiei. Dar ar fi putut să scape porumbelul în timpul beției lui. Era mai bine ca Lydia să audă adevărul din gura lui.

– Tu încerci să mă convingi că ai fost la fel de crud ca el?

– Ironia e că n-are nici o legătură cu cruzimea. N-am vrut să fiu crud, și cu toate astea, am fost.

Lydia se apropie de el și îi puse mâna pe braț.

– Nu ești un om crud. Te-ai purtat exemplar cu familia mea. Te-ai îngrijit de caii pe care fratele tău i-a schingiuit.

– Dar n-am reușit să am grijă de Annie.

– Annie?

– Soția fratelui meu. Era blândă ca un înger. A venit la mine într-o noapte, iar eu nu am avut tăria s-o trimit înapoi. Acolo, în casa tatălui meu, în odaia de lângă dormitorul fratelui meu, m-am purtat cu ea de parcă ar fi fost soția mea de drept.

– Te-ai culcat cu soția fratelui tău? rosti ea, îngrozită de dezvăluirea lui.

– Cel puțin tatăl tău vitreg a luat-o pe mama ta drept văduvă când s-a culcat cu ea. Eu n-am avut această scuză. Știam că trebuia să rămână gravidă, să-i ofere un moștenitor fratelui meu. Știam că nu era liberă. Și cu toate astea, nu mi-am înfrânat pornirile. Dimpotrivă, mi-am dat arama pe față. M-am dovedit a fi un bărbat slab. Nu meriți un astfel de bărbat.

Destăinuirea lui îi provocase fără îndoială silă. Dar totuși Annie îl căutase pe Rhys, nu invers. Lydia îl judecase foarte aspru când văzuse caii schingiuiți. N-avea de gând să repete acea greșeală.

– Câți ani aveai atunci?

– Nouăsprezece.

Lydia simți un val de ușurare.

– Erai foarte tânăr. Nu mai ești același bărbat.

– Oare? La trei nopți după aventura noastră, Annie a luat briciul fratelui meu și și-a tăiat venele.

Lydiei i se înmuiară genunchii. Se duse la cel mai apropiat copac și se rezemă de trunchiul lui.

– Pentru că s-a culcat cu tine?

– Mi-a lăsat o scrisoare. „Dragă Rhys. Iartă-mă pentru ce s-a întâmplat în dormitorul tău, căci eu nu-mi pot ierta acest păcat." Îți poți închipui cum a reacționat familia când a descoperit scrisoarea, când a aflat despre trădarea mea. În noaptea aceea am fugit de-acasă. M-am întors o singură dată înainte să moară fratele meu și am fost alungat. Dar nu mai puteau să mă ignore ca moștenitor. Așa că iată-mă aici, unde nu mi-a fost dat vreodată să fiu.

Lydia se dezlipi de copac și se apropie precaută de el.

– Rhys, știu că moartea ei te-a îndurerat peste măsură, și bănuiesc că ai avut multe mustrări de conștiință. Dar te cunosc. Știu că nu ai vrut să-i faci rău. Mărturisirea ta n-a știrbit cu nimic din dragostea mea pentru tine.

– Mărturisire? Lydia, noaptea aceea a fost doar începutul dezastrului. Restul păcatelor mele sunt atât de adânc îngropate

în umbrele Londrei, încât mă rog să nu iasă niciodată la iveală. Nu moartea lui Annie, ci lucrurile pe care le-am făcut în anii ce-au urmat mă fac inacceptabil. În timp, îți vei schimba părerea despre mine, și dragostea ta se va stinge.

– Atunci spune-mi totul.

– N-aș câștiga nimic. Dimpotrivă, aș pierde totul.

Rhys plecă de lângă ea.

– Te voi iubi mereu, rosti ea în văzduhul nopții, hotărâtă să găsească o cale să-și țină făgăduiala.

Era pentru prima oară când Rhys își prezenta cartea de vizită. Stătea la intrarea reședinței londoneze a contelui de Ravenleigh, însoțit puțin mai în spate de familia lui Grayson. Înmânase cartea majordomului, care intrase să-l anunțe pe conte de sosirea ducelui.

Era o casă frumoasă, dar nu ostentativă ca a lui, întrucât nu toți aristocrații aveau gusturi atât de stridente ca mama lui și nici nu împărtășeau nevoia ei de a se înconjura cu nimicuri.

Dinspre scări se auzi un țipăt ascuțit. Rhys zări o tânără care cobora treptele în grabă.

– Mamă! Au ajuns!

Se dezlănțui iadul.

Lydia țipă și ea de bucurie și dădu năvală în foaier. Cele două tinere se îmbrățișară strâns, în vreme ce alte patru fete goneau pe trepte fără pic de eleganță.

O femeie aproape leită cu Abbie apăru în grabă dintr-un coridor îndepărtat, cel pe care pornise majordomul în urmă cu câteva minute. În urma ei venea un bărbat: Ravenleigh.

Faptul că Abbie și sora ei se îmbrățișau era normal. Dar Rhys rămase mut de uimire când Ravenleigh îi strânse mâna lui Grayson cu multă căldură. Dar ceva îi spunea că astfel ar fi trebuit să fie întâmpinat și la Harrington. Cu țipete de veselie, nu de furie.

Bucuria Lydiei îl făcu să zâmbească larg. Era din nou tânăra plină de speranță care venise la Harrington, înainte ca el s-o dezamăgească, refuzându-i ceea ce-și dorea, după ce ea îi oferise atât de multe.

Ea și cealaltă fată – Lauren, dacă nu se înșela – nu se mai îmbrățișau, ci se țineau de mână și își legănau brațele, într-un gest de confirmare a faptului că nici una nu visa. Cât de naturale erau! Cât de lipsite de griji!

Nu se îndoia că Lydia putea să se descurce la Londra. Pur și simplu nu era sigur dacă era mai bine să plece fără să-și împlinească visul, căci experiența avea cu siguranță s-o schimbe așa cum el nu reușise.

– Condoleanțele mele pentru tatăl tău, Excelență.

Rhys își mută atenția către Ravenleigh, care stătea acum în fața lui. Date fiind circumstanțele, hotărî să treacă cu vederea faptul că Ravenleigh nu-l salutase pe el primul.

– Era de așteptat. Totuși, dispariția unui părinte ne ia mereu prin surprindere.

– Mi-e teamă că ai dreptate. Doamnele vor lua ceaiul în grădină. Elizabeth e pasionată să cultive trandafiri, și sunt convins că nu va rata ocazia să se laude puțin. Pe copii îi vom trimite la etaj, unde îi așteaptă prăjiturile. Te poftesc să ni te alături în bibliotecă.

– Îți mulțumesc pentru invitație, dar voiam doar să mă asigur că lumea e bine primită și să îmi văd de drum. O să trimit o trăsură după ei mai târziu.

– Nu-mi vine să cred că ești aici! rosti Lauren încântată.

O luă pe Lydia de mână și o conduse în grădină.

Nici Lydiei nu-i venea să creadă. Ea și Lauren corespondaseră ani la rând, visând la ziua în care vor merge împreună la balurile londoneze. După o veșnicie, visul lor aproape se împlinise. Și totuși, nu-și putea lua gândurile de la Rhys.

Abbie și mătușa Elizabeth ședeau în jurul unei măsuțe la umbra unui copac, sorbind ceai și povestind. Lauren uitase s-o întrebe dacă dorea ceai. O invitase pur și simplu în grădină.

– Voiam să te trag deoparte puțin, ca să putem vorbi între patru ochi, șopti Lauren după ce merseră o vreme. Se apropie conspirativ, și umerii lor se atinseră. Ce se întâmplă între tine și duce?

Lydia tresări.

– Nu știu la ce te referi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lydia, nu și-a luat o clipă ochii de la tine. Și ce priviri îți arunca... Lauren își făcu vânt cu mâna, de parcă avea febră. Dacă un gentleman s-ar uita așa la mine, jur că mâine m-aș căsători cu el.

Și Lydia s-ar mărita cu Rhys, asta dacă el nu spunea un lucru și făcea altul. O iubea, dar nu destul cât să se avânte într-o căsnicie, de teamă să n-o rănească. Dar Lydia era convinsă că dragostea lor era suficient de puternică să înfrunte toate furtunile. Însă un bărbat care nu cunoscuse dragostea nu putea să înțeleagă puterea ei.

Lydia scutură din cap, dar nu izbuti să-și ascundă lacrimile.

– Nu este interesat să se însoare cu mine.

– Vai de mine!

Lauren o luă de mână și o trase la adăpostul unui spalier acoperit cu lujeri și trandafiri.

– Îl iubești?

Lydia își duse mâinile la gură și încuviință, lăsând lacrimile să-i ude obrajii.

– Nespus de mult, rosti ea cu glas răgușit. Dar încerc să tratez situația ca o doamnă. Am citit o mulțime de cărți despre conduita doamnelor, dar nici una nu-ți spune ce să faci când ai inima frântă.

Lauren o luă în brațe și o trase mai aproape.

– Părinții tăi ce zic?

– Ei nu știu nimic. Lydia își șterse lacrimile, trase aer pe nări și se trase înapoi. Să nu le spui! Rhys le-a zis că dacă tot am venit, ar fi frumos să vizitez Londra, să merg la baluri, și le-a mai zis că mă va ajuta să-mi găsesc un soț.

– Reacție tipică de englez.

Lydia râse scurt.

– Dar nu-i chiar așa?

– Deci e dispus să-ți găsească un soț, dar nu să își asume el acest rol. Ei lasă că mai vedem noi.

– Ce vrei să zici?

– Șansa face ca prietena mea, Gina, să organizeze un bal poimâine-seară. Îți amintești de ea, nu? A stat și ea în Fortune o vreme.

– Da, mi-o amintesc. A lucrat cu noi pe plantațiile de bumbac.

– Exact. Am rămas în relații strânse de-a lungul anilor. Când a venit în vizită vara trecută, am dus-o la un bal, și a fost cerută în căsătorie chiar în noaptea aia.

– Tu vorbești serios?

– Da. S-a măritat cu contele de Huntingdon, iar acum au o căsnicie fericită, după cum ai să vezi. Mă aștept la același lucru și din partea ta.

Capitolul 17

Lydia tremura de nerăbdare, de parcă toată viața ei se pregătise pentru această clipă, când urma să intre într-o sală de bal din Londra. Patru candelabre de cristal cu lămpi de gaz străluceau deasupra unei adunări colorate de femei și bărbați îmbrăcați în veșminte atât de elegante, încât Lydia regreta că nu comandase din timp o rochie mai frumoasă.

Deși Lauren și mătușa Elizabeth o încredințaseră că arăta minunat, se simțea neîngrijită și nepregătită. Unde era Rhys când avea nevoie de el? Cine avea să-i șoptească încurajări discrete și să-i anticipeze greșelile de purtare? Nu-i reproșa că purta încă doliu, dar regreta cumplit absența lui în această noapte. Ce-o făcea să tânjească după prezența lui, când el refuza să se lase purtat de valul sentimentelor ce existau între ei?

– Gina și lordul Huntingdon au avut o perioadă mai dificilă după ce au descoperit că tatăl Ginei i-a înglodat în datorii, îi șopti Lauren din spatele evantaiului. Dar acum se iubesc nebunește, iar contele se consideră mult mai bogat decât ar fi fost dacă ar fi pus mâna pe banii promiși de tatăl Ginei.

– Vrei să-mi spui că s-a însurat cu ea pentru banii tatălui ei? întrebă Lydia.

Rhys o avertizase că dragostea nu intra în calcul, dar Lydia crezuse că părerile lui despre căsătoria nobiliară erau deformate de cinism și de exemplul negativ al părinților săi.

Lauren încuviință.

– Se întâmplă destul de des. De fapt, fii recunoscătoare că ducele a promis să-i ia la întrebări pe toți petitorii tăi. Numai după aparențe e greu să-ți dai seama când un om se află la ananghie.

– Aș fi mai bucuroasă dacă lumea nu s-ar mai uita la mine cu aerul ăsta de curiozitate morbidă, spuse Lydia.

– Ai răbdare. Le ia un timp până să devină prietenoși cu străinii. Haide să-ți fac cunoștință cu lordul Huntingdon și cu doamna lui.

Lydia trase aer adânc în piept. Simți că mâinile înmănușate încep să-i transpire, cu toate că n-avea nici un motiv să fie agitată. Memorase toate formele de adresare. Pe deasupra, o cunoștea pe Gina.

Gazdele lor se întoarseră să-i întâmpine. Lydia n-ar fi recunoscut-o pe Gina dacă Lauren nu i-ar fi spus despre cine era vorba. Era mult mai drăguță decât și-o amintea. Să fi fost dragostea la mijloc? Avea dragostea atâta putere asupra înfățișării unui om?

– Gina, sper că-ți aduci aminte de verișoara mea, Lydia Westland, spuse Lauren.

Gina o întâmpină cu cel mai călduros zâmbet pe care îl văzuse Lydia vreodată.

– Cum să nu. Deși au trecut ani buni de când nu ne-am mai văzut. Cum ți se pare Londra?

– Sunt aici doar de câteva zile, însă cred că este minunată, zise Lydia.

– Eu, una, nu suport deloc orașul, rosti Gina, zâmbind în continuare. Devon aproape că și-a încheiat treburile aici. Slavă Domnului, ne vom întoarce săptămâna viitoare în provincie. Gina strânse brațul bărbatului de lângă ea. Lydia, ți-l prezint pe soțul meu, Devon.

Lydia deslușì adorația din glasul ei. Contele îi zâmbi îngăduitor soției sale înainte să facă o plecăciune scurtă.

– Soția mea nu se dă în vânt după ceremonial. Încântat de cunoștință, domnișoară Westland.

– Mie tocmai ceremonialul îmi place, recunoscu Lydia.

– Pe mine mă enervează la culme, spuse Gina. Mii și mii de reguli. Am lucruri mai bune de făcut decât să memorez reguli.

Lauren izbucni în râs.

– Vai, Gina, scumpa de tine, nu te-ai schimbat deloc!

– Slavă Domnului, spuse Huntingdon.

Gina flutură din mână.

– Vă doresc să vă simțiți cât mai bine. Vezi dacă reușești să frângi mai multe inimi ca Lauren.

Lydia o luă pe urmele verișoarei sale, și cele două dădură roată sălii, oprindu-se din când în când ca Lauren să-i facă cunoștință cu cineva.

– Nu-mi vine să cred că tu te distrai așa în fiecare vară, în vreme ce eu culegeam bumbac, spuse Lydia cu glas scăzut, bucuroasă că mănușile îi acopereau micile semne lăsate de muncă.

– E cu totul altă lume aici, spuse Lauren. Păcat că Harrington n-a putut să vină.

– Știu, rosti Lydia, privind în jur melancolică. Își dorea să împărtășească acel moment cu Rhys. Simt că lipsește ceva.

– Ce-ar putea să lipsească?

– Nu-mi dau seama. Am anticipat atâta vreme momentul ăsta, încât e firesc să fiu dezamăgită.

– O să-ți treacă în clipa în care domnii te vor invita la dans.

Lauren făcu semn spre un colț.

– Îl vezi pe domnul înalt de colo?

– Cum să nu-l văd? întrebă Lydia.

Bărbatul era cu un cap mai înalt decât toți invitații. Pe deasupra, era teribil de uscățiv.

– Mereu iese în evidență. E contele de Whithaven. Iar acolo, o vezi pe doamna mărunțică și blondă?

Lydia dădu din cap.

– E soția lui.

– Ce cuplu ciudat, spuse Lydia.

– Și eu am avut aceeași reacție, dar ea e în mod evident îndrăgostită de el. Să vezi cum îl privește când dansează. Mereu s-a spus că nobilii nu se căsătoresc din dragoste, dar lucrurile au început să se schimbe. Căsătoria din interese economice sau politice lasă loc încetul cu încetul căsătoriei sincere. E atât de romantic să observi lucrurile astea.

– Doamne, Lauren, ai început să vorbești ca englezii, râse Lydia veselă.

– Ar fi și cazul, nu? De nouă ani încerc să-mi găsesc locul în afurisita asta de țară.

Vorbele lui Lauren o luară complet prin surprindere.

– Credeam că îți place aici.

– Ador anumite aspecte, dar uneori sunt sătulă de-atâtea formalități. Ai văzut că Ginei nu-i pasă. Face cunoștință cu oamenii de parcă ar fi în Texas. Dacă mă gândesc mai bine, poate n-a fost o idee bună să începi sezonul la balul ei. Mi-e foarte dragă, dar nu vrea să se conformeze. Și uite-te la noi! Zăbovim aici de-o vreme, în timp ce muzicanții cântă și oaspeții dansează. Tinerii s-au înșirat la perete ca niște fosile. Ai văzut tu în Texas vreo fată, chiar și una urâtă, care să rateze un singur dans măcar?

Lydia zâmbi cu nostalgie.

– Bănuiesc că ai dreptate.

– Firește că am. Aici totul trebuie să fie ca la carte. Uneori mi se pare totul minunat, însă alteori îmi doresc ceva mai mult. Dar nu mă lua în seamă. Asta e noaptea ta. Trebuie neapărat să-ți găsim un partener de dans. Zâmbetul fericit îi înfrumusețea chipul. Uite o primă posibilitate.

Însă ducele de Kimburton avea ochi numai pentru Lauren, și deși îi arătă multă deferență Lydiei, o invită pe prietena ei la dans. Lydia privi la toată strălucirea și splendoarea din jur și brusc își dori să nu fi tânjit niciodată după acest moment. Ar fi vrut să fie oriunde numai aici nu.

Contele de Whithaven stătea într-un colț îndepărtat, ferit de forfota mulțimii, măsurându-i pe bărbați din priviri, provocându-i să-i susțină privirea și ținându-i minte pe cei care își coborau

ochii prea iute sau dădeau urme de vinovăție. Înălțimea îi oferea un avantaj categoric. Voia să profite din plin de această seară și de restul serilor petrecute în Londra. Îi aruncă o privire scurtă soției sale. Minunata lui soție. Trădătoarea.

– Whithaven, ce-ai pățit, omule? Am impresia că nu ți-a căzut bine cina, spuse vicontele Reynolds.

Contele își mută atenția către Reynolds și către marchizul de Kingston. Doi prieteni loiali. Se retrase și mai mult în colț, iar prietenii lui îl însoțiră, încercând să fie cât mai discreți.

– Cred... Înghiți în sec și se chinui să dea glas acelui gând detestabil. Cred că soția mea mă înșală.

– Daphne? întrebă Kingston.

– E singura pe care-o am, rosti el acru.

– Dar te adoră, omule. O știe toată lumea, îl asigură Kingston.

– S-au dus vremurile alea. Sunt sigur de asta.

– Cum poți să fii atât de sigur? îl întrebă Reynolds.

Numai tovarășilor săi de nădejde ar fi îndrăznit să le mărturisească adevărul.

– În urmă cu câteva nopți am intrat în dormitorul soției mele. Ca să-mi exercit drepturile conjugale, firește.

– Firește, murmură Reynolds.

– Desigur, bâigui Kingston.

– Ei bine, mi-a propus anumite lucruri...

Se opri, incapabil să continue, în timp ce amintirile îl asaltau.

– Ce fel de lucruri? întrebă Kingston.

– Lucruri pe care le-aș face cu amanta, dar niciodată cu soția.

Confidenții lui făcură ochii mari și rămaseră cu gurile căscate.

– După cum spuneam. E limpede că are un amant.

Cei doi aruncară priviri suspicioase prin încăpere.

– Și crezi că e aici? întrebă Kingston.

– Nu m-ar surprinde câtuși de puțin. E om cu rang înalt, nu mă îndoiesc. Nu cred că un neisprăvit ar putea să o atragă pe Daphne a mea. Și cu siguranță n-ar fi demn de ea.

– Te-ai gândit, începu Reynolds, că poate i-a făcut o vizită Marelui Seducător?

Whithaven pufni.

– Ăsta-i un mit.

– Ancorat în realitate, la câte zvonuri mi-au ajuns la urechi.

Contele clătină din cap.

– N-are ea nevoie să dea bani pentru serviciile unui bărbat. Sfinte Cerule, uitați-vă la ea! E splendidă.

– Mi-e teamă că mulți dintre domnii aflați aici în această seară se întreabă dacă zvonurile despre misteriosul crai nu sunt cumva adevărate. Eu, unul, am fost mult mai atent cu soția în ultima vreme, ca să nu-i vină ideea să meargă la acest individ, în cazul în care nu-i doar un mit. Circula chiar un zvon că se dă în vânt după ciocolată, le spuse Kingston.

– Chiar așa? murmură Reynolds.

– Unde-ai auzit asta? întrebă Whithaven.

– Mi-a spus soția mea, recunoscu Kingston.

– Și ea de unde știe?

Kingston păru încurcat, dar continuă:

– Mi-a zis că a tras cu urechea la o doamnă care spunea că i-a făcut o vizită.

– Doar nu Daphne a mea!

– Nici vorbă, se grăbi Kingston să-l asigure. Sunt convins că era o femeie neînsemnată.

Whithaven începu să măsoare din nou oaspeții din priviri.

– Pe ce-am mai sfânt, când o să-l prind pe derbedeul care-mi pune coarne, o să-l ucid.

Rhys stătea în dreptul ferestrei, înnebunit de bătăile ritmice ale orologiului de pe polița șemineului. Avea vedere liberă spre holul de la intrare. De mai bine de o oră o aștepta pe Lydia să vină acasă.

Privirea lui se plimba necontenit de la ușă la cartea ce zăcea în poala lui, de la ușă la cuvântul de care nu putea să treacă, și tot acest joc în ritmul afurisit al orologiului. Faptul că Grayson și Abbie se aflau în încăpere alături de el înrăutățea lucrurile. Din câte își putea da seama, cei doi erau adânciți în lectură, căci auzea foșnetul regulat al paginilor.

Ar fi trebuit să participe la bal. Ba se gândise chiar să meargă la reședința lui Huntingdon și să tragă cu ochiul pe la ferestre până descoperea sala de dans, până dădea cu ochii de Lydia și se asigura că se simțea bine.

Adesea o ascultase pe Camilla – fără să-i dea prea mare atenție, ce-i drept – trâncănind despre cât de important era să faci parte din anturajul Casei Marlborough. Lydia participa la un bal găzduit de o americancă, însoțită tot de-o americancă. Avea să fie percepută ca o turistă. Nu credea că lumea o va ocoli, dar existau șanse să n-o primească cu brațele deschise.

Rhys spera că temerile lui erau nefondate. Lydia era o tânără încântătoare, grațioasă, și atât de vivace încât nu se putea să nu farmece vreun gentleman. Și astfel, avea să iasă triumfătoare de-acolo.

La naiba! Știind prea bine ce oameni se perindau pe-acolo, ar fi trebuit să-și ia toate măsurile pentru ca Lydia să aibă seara la care visase mereu. Dar Rhys se temea să-și facă apariția în public, să iște scandaluri.

Micuța lui visătoare se va descurca de minune. Ținuta și șarmul ei îi vor vrăji pe cei mai de seamă dintre domni. Nu se îndoia de asta. Lydia va fi atracția Londrei. În zilele următoare, Rhys urma să poarte discuții cu eventualii pețitori.

Poate asta îl neliniștea atât de tare, acea spaimă tainică și lăuntrică. Nu voia s-o vadă cu altcineva. Să se plimbe braț la braț cu el, să-l sărute pe buze, să doarmă în patul lui, să-i hrănească pasiunile.

Rhys auzi un pocnet sonor. Se uită în poală și descoperi că reușise să rupă cotorul cărții. De regulă își trata cărțile cu cea mai mare grijă. Pe asta va trebui s-o ducă la legătorie.

– Cât țin petrecerile astea? întrebă Abbie.

Accentul ei era mai pronunțat decât al Lydiei.

Ciudat că nu observase asta până acum. Și-o închipuia pe Lydia exersând până ce ajunsese să se asemene mai mult cu Grayson la vorbire decât cu mama ei.

Se uită la orologiu. Puțin după ora două.

– Trebuie să sosească acasă dintr-o clipă în alta.

Acasă. De ani de zile nu mai considerase această clădire „acasă". Deși în sfârșit era a lui, fantomele trecutului continuau să-l bântuie. Și nu dorea să le asmută împotriva Lydiei.

De-afară se auzi tropot de copite și roți de trăsură oprindu-se. Rhys își strecură degetele între draperii și trase puțin, cât să arunce un ochi pe geam. Lydia tocmai cobora din trăsura lui Ravenleigh.

La vederea ei, sufletul lui se umplu de veselie. Câtă singurătate îl aștepta când tânăra va fi soția altuia și va înceta să-i mai calce pragul.

– A sosit, rosti el cu glas scăzut.

Ușa de la intrare se deschise și majordomul murmură un salut de întâmpinare. Grayson și Abbie țâșniră imediat din fotolii, dar Rhys își stăpâni emoțiile, pentru a nu dezvălui cât de mult voia să afle despre cum decursese seara. Nu era a lui ca să țină atât de mult la ea. Nu era indicat să-și manifeste interesul pentru fiica lui Grayson de față cu ei.

Rhys o zări preț de-o clipă când trecu prin dreptul încăperii și puse lipsa ei de voioșie pe seama oboselii și a dansurilor.

– Lydia! strigă mama după ea.

Lydia se întoarse și aruncă o privire în cameră.

– Mamă, nu știam că m-ați așteptat.

– Dar cum îți închipui? Am fost cu toții nerăbdători să aflăm cum te-ai distrat. Hai să ne povestești!

Lydia șovăi puțin, apoi intră. La încheietura ei atârnau programul de dans și evantaiul de fildeș. Înfățișarea ei amintea de-un trandafir ofilit prematur, cules și lăsat să moară, și nu de unul care înflorise și se ofilise potrivit firii.

– Cum a fost? o îndemnă Abbie.

Lydia, care se oprise în mijlocul camerei, o privi nesigură și zâmbi palid.

– Așa cum mă așteptam să fie. Regret că n-ați fost. Doamnele purtau niște rochii splendide. Domnii erau foarte eleganți. Aveau și orchestră. Privirea ei se opri într-un târziu asupra lui Rhys. Acasă de obicei avem un cântăreț la vioară, cel mult doi.

– Ai dansat? o întrebă Abbie.

Lydia încuviință fără prea multă convingere, ducându și la spate mâna pe care purta programul de dans.

– Firește.

Abbie zâmbi fericită și o îmbrățișă.

– Ce mă bucur! Mi-am făcut griji că n-o să te simți bine.

– Cum să nu mă simt bine, când asta mi-am dorit toată viața?

Mama ei o mângâie pe obraz.

– E târziu, și cu toții suntem obosiți. Ne povestești mâine în detaliu. O luă pe după talie. Hai să te ducem în pat!

– Ah, dar nu cred că pot să adorm acum, spuse Lydia. Am câteva întrebări pentru Excelența sa și n-aș vrea să le uit. Lucruri legate de etichetă. Lydia îi aruncă o privire. Dacă nu te deranjează.

– Nicidecum, o asigură el, bucuros că urma să petreacă un răstimp singur în compania ei.

Abbie o sărută pe obraz.

– Nu strică dacă mai stai câteva minute. Te ajută Mary la dezbrăcat?

– Da.

Fu rândul lui Grayson să-și sărute fiica pe obraz, apoi murmură un noapte bună, și cei doi ieșiră din cameră. Fără să se uite la el, Lydia înaintă cu grație spre canapea și se așeză. Cu privirile lăsate în podea, își scoase evantaiul și programul de la încheietură și le puse deoparte.

– Chiar ai dansat? o iscodi Rhys încet.

Lydia își înălță ochii umezi și obrazul scăldat de lacrimi. Rhys simți un junghi în inimă.

– Lordul Ravenleigh și lordul Huntingdon mi-au făcut onoarea să danseze cu mine. Lydia scânci timid și își duse palma înmănușată la gură. Oh, Rhys!

Rhys lăsă cartea să cadă la podea și sări în picioare. Traversă cu pași mari camera, se așeză alături de ea și o luă în brațe. În acea clipă, Lydia dădu drumul șuvoiului de lacrimi, umerii ei delicați tremurând de atâta chin.

– Gata, scumpa mea, gata, o să fie bine, murmură el.

– A fost groaznic. Nu mă așteptam să fiu în centrul atenției, dar speram să mă bage cineva în seamă.

– Sunt sigur că mulți au pus ochii pe tine.

Lydia se depărtă puțin, căutând adevărul în ochii lui.

– Și-atunci de ce nu m-a invitat nimeni la dans? De ce nu s-a apropiat nimeni de mine să-mi vorbească? În jurul lui Lauren roiau unii și alții, și n-o condamn că n-a petrecut prea mult timp cu mine. Sincer. Dar m-am simțit ca o fată bătrână.

– Nu mă îndoiesc că ai fost cea mai minunată floare de-acolo.

– Termină Rhys, nu mă lua cu lingușeli când știu cât de puțin îți pasă.

– Cum să te mai conving că nu vreau să mă însor cu tine tocmai pentru că țin atât de mult la tine? O potopi cu săruturi pe obraz, gustându-i lacrimile sărate. Mi se rupe inima să te văd că suferi, dar căsătoria cu mine ți-ar adânci suferința. Nu mă îndoiesc de asta.

– Știu că vorbesc prostii acum, rosti ea gâfâind, pe măsură ce buzele lui îi dezmierdau gâtul sidefiu. Dar în seara asta voiam să-mi împlinesc visul.

Rhys coborî cu gura pe movilițele delicate ale pieptului ei. Lydia își îngropă degetele înmănușate în părul lui.

– Mi-am dorit atât de mult să fii acolo. Mă tot gândeam că o să-mi faci o surpriză și o să vii.

Rhys își înălță privirea.

– Îți promit că următorul tău bal va fi de vis, rosti el cu glas răgușit, dornic să-i aline suferința.

Tratase și suferințele altor doamne, și învățase că talentul său era în fapte, nu în vorbe.

– Ce te face atât de sigur? întrebă ea încet.

– Ai încredere în mine. Își plimbă degetul mare pe buzele ei. Du-te să te culci! Te conduc în dormitor.

Rhys se ridică și îi oferi mâna. Ciudat cât de bine se simțea în acel moment, luând-o de mână și aducând-o alături de el. Fără să-i dea drumul, o conduse la etaj. Străbătură împreună coridorul și se opriră în fața camerei unde Rhys înnoptase în copilărie. Acum se ducea în dormitorul mare, destinat ducelui, alipit de camera ocupată odinioară de ducesă.

– O să-i transmit lui Mary că te pregătești de culcare.

Lydia scutură din cap.

– N-o mai deranja. E târziu și nu vreau să mai vad pe nimeni.

– Dar nu poți să dormi îmbrăcată așa.

– Cred că o să mă uit pe fereastră până în zori.

Rhys aruncă o privire pe coridor. Toate ușile erau închise. Liniște deplină.

– Măcar lasă-mă să-ți desfac rochia, propuse el.

Ochii ei scânteiară pentru o clipă.

– Ca să te odihnești în tihnă, adăugă el repede.

Lydia încuviință fără tragere de inimă. Rhys deschise ușa și o urmă în dormitor. Lampa ardea scăzut. Plapuma era împăturită într-o parte.

Rhys închise ușa. Lydia se răsuci brusc, dar el nu zări frică în ochii ei. Doar nedumerire.

– N-ar fi bine să fiu văzut în timp ce îți desfac rochia.

Lydia încuviință din nou și îi întoarse spatele.

– Stai pe pat să-ți scot pantofii.

– Mai bine trimiteam după Mary.

Rhys se apropie de ea și îi șopti în ureche:

– Am talentul să-ți alung toate gândurile negre, dar numai dacă dorești. O sărută fin la baza gâtului. Dorești?

Cum să nu-și dorească? Când venea vorba de el, dorința era mereu prezentă. Într-un colț al minții știa că trebuia să fie disperată ca să se gândească măcar să petreacă o noapte cu el. Dar îl iubea.

Oricum își pierduse virginitatea. Ce mai conta o noapte în plus de desfătare?

Lydia se așeză pe pat, iar inima ei vibra ca o pasăre colibri. Nerăbdarea îi făcea respirația întretăiată. Rhys îngenunche înaintea ei și îi așeză piciorul pe coapsă. În timp ce îi scotea pantoful, Lydia îi mângâia șuvițele ondulate.

– N-am văzut un bărbat mai chipeș ca tine în seara asta.

Rhys puse pantoful deoparte, apoi o prinse de gleznă și-i masă laba piciorului pe mușchiul ferm al coapsei lui, făcând-o să-și miște degetele în sus și în jos. Fiori de plăcere îi străbătură talpa.

– Și cu toate că n-am fost acolo, sunt convins că nici o doamnă nu te-a întrecut în frumusețe.

– Ești plin de lingușeli.

Rhys clătină din cap.

– Nu sunt lingușeli, Lydia. E purul adevăr. Am cunoscut multe femei în Londra, dar nici una la fel de frumoasă ca tine.

Îi așeză celălalt picior pe coapsă și după câteva clipe, al doilea pantof își găsi loc alături de primul. Rhys se ridică în picioare, o luă de mâini și o sălta din pat. O sărută fin pe buze, ca un sărut de adio, apoi o întoarse.

Lydia îi simți degetele pe spatele rochiei, în timp ce o săruta moale pe gât. Avea răsuflarea caldă, iar buzele, și mai calde.

Peste ani ar fi putut să privească în urmă la această seară și să se considere o destrăbălată, dar pe moment nu-și dorea decât să se lase în voia simțurilor. Rhys vorbea de dragoste. Își dovedea dragostea. Dar nu își lua nici un angajament, căci nu fusese niciodată iubit cu adevărat și se temea de puterea dragostei.

Lydia s-ar fi așteptat să o dezbrace rapid, dar degetele, buzele și limba lui dezmierdau fiecare părticică de piele descoperită centimetru cu centimetru, până ce rămase complet dezvăluită, asemenea unui monument de artă prezentat la expoziție.

Rămase cu spatele la el, în timp ce Rhys îi scotea delicat pieptenii și agrafele din păr. Desigur, nu se cuvenea să fie singuri în dormitor. Dar după o seară în care totul se petrecuse atât de cuviincios, în care își făcuse griji pentru fiecare moment, fiecare privire, fiecare prezentare, când își dorise atât de mult să-și găsească locul, era bucuroasă să afle că, pe moment, locul ei era alături de Rhys.

Părul îi căzu în valuri, și dintr-odată era ca înainte de petrecere: simplă și descătușată. Și totodată, nerăbdătoare.

Dădu să se întoarcă, dar el o prinse de umeri.

– Nu încă, rosti el cu glas atât de scăzut, încât abia îl auzi.

Rhys îi dădu pletele peste umăr, apoi începu s-o dezmierde. Încet, exagerat de încet, buzele lui lunecară deasupra umerilor ei, apoi mai jos, pe șira spinării. Mișcările lui erau pe alocuri

punctate cu un sărut, o mușcătură, o adiere de limbă, iar Lydia simți că i se înmoaie genunchii.

Mâinile lui trasară conturul șoldurilor. Lydia își întoarse puțin privirea și îl zări îngenunchind, apoi simți atingerea buzelor sale deasupra șezutului.

– Știai că ai o gropiță aici? întrebă el cu glas răgușit, ce-i amintea în chip ciudat de partitura pe care o interpretase la pian.

O dezmierda cu aceeași iscusință cu care alintase clapele de fildeș, fiecare atingere având un rost anume, fiecare pauză sporind nerăbdarea, de parcă îi turnase brandy fierbinte prin vene.

Lydia clătină din cap, ametită.

– Nu știam, șopti ea.

Rhys descrise un cerc cu limba.

– O ador.

O sărută mai jos, pe arcul feselor, apoi coborî pe coapsă, apoi la genunchi, după care trecu la celălalt picior și descrise același itinerar în sens invers.

Lydia încleștă și descleștă pumnii. Voia să-l atingă, să-i răspundă săruturilor sale pasionale. Să ducă promisiunea lui la îndeplinire: o noapte ca-n povești.

– Rhys?

– Întinde-te pe pat, cu fața în jos.

Lydia îi ascultă porunca. Așternutul era rece. Își întoarse capul într-o parte pentru a-l urmări cum se dezbracă încetul cu încetul, fără grabă, anticipând parcă efectul fiecărei mișcări asupra ei. Era îndeajuns să-l privească pentru ca inima să i-o ia razna, să i se înfierbânte pielea, iar dorința să aprindă tăciunii patimii.

Imaginea trupului său gol îi răscolea încă amintirile, dar o aprecia și mai mult pentru că trecuse atât de mult fără să-l vadă astfel. Rhys era pregătit pentru ea, și ea, pentru el. Când se apropie de pat, Lydia dădu să se răsucească, dar el o prinse din nou de umăr.

– Nu încă. O prinse de șolduri și se lăsă deasupra ei, șoptindu-i în ureche: Dacă simți nevoia să țipi, îngroapă-ți fața în pernă, ca să înăbuși zgomotul.

Lydia ar fi vrut să țipe în acea clipă, căci ardea de nerăbdare să-l simtă înăuntru, să se miște în ea, să atingă amândoi culmile plăcerii.

Rhys își trecu ușor degetele peste șoldurile ei, apoi o sărută și o mângâie cu delicatețe pe spate, dorind parcă să-i descopere fiecare loc tainic, sensibil. Locuri de care nici ea nu fusese conștientă până atunci.

Rhys își schimbă poziția, și buzele lui îi sărutau spatele genunchilor, în vreme ce mâinile lui îi masau tălpile – tălpi cu care ea își închipuise că va dansa toată noaptea.

Trupul ei se arcuia și se unduia nerăbdător la atingerile lui. Era atât de fierbinte. Indiferent unde o atingea, Lydia simțea un zvâcnet în pântece. Oriunde o săruta, simțea un freamăt între coapse.

– Rhys? șopti ea exasperată.

El se întinse atunci deasupra ei, fără s-o pătrundă, ținându-i șoldurile în loc. Amândoi gâfâiau cu putere. Rhys își strecură o mână dedesubt, cuprinzându-i sânul. Strânse și masă moviliță moale, iar cu cealaltă mână coborî lin pe abdomenul ei și de-acolo tot mai jos, până îi atinse cârlionții.

Lydia scânci ușor, fermecată de magia degetelor lui.

– Perna, îi aminti el cu glas răgușit.

Lydia își vârî fața în pernă, înăbușindu-și strigătele pe măsură ce Rhys o duse pe noi culmi ale plăcerii. Trupul i se încorda spasmodic, însă greutatea lui Rhys o ținea locului.

Inima dădea să-i spargă pieptul, și brațele se răsfirară atât cât puteau pe așternuturi. Rhys își strecură degetul înăuntru, puțin cam târziu în opinia ei, dar îi șopti încet:

– Ador senzația.

De-abia atunci observă că trupul îi tremura, scuturat de fiori, și zâmbi sfârșită.

Rhys își retrase mâinile, se îndepărtă puțin și o întoarse pe spate. Oasele ei topite îi dădură imediat ascultare.

– Iar acum cealaltă parte, rosti el cu o ardoare ce promitea noi plăceri.

Rhys se întinse alături de ea și îi acoperi buzele cu ale lui. Limbile lor dansau într-un ritm familiar deja, dar familiaritatea nu răpea din plăcere, ci o sporea.

Lydia presupuse că asta însemna dragostea: să nu te saturi niciodată de atingerea iubitului tău, să întâmpini fiecare sărut cu nerăbdarea celui dintâi. Să descoperi plăceri nemaiîntâlnite în fiecare mângâiere și alint.

Presiunea din mâinile lui era delicios de dulce. Îi dezmierdă pe rând umărul, sânul, șoldul. O mână se plimba pe trupul ei, iar cealaltă îi masa mușchii gâtului. Picioarele lor se întâlniră, apoi și-l ridică puțin pentru a-i alinta pulpa, dar se întoarse iute înapoi.

Mișcări subtile și atingeri potrivite, de parcă ar fi avut întreaga noapte la dispoziție și nu i-ar fi grăbit nimeni.

Asta înseamnă dragoste, gândi ea. O uniune tăcută. Două suflete, două inimi, două trupuri. De ce nu înțelegea Rhys că era dispusă să-i accepte trecutul, să nu se agațe de el în viitor? Cum putea să-l convingă de loialitatea ei altfel decât să-i dea totul?

Degetele ei urcară pe gâtul lui, prin păr, apoi din nou la umeri. Simți încordarea din mușchii lui, ce însoțea fiecare mișcare.

Rhys ridică genunchiul și îi depărtă coapsele, apoi se cuibări între picioarele ei. Lydia îl dorea acolo în fiecare noapte, până când bătrânețile îl vor face neputincios. Voia să doarmă cuibărită la pieptul lui și să dea ochii cu el în fiecare dimineață, pe pernă.

Buzele lui începură să se plimbe alene pe sânii ei. Limba îi dădea târcoale sfârcurilor. Lydia își arcui trupul pentru a se întâlni cu al lui.

Rhys îi șoptea vorbe dulci, spunându-i cât de frumoasă este. Și într-adevăr, Lydia nu se simțise niciodată atât de frumoasă.

Săruturile lui urmară făgașul coastelor, până la abdomen. Aco lo descrise un cerc reverențios în jurul buricului și merse mai jos. Într-un final, își lipi buzele de sexul ei catifelat, iar limba lui îi aprinse focul în pântec. Lydia se zvârcoli și își înfipse degetele în părul lui.

– Rhys, rosti ea, din nou și din nou, ca o dulce binecuvântare.

Limba lui făcea minuni: alinta, împungea și descria cercuri delicioase. Rhys îi prinse sfârcurile între degete, iar Lydia se arcui.

Tensiunea creștea, iar senzațiile erau tot mai puternice. Lydia își lăsă capul pe o parte și luă colțul pernei în gură ca să-și înăbușe țipetele, pe măsură ce limba lui o arunca într-un tărâm al plăcerii pure.

Când își veni în simțiri, Rhys stătea cu chipul lipit de abdomenul ei, iar obrazul său era scăldat de lacrimi. Lydia se uită la pletele lui negre.

– A fost minunat, Rhys, dar ceva lipsește.

Rhys își ridică privirea.

– Nu vreau să risc să te las însărcinată.

Nu mai avea rost să-i spună că existau șanse ca asta să se fi întâmplat deja. Rhys se sculă din pat.

– Nu mă lăsa încă, porunci ea.

Rhys șovăi, apoi se întinse lângă ea și o luă în brațe.

– De ce ești atât de dispus să dai, dar te încăpățânezi să nu primești?

Drept răspuns, Rhys doar o strânse cu putere în brațe.

Capitolul 18

Rhys stătea în salonul dezordonat al lui Lady Sachse, așteptând sosirea ei. Acceptase să-l vadă – și acesta era un semn bun –, însă faptul că-l făcuse să aștepte un ceas era fără îndoială descurajant.

Rhys își călcase pe orgoliu, iar asta îi lăsase un gust amar, însă era dispus la orice sacrificiu ca s-o vadă pe Lydia fericită. Era de necrezut că se lăsase din nou pradă pornirilor viscerale. Evident, nici nu voia să audă de căsătorie. Chiar și dacă ar fi putut să-i pună pe tavă splendoarea Londrei, în timp, prezența lui ar fi umbrit din strălucirea orașului. Era o certitudine.

– Ca să vezi! Nu m-aș fi așteptat să-mi treci pragul după ultima noastră întâlnire, rosti Camilla, intrând rapid în încăpere.

Se apropie de el cu mâna întinsă, așteptând fără îndoială să fie sărutată. Rhys îi luă mâna fără tragere de inimă și o sărută. Camilla se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

– Umblă vorba că bătrânul duce a murit. Vestea nu mă întristează, dat fiind că ai enorm de câștigat de pe urma morții lui. Îi aruncă o privire peste umăr. Îți porți rangul foarte bine.

– Încă nu mă prinde, o contrazise el.

Camilla se întoarse cu fața spre el.

– Mai umblă vorba că ești sponsorul fiicei bastardului.

– E fiica vitregă a lui Grayson.

Camilla ridică o sprânceană subțire.

– Deci zvonul e adevărat. Se așează elegant într-un fotoliu și își înalță privirile la el. De unde atâta generozitate?

– Și de ce nu?

Mâna ei lunecă deasupra fustei.

– Am fost la petrecerea organizată de Huntingdon. Fata nu s-a descurcat prea bine.

– Tocmai de aceea mă aflu aici.

Camilla zâmbi, de parcă tocmai îi confirmase suspiciunile.

– Ai din nou nevoie de mine, Rhys. Te roade, nu-i așa?

Era, desigur, umilitor, dar Rhys nu avu nici o reacție.

– Ravenleigh e un om influent. Soția lui nu prea, dat fiind că-i americancă, rosti el.

Zâmbetul ei se lărgi.

– Vorba spune că sângele englezesc apă nu se face.

– Ești o persoană influentă, Camilla.

– Într-adevăr.

– Aș vrea să aibă mai mult succes la următorul bal.

– Înainte de toate trebuie să primească invitație.

– Te poți ocupa de asta?

– Fără îndoială. Dar cu mine cum rămâne, Rhys? Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Au reușit într-un final să-și dea seama cine va moșteni Sachse. Aparent nu sunt singura stearpă, iar cei care n-au asemenea probleme au avut în mare parte numai fete. După multe căutări au descoperit un văr îndepărtat, care, potrivit avocatului, n-ar vrea să renunțe la studii. E un flăcăiandru necopt, iar tutorele lui cu siguranță nu mă are la inimă. Pe măsură ce vorbea, Camilla era tot mai neliniștită. Vor dori să mă mute într-o casă mai mică, cea pentru văduve. Și naiba

știe ce alocație o să-mi dea. Răposatul meu soț, odihnească-se în chinuri, n-a lăsat nici un testament în urmă cu privire la situația mea. Sunt la mila noului conte care trebuie să sosească din clipă în clipă. Camilla se răsuci pe călcâie și îl străpunse cu privirea. Cum rămâne cu mine, Rhys? Ce-mi iese mie dacă o ajut pe fată să-și găsească locul în societate?

– Vei fi ducesa mea.

Femeia râvnea de mult la acea poziție, dar cu toate acestea, propunerea lui o luă complet pe nepregătite, căci rămase cu gura căscată și se cufundă în fotoliu.

– Vorbești serios? întrebă ea nesigură.

– Mă știi să fi mințit vreodată?

Camilla clătină ușor din cap, chibzuind fără îndoială la toate posibilitățile.

– Nu-i suficient că se bucură de protecția ta. Trebuie să participi și tu la următorul bal. Nu-i vorbă, titlul are o anumită greutate, dar nu atât cât bărbatul care-l poartă.

– Sunt în doliu.

– Dacă ai fi femeie, ar fi exclus. Ca bărbat, în schimb, vei stârni puțină controversă, dar cu toții sunt nespus de curioși să-l cunoască pe noul duce de Harrington. Cred că gestul tău va fi trecut cu vederea. Și tot atunci vom putea face publică logodna noastră.

Rhys nu știa ce-l îngrozea mai mult: să participe la balul acela afurisit sau să pecetluiască logodna cu Camilla.

– Dacă asta îți dorești, firește.

Camilla râse ușor.

– Să fii convins că asta îmi doresc. Cât despre nuntă...

– Vom discuta în detaliu după ce Lydia va fi unde trebuie. În ceea ce-o privește, nu vreau să fiu distras de la țelul pe care mi l-am propus.

– Și ce anume urmărești?

– Să-i găsesc un soț din înalta societate.

– Văd că ții la ea.

Tonul sec cu care rostise acele cuvinte îl agasă.

– E o tânără încântătoare, recunoscu el. Dar trecând peste asta, vreau s-o văd fericită.

– Atunci de ce nu te însori cu ea?

Rhys o fulgeră cu privirea, dându-i de înțeles că până și întrebarea era idioată.

– Te temi că păcatele tale vor ieși la iveală. Doamnele mele sunt la fel de secretoase ca și tine, crede-mă!

– Să sperăm că așa stau lucrurile. În orice caz, nu vreau s-o rănesc.

– În vreme ce eu nu pot fi rănită.

– Tu știi exact în *ce* te bagi. Nu se referea la titluri, după cum bine știau amândoi. Tu poți să treci peste păcatele mele, de dragul titlului. Am impresia că ea își dorește mai mult.

Și într-adevăr, merita mult mai mult.

– Atunci vom avea grijă să obțină pe măsura meritelor sale.

Rhys își întoarse privirea către ușă, unde tocmai își făcuse apariția majordomul. Camilla se lăsă într-o parte și îl privi peste umăr.

– Da, Matthews.

– Excelența sa a sosit.

Rhys n-o văzuse în viața lui atât de albă la față. Cu toate armurile ei, Rhys bănuia că uneori nu era atât de puternică pe cât voia să pară.

– Te referi la contele de Sachse? rosti ea cu răsuflarea tăiată.

– Da, milady.

Camilla se ridică nesigură în picioare.

– Atunci poftește-l înăuntru!

Din rațiuni greu de înțeles, Rhys se duse la ea și o strânse de mână. Gestul său fu recompensat cu un zâmbet chinuit.

– Poate mă va numi tutore, și-atunci o să rămân cu toate, spuse ea.

– Milady, contele de Sachse.

Rhys își ațintă privirea la ușă și realiză că proaspătul conte nu avea nevoie de tutore. Aparent, și Camilla ajunsese la aceeași concluzie, după felul în care îl strângea de mână.

– Milord?

Bărbatul înalt și elegant făcu o plecăciune scurtă. Părul castaniu și mult prea lung îi căzu pe frunte.

– Lady Sachse.

– Te rog apropie-te, ca să nu fie nevoie să țipăm.

Bărbatul intră în cameră, aruncând priviri nesigure în jur. Părea pierdut în spațiu. Când veni destul de aproape, Camilla rosti:

– Excelență, sunt onorată să ți-l prezint pe...

După cum era de așteptat, nu-și bătuse capul să rețină numele tânărului moștenitor la aflarea veștii. Tipic pentru ea.

Camilla roși.

– Archie Warner, Excelență.

– Excelența sa e ducele de Harrington și logodnicul meu.

Rhys se cutremură, de parcă femeia tocmai luase dalta în mână și începuse să cioplească destinul lor în piatră. Lordul Sachse părea de-a dreptul încântat.

– În cazul acesta, țin să vă felicit! Nici prin cap nu mi-ar fi trecut.

– Nu știe nimeni deocamdată, se grăbi Rhys să-l asigure. Încă nu am anunțat logodna în mod oficial, și până atunci dorim să păstrăm vestea secretă.

– Firește, Excelență, spuse contele. Asta-i de la sine înțeles. Nu m-am dat niciodată în vânt după bârfe.

– Atunci gândim la fel, Sachse.

Contele îi trezise instantaneu simpatia.

– Aș fi așteptat să discut propunerea lui Rhys cu dumneata, milord, rosti Camila, dar când am aflat că nu doreai să renunți la studii, mi-am închipuit că ești elev de școală.

Contele râse.

– La studii? Păi sunt profesor în nord.

– Un savant, deci.

– Într-adevăr.

Camilla roti brațul.

– Haideți să ne așezăm.

– Mi-ar face mare plăcere să mai stau cu voi, spuse Rhys, dar sunt sigur că tu și contele aveți lucruri importante de discutat, și nu doresc să deranjez.

– Dar n-ai deranja cu nimic, Excelență, spuse Camilla.

– Atunci permite-mi să mărturisesc că trebuie să mă întorc acasă, unde mă așteaptă oaspeții.

Camilla îi aruncă un zâmbet fals.

– Desigur. Dă-mi voie atunci să te conduc! Mă scuzi puțin, milord!

– Da, firește. Nu mă luați în seamă.

Se îndreptă alene spre măsuța unde se afla o carte – Rhys era sigur că pe post de ornament – și întoarse coperta.

Rhys părăsi încăperea, urmat la o distanță infimă de Camilla, care îl călcă pe călcâie de câteva ori.

– Lașule! se stropși la el când ajunseră în foaier.

Rhys rânji.

– O să-l ai la degetul mic cât ai zice pește. N-ai nevoie de ajutorul meu.

– Mă așteptasem la cu totul altceva.

– Nu-i un tinerel, așa cum am crezut. Bănuiesc că n-o să aibă probleme să-și găsească o domniță prin Londra. Poate n-ar fi trebuit să te grăbești cu logodna.

Camilla îi aruncă priviri tăioase.

– Nu fi ridicol! Să mă mulțumesc cu un conte când pot avea un duce? Nici să-mi tai o mână. Îl bătu drăgăstos pe braț. Să te arăți extrem de fericit când anunți logodna!

Nu-l mai conduse până la ușă. Viața lui Rhys era un labirint de regrete, dar dacă putea s-o facă pe Lydia fericită, ar fi putut să-și ierte aproape orice păcat.

– Păcat că n-ai fost acolo, Lyd. Sânge împrăștiat peste tot, și oamenii urlau. Să-i fi văzut numai ce fețe aveau.

Colton se strâmbă, își duse mâinile la gât, scoase limba și se prefăcu strangulat. Se aflau în holul principal al casei lui Rhys, iar Lydia încercă să pară îngrozită.

Cuibărită în poala ei, Sabrina icni de spaimă și își îngropă fața la pieptul Lydiei.

– Fii cuminte, Colton, îl luă Grayson la rost. Acele figuri de ceară sunt ținute separat tocmai pentru a nu înspăimânta doamnele.

– Și bine că-i așa, spuse Abbie, cutremurându-se. După ce ne-a povestit Colton, n-aș pune în veci piciorul în sala aia.

Colton scoase pieptul înainte de mândrie.

– Doar eu, tata și William am vizitat Camera Ororilor. Ți-ar fi plăcut figurile de la Madame Tussaud, Lyd.

Deși îi stârnise interesul, Lydia hotărî că într-o eventuală vizită la muzeu avea să evite camera cu pricina.

– L-ați luat și pe William cu voi? întrebă ea.

– Păi normal. Unchiul Rhys a zis că e în regulă dacă-l luăm cu noi.

Grayson își drese glasul.

– Colton, ți-am mai spus care e formula corectă de adresare...

– Unchiul Rhys nu se supără dacă-i spun unchiule. Colton îi aruncă o privire lui Rhys.

– Nu-i așa?

Rhys stătea într-un fotoliu care-i dădea alura unui spectator invitat la spectacol.

– Chiar deloc, remarcă el.

Răspunsul său îl făcu pe băiat să zâmbească triumfător.

– Pe bune, Lyd, mare păcat că n-ai fost acolo!

– Putem să mergem oricând împreună, dar nu și cu verișoara mea. Am fost la cumpărături în după-amiaza asta, și ne-am distrat de minune. Fără sânge și alte grozăvii.

– Cumpărături. Ce plictisitor!

Colton se trânti înapoi în fotoliu.

– Mie mi-au plăcut animalele de la zoo, rosti Sabrina, îndreptându-și ținuta, acum că momentul de grație al fratelui ei trecuse.

Lydia îi luă o șuviță între degete și zâmbi.

– Nu zău?

Sabrina dădu din cap fericită.

– Da, am văzut un elefant și un leu, și...

Lydia îi puse un deget la gură, știind că surioara ei avea o memorie impresionantă și că ar fi fost în stare să înșire toate animalele de la grădina zoologică.

– N-ai vrea să desenezi animalele pe care le-ai văzut?

Sabrina strâmbă din nas.

– Mi-ar plăcea să vii și tu cu noi. Am văzut tot soiul de lucruri, și tu le-ai ratat pe toate.

– Și eu am văzut multe lucruri. Alte lucruri.

– De ce nu poți să vii cu noi?

– Greu de explicat.

– Încă te pregătești pentru testul ăla?

Numai Sabrina putea să rețină detalii care mai bine erau date uitării.

– Pur și simplu prefer să cumpăr haine decât să mă uit la animale.

– Cred că am văzut cam tot ce era de văzut în Londra, spuse Abbie. Mă bucur atât de mult că ți-ai împlinit visul și ai mers la un bal londonez. Eu, una, sunt pregătită să mă întorc acasă.

Lydia îl fixă cu privirea pe Rhys. Visul ei nu era să participe la un bal, ci să aibă un sezon reușit. Să ducă o viață mai presus de ambițiile unei țărăncuțe.

Observând tensiunea din aer, Rhys se îndreptă în fotoliu.

– Parcă stabiliserăm că Lydia va participa la întreg sezonul.

Abbie îi aruncă o privire lui Grayson, apoi se uită la Rhys.

– Tu ziceai că vrei să-i găsești un soț. Lydia m-a asigurat că nu-i interesată. Își îndreptă atenția asupra Lydiei. Am crezut că urma să-i explici...

– Vreau să particip la sezon, mamă. Nu neapărat să-mi caut un soț, dar nu m-ar deranja dacă aș găsi unul.

– Vrei să te măriți, Lyd? întrebă Sabrina. Ăsta era testul?

– Colton, du-te cu Sabrina în bucătărie și dă-i niște prăjituri, ordonă maică-sa.

Sabrina coborî din poala Lydiei, o mângâie pe mână, apoi se apropie de urechea ei și îi șopti:

– O să treci testul, Lyd. Sunt convinsă.

Apoi ieși din cameră în urma fratelui ei mai mare.

Abbie se ridică în picioare și începu să măsoare încăperea. Lydia n-o văzuse niciodată atât de agitată. În schimb, tatăl ei vitreg stătea nemișcat în fotoliu și o cerceta din priviri.

– Cât durează sezonul? întrebă mama ei.

– Până la sfârșitul lui iulie, răspunse Lydia.

– Asta înseamnă încă două luni. Doar nu te aștepți să mai rămânem atâta. Suntem aici de o lună deja. Nu mă îndoiesc că Johnny și Micah sunt stăpâni pe situație, dar când am plecat, nu plănuiam să stăm atâta vreme.

– Păi voi vă întoarceți, iar pe mine puteți să mă lăsați aici.

Abbie se așeză speriată pe canapea și o luă de mână.

– Nu cred că pot să fac asta. Să mergem acasă și să te lăsăm aici? Ești fetița mea, Lydia.

– Dar mamă, vreau să gust din tot ce are Londra de oferit. Concerte, opere, teatru și plimbări în parc. Serate, baluri și ritualuri de curtare. Nu vreau să par nerecunoscătoare pentru viața pe care mi-ați oferit-o în Fortune. Doar că vreau mai mult. Pe deasupra, nu mai sunt o fetiță. Sunt o femeie în toată firea.

Cu coada ochiului zări încordarea subită a ducelui. Amândoi știau că în brațele lui devenise cu adevărat femeie. Lydia ar fi putut să dezvăluie toate aventurile lor, iar până la căderea nopții tatăl ei vitreg ar fi măritat-o cu forța în această încăpere. Doar că nu așa îl voia pe Rhys. Voia ca în timp el să-și dea seama că erau sortiți să fie împreună. Până atunci se putea bucura de splendoarea capitalei.

– Aș putea să rămân la mătușa Elizabeth, propuse ea. Lauren mi-a scris de nenumărate ori s-o vizitez. Sunt sigură că n-ar fi o problemă pentru ei.

– Cât am stat la Harrington, m-am oferit să-i fiu protector Lydiei, rosti Rhys cu glas scăzut. Oferta rămâne în picioare. Până la urmă, sunt unchiul ei.

Păru stânjenit când rostise acele vorbe. Fără îndoială, părinții ei ar fi pus jena lui pe seama legăturii sale cu tatăl ei vitreg – bastardul. Dar Lydia știa că disconfortul lui se datora tocmai faptului că nu erau deloc înrudiți și că făcuseră lucruri interzise între unchi și nepoată.

Rhys își mută privirea spre tatăl ei vitreg.

– Nu mă îndoiesc pentru o clipă că ai mari așteptări în ce privește un eventual soț pentru Lydia. Tocmai de aceea, voi avea o întrevedere cu fiecare gentleman care se arată interesat de ea,

așa cum am promis de altfel înainte să plecăm de la Harrington. Ar putea să primească aici vizita pretendenților în fiecare după-amiază, alături de o însoțitoare, firește.

– Dar nu vrem să deranjăm, spuse mama ei.

Lydia scrâșni din dinți.

– Nu-i nici un deranj, vă asigur, răspunse Rhys.

Abbie arăta de parcă îmbătrânise brusc zece ani. Dar Lydia știa că mai devreme sau mai târziu trebuia să-și dobândească independența, și nici că se putea un moment mai bun, acum că se afla în locul la care visase de mică.

– Mamă, tu și *papa* m-ați învățat că, dacă-mi doresc ceva cu adevărat, trebuie să muncesc, să mă străduiesc și să nu mă dau bătută. Voi face tot ce-mi stă în putință să rămân în Londra până la sfârșitul sezonului. Sunt aici deja. De ce nu-mi permiteți să mai stau o vreme? Nu vă costă nimic, până la urmă. Am banii mei, pe care i-am pus deoparte de-a lungul anilor. O să-mi acopăr singură cheltuielile.

– Ce-i drept, Lydia n-a aruncat niciodată cu banii pe fereastră, interveni și tatăl ei vitreg. Îmi închipui că-i ajunge cât are până la sfârșitul sezonului.

Abbie îl privi de parcă nu știa cine este.

– Tu ești de-acord ca ea să rămână?

– Știu ce înseamnă să-ți dorești ceva și să-ți fie refuzat. Se ridică, străbătu încăperea și se așeză alături de Abbie pe canapea. Lydia a crescut. Nu putem s-o ținem la nesfârșit lângă noi. Nu văd ce rău poate să fie dacă o lăsăm o vreme singură. În plus, dacă o luăm cu noi acasă, se va întoarce la anul. Nu faci decât să amâni inevitabilul. Lydia visează la Londra de ani de zile. E un vis nevinovat. Las-o să-l trăiască!

– Îți vine ușor să vorbești, că ești bărbat, dar...

– Am fost un derbedeu de primă mână, dragostea mea. Știu câte pericole te pândesc în Londra. Știu că nu te poți încrede în oricine. Dacă Rhys își dă cuvântul de onoare că va avea grijă de Lydia, am încredere în el. Iar dacă își încalcă promisiunea, am să-l ucid.

– Va trebui să stai la rând, spuse Abbie.

Lydia știa că nu erau vorbe goale. Iată încă un motiv să treacă sub tăcere legătura ei complicată cu Rhys. Acesta își drese grasul.

– Mă voi strădui să nu aveți nici un motiv să-mi doriți sfârșitul. Voi avea grijă de fiica voastră ca de bijuteriile reginei.

Nu era tocmai ceea ce-și dorea Lydia să audă. Ea ar fi vrut ca Rhys să aibă grijă de ea ca un soț.

Rhys se uită într-o parte.

– Da, Rawlings. Ce este?

Rawlings păși în cameră cu o tavă de argint în mână.

– Am primit o invitație, Excelență. Este pentru domnișoara Westland.

– Oh!

Lydia țâșni din loc și luă invitația de pe tavă. O deschise cu degete tremurânde, apoi își duse mâna la gură și zâmbi larg.

– E de la Lord și Lady Whithaven. Am fost invitată la balul lor de săptămâna viitoare. Îngenunche în fața mamei sale. Uite, mamă! Ai mai văzut vreodată așa invitație frumoasă? Am ajuns prea târziu în Londra ca să mai primesc o invitație de la Gina. Mi-a acceptat prezența pur și simplu pentru că e bună prietenă cu Lauren. Își duse plicul la piept. E o invitație oficială. Te rog mamă, rosti ea, implorând-o din priviri. Lasă-mă să merg!

– Cine este Lady Whithaven? întrebă ea.

Lydia clătină din cap.

– Mi-a arătat-o Lauren, dar n-am avut ocazia să facem cunoștință. Cred că a vorbit cineva cu ei în numele meu. Își înălță privirea spre Rhys, care nu părea surprins și nici foarte încântat. O știi pe Lady Whithaven?

– Ne cunoaștem vag.

– Deci poți să-i dai asigurări mamei că Lady Whithaven n-o să mă îndrume la prostii?

– Lydia! exclamă Abbie. Nu mă aștept să te îndrume cineva la prostii. Doar că nu-i cunosc pe oamenii ăștia. În Fortune, știu pe toată lumea. Londra e un oraș mare, aglomerat, plin de oameni. Nu m-aș simți niciodată în largul meu aici. Nu înțeleg de ce vezi lucrurile diferit. Dar observ că ești hotărâtă să trăiești din plin

atmosfera londoneză. O prinse delicat de bărbie. Așa că poți să rămâi aici. Participă la sezon! Pe urmă hai acasă!

– Promite-mi că o să-mi scrii zilnic!

– Promit! Lydia o strânse în brațe cu putere. O să-ți scriu.

Familia era strânsă în fața reședinței Ravenleigh. Trăsura de la Harrington aștepta să-i ducă în port, de unde urmau să ia vaporul spre casă. Lydia nu se așteptase ca momentul să fie atât de dificil.

Se depărtă de mama ei cu lacrimi în ochi. Erau lacrimi de bucurie, pentru că urma să petreacă o vreme în Londra, dar și lacrimi de tristețe, pentru că nu-și luase niciodată rămas-bun de la mama ei. Nu știa de unde să înceapă. Cărțile ei nu-i ofereau nici un sfat în această direcție. Abbie se strădui să-și înăbușe lacrimile când se întoarse către sora ei.

– Elizabeth, ai grijă de fata mea!

– O să am, stai liniștită! Locuiesc de nouă ani deja în țara asta. E mult mai liniștit aici decât în Texas, crede-mă.

Lydia se uită către Lauren, care nu-și mai încăpea în piele de încântare că verișoara ei fusese lăsată să rămână. Își închipuia probabil că, împreună, vor lua Londra cu asalt.

– O să-mi scrii și mie, Lyd? întrebă Sabrina.

Lydia își coborî ochii la surioara ei și o trase jucăuș de codițe.

– În fiecare zi. Și tu să-mi trimiți desene în fiecare zi.

– Promit, ciripi ea.

Lydia îngenunche și o trase mai aproape.

– O să-mi fie dor de tine, Lyd!

– Și mie de tine!

– N-o să rămâi de tot, nu?

Lydia simți apăsarea privirii lui Rhys. Prezența lui îi dădea tăria necesară să-și ia rămas-bun.

– Nu de tot, răspunse ea fără hotărâre în glas.

Chiar dacă se căsătorea și rămânea aici, avea de gând să facă vizite cât mai dese în Texas. Oare când încetau oamenii să numească locul unde copilăriseră „acasă"?

Îi dădu drumul surioarei sale. Rhys se grăbi s-o prindă de cot și o ajută să se ridice. Brusc realiză că ar fi mai înțelept să nu mai înnopteze în casa ducelui. Nu avea puterea să-i reziste. Se întoarse către Colton și întinse brațele.

Colton se strâmbă și își vârî capul între umeri.

– A, Lyd, bombăni el.

– Nu o să ne mai vedem luni de zile. Hai să ne luăm rămas-bun cum trebuie.

Se apropie de ea ca un om dus la spânzurătoare. Dar când o luă în brațe, o strânse cu atâta forță, că puțin mai lipsea s-o trântească la pământ. Ca un bărbățel adevărat, Colton nu-și trăda emoțiile de față cu ceilalți, deși în inima lui simțea același regret pentru despărțirea de Lydia ca toți ceilalți.

Existase vreodată femeie care să înțeleagă pe deplin bărbatul?

Colton se desprinse brusc de ea, temându-se să nu fi dezvăluit prea multe. Lydia îi ciufuli părul.

– Să-l îmbrățișezi pe Johnny din partea mea.

– Nici dacă mă bați! strigă el dezgustat. Nu-l iau în brațe. Nu-i destul că te-am luat pe tine?

Lydia zâmbi vesel, încercând să-și păstreze cumpătul pentru cea mai dificilă parte a despărțirii. Tatăl ei se apropie și o luă de mâini.

– Când te-am văzut prima oară, erai o mogâldeață slăbănoagă cu ochii mari. Mi-ai ascultat poveștile fascinată și plină de mirare. Ți-am urmărit de-atunci pașii în viață și recunosc că a fost una dintre cele mai mari bucurii din viața mea. Nu te iubesc mai puțin decât te-ar fi iubit propriul tău tată, dacă ar fi trăit. Dragostea e o călătorie, Lydia. Uneori, trebuie să mergi departe ca să o găsești. Alteori afli că a fost mereu lângă tine. Eu am trăit o bună bucată din viață fără să cunosc iubirea, și nu-ți doresc aceeași soartă. Ține minte un lucru: fă o alegere bună și înțeleaptă. Și dacă se întâmplă să faci o alegere greșită, nu uita că noi te vom iubi la fel de mult și că vei fi mereu bine-venită în casa noastră.

– Te iubesc atât de mult, *papa*.

Îl cuprinse pe după gât, cu obrajii udați de lacrimi. El o îndemnase să aspire la lucruri mult mai măreațe decât Fortune.

Grayson o strânse în brațe, legănând-o ușor.

– Nu-mi doresc decât un singur lucru: să fii fericită.

Lydia încuviință, cu obrazul lipit de al lui. Apoi făcu un pas înapoi și își șterse lacrimile.

– Ia batista mea, spuse Rhys.

Batista avea un R stacojiu brodat într-un colț. Se șterse la ochi, întrebându-se dacă făcuse cea mai bună alegere. Știa însă că nu avea de ales. Căci întrebările și regretele ar fi bântuit-o la nesfârșit.

Grayson îi întinse mâna lui Rhys. Ducele ezită, apoi o strânse cu putere.

– Voi face tot ce-mi stă în putință s-o văd fericită, spuse Rhys.

– Nu mă îndoiesc. Și sper că astfel îți vei afla și tu fericirea.

Rhys înclină scurt din cap și făcu un pas înapoi. Lydia nu era sigură că ducele putea să fie cu adevărat fericit.

– Eu zic să porniți. N-ar fi indicat să ratați plecarea.

– Ai dreptate. I-am telegrafiat deja lui Johnny să ne aștepte. N-aș vrea să trimită potera să ne dea de urme.

– Poteră? murmură Rhys. Ce lume ciudată, Grayson!

Lydia nu-l auzise pe Rhys spunându-i pe nume tatălui ei vitreg de prea multe ori. Și mai mult o surprinse afecțiunea din spatele cuvintelor sale.

– Dacă aș fi confruntat cu aceeași alegere, te-aș lua cu mine, Rhys, rosti Grayson cu glas scăzut.

– Dar viața nu ne oferă o a doua ocazie. Trebuie să ne mulțumim cu ce avem.

Grayson o privi cu blândețe.

– Ocazii au existat mereu, rosti tatăl ei vitreg. Secretul e să le recunoști la timpul potrivit, să le apuci cu ambele mâini și să profiți la maximum de ele. Se întoarse. Gata! Trebuie să pornim la drum.

Urmă încă o sesiune de îmbrățișări calde și săruturi rapide pe obraji. Lydia așteptă aproape de părinții ei până ce toată lumea urcă în trăsură.

– Nu uita să ne scrii!

– Călătorie plăcută!

– Te iubim!

– Să aveți grijă!

– Stați liniștiți! Avem noi grijă de Lydia!

– Distracție plăcută, Lyd!

– Mersi.

Ultimele strângeri de mâini, ultimele urări de rămas-bun.

Trăsurile porniră cu un huruit. Lydia își lipi pumnul încleștat de inimă, încercând să înăbușe un junghi neașteptat.

Rhys veni lângă ea. Prezența lui îi conferea căldură, putere și fermitate.

– Vei fi prea ocupată ca să-ți fie dor de ei, rosti el pe un ton serios.

Lydia clătină din cap.

– Dragostea nu funcționează așa. Înclină gânditoare din cap, apoi îl privi. Dar la cât de puține știi despre dragoste, nu mă miră că nu pricepi.

Lauren o prinse de mână.

– Haide! Trebuie să punem la cale strategia pentru balul Whithaven.

Lydia îi aruncă o ultimă privire lui Rhys și o urmă pe Lauren în casă. Oare ce strategie trebuia să urmeze pentru a-l convinge pe Rhys că erau sortiți să fie împreună?

Capitolul 19

– Croitoreasa a făcut o treabă minunată într-un timp atât de scurt, spuse Lauren.

Lydia privi în oglindă și îi dădu dreptate verișoarei sale. Rochia albă de satin îi dezvăluia umerii și o urmă din sâni. Avea mâneci bufante, din dantelă. Fusta și trena erau împodobite cu volănașe și voal drapat, totul bordat cu roz foarte deschis. Un roz ce se asorta cu trandafirașii din părul ei ondulat, ridicat în creștet, din care cădeau cele mai încântătoare bucle.

Lydia, Lauren și mătușa Elizabeth vizitaseră cele mai prestigioase magazine din Londra. Lydia era pregătită pentru debutul ei pe scena londoneză. Adevăratul debut. În această seară urma să triumfe, iar Rhys va fi alături de ea.

Privirea i se îndreptă spre Lauren, întinsă în pat sub un munte de pături.

– Ce mult mi-aș fi dorit să vii cu mine!

Lauren strănută și își șterse nasul.

– Mă simt ca naiba! E groaznic să răcești vara. Dar o să-mi treacă în câteva zile, și pe urmă vom merge împreună. Pe deasupra, vei fi numai a lui Harrington.

– Spune că mă iubește, dar nu vrea să se-nsoare cu mine.

Lauren izbucni în râs.

– S-ar putea să se răzgândească în noaptea asta. Trezește-i gelozia. Flirtează și dansează cu toți în afară de el. Fă-l să-și piardă mințile după tine.

– De parcă ar fi atât de ușor.

O bătaie scurtă în ușă puse capăt discuției. Elizabeth vârî capul în odaie.

– A sosit ducele.

Lydia trase aer în piept.

– Urează-mi noroc!

– Nu-ți trebuie. Arăți superb.

Lydia înșfăcă evantaiul și o urmă pe mătușa Elizabeth la parter.

– Nu-mi dau seama de ce am mai multe emoții acum decât în prima seară.

Mătușa ei o strânse de braț.

– Ești splendidă. Harrington e convins că totul va ieși bine, așa că nu-ți face griji. Am înțeles că te sprijină și Lady Sachse, și ăsta nu-i puțin lucru.

– Lady Sachse?

Mătușa ei păru surprinsă.

– Credeam că știi. E cunoștința lui Harrington. Va fi însoțitoarea ta diseară, și să știi că are legături sus-puse. Mult mai multe ca mine. Eu nu mi-am bătut niciodată capul cu treburile astea.

Se opriră în foaier, iar Lydia își pierdu răsuflarea când îl zări pe Rhys. Era de-o eleganță rară, iar fracul său negru îl prindea de minune.

– Dumnezeule, Rhys, de ce nu mi-ai spus că-i așa frumoasă?

De-abia atunci o observă pe femeia de lângă el. Era mult mai tânără decât își închipuia că ar trebui să fie o însoțitoare. Părul castaniu era prins într-o coafură înaltă, iar ochii ei căprui o măsurau foarte atent.

– Credeam că ai mai văzut-o până acum, spuse Rhys în surdină.

– Da, dar n-am făcut cunoștință, și nu i-am dat prea mare importanță.

Rhys făcu o plecăciune scurtă.

– Lady Sachse, dă-mi voie să ți-o prezint pe Lydia Westland.

– Îți dau voie, spuse femeia. Scumpa mea, Rhys mi-a vorbit atât de frumos despre tine. E o onoare să te cunosc în cele din urmă.

Lydia făcu o reverență.

– Onoarea e de partea mea.

– Deși prietenii îmi spun că americanii au un accent cumplit, mărturisesc că al tău mi se pare chiar simpatic, spuse Lady Sachse.

Dintr-un motiv anume, Lydia se simți jignită, dar surâse:

– Mulțumesc.

– Până la sfârșitul serii, vei avea suficiente motive să-mi mulțumești.

Îl bătu pe braț.

– Haide să mergem! Trebuie să-l luăm și pe lordul Sachse.

– Soțul dumitale? întrebă Lydia, plină de speranță.

Lady Sachse izbucni în râs.

– Vai, nicidecum. Soțiorul meu iubit, fie-i țărâna grea, s-a dus de mult pe lumea cealaltă. Archie e un văr îndepărtat care-și face diseară debutul în societate. A fost suficient de drăguț să se mute într-o casă mai mică de pe domeniul Sachse, îngăduindu-mi să rămân în casa cea mare. Iar Harrington a fost drăguț să ne pună trăsura la dispoziție. Pornim?

În scurt timp li se alătură și lordul Sachse, iar cei doi făcură cunoștință. Lydia îl plăcu din prima clipă. Zâmbea întruna

și părea la fel de încântat de splendoarea Londrei precum Lydia. În drum spre bal, Lydia împărți bancheta cu Lady Sachse, iar bărbații pe cea din fața lor.

Acum urcau treptele reședinței Whithaven, împreună cu un val de oameni. De cum intră în foaier, Lydia sesiză că Lady Whithaven era mult mai pasionată de petreceri decât Gina. Decorațiunile erau bătătoare la ochi. Podeaua și mesele erau acoperite aproape în întregime cu flori proaspete. O mână de muzicanți cântau la intrarea în hol. Lydia zări de la distanță intrarea în sala de bal.

– Mărturisesc că mă aflu la primul meu bal, și mi-e groază să nu fac vreo gafă, îi șopti lordul Sachse în ureche.

Lydia îi zâmbi.

– Eu zic că va fi bine.

– Mi-aș dori să împărtășesc calmul dumitale.

– Și eu sunt emoționată, îl asigură ea.

– Îl cunoști pe Whithaven?

– Nu. I-am văzut pe amândoi, dar nu am făcut cunoștință cu ei.

Sachse rânji.

– În cazul acesta, permite-mi să îți urmez exemplul la momentul cu pricina.

Când se apropiară de intrare, Lydia, care venea în urma lui Rhys și a doamnei Sachse, îi recunoscu pe lordul și pe doamna Whithaven de la balul precedent, grație indicațiilor lui Lauren.

Lady Whithaven era o femeie încântătoare. Avea ochii verzi ca smaraldul. Dar de cum îl zări pe Rhys, Lady Whithaven făcu ochii mari și se albi la față, de parcă tocmai văzuse o fantomă. Femeia aproape că leșină când Lady Sachse făcu prezentările de rigoare.

– Pe cinstea mea, rosti cu glas pătrunzător lordul Whithaven, care pesemne nu băgase de seamă reacția soției sale. Cu toții eram curioși să te cunoaștem, Excelență. Din câte-am înțeles, nimeni nu-și amintea să-l fi întâlnit pe fratele mai mic al lui Quentin.

– N-am fost apropiați în ultimii ani, și nici nu frecventam aceleași cercuri.

Lady Whithaven își coborî privirea și rosti încet:

– Excelență, suntem onorați să vă primim în casa noastră.

– Sunt onorat să fiu aici, Lady Whithaven și să vă cunosc în cele din urmă.

Femeia își înălță privirea spre Rhys, deși era limpede că ar fi vrut să se uite în orice altă direcție.

– Dați-mi voie să vi-l prezint pe lordul Sachse, spuse Lady Sachse puțin cam tare, încercând probabil să abată atenția de la stinghereala gazdei, a cărei reacție cu siguranță nu-i scăpase.

– Lord Sachse, îl întâmpină Whithaven. Sezonul lorzilor necunoscuți.

– Vă mărturisesc că nici eu nu cunosc mai pe nimeni. Mi-e teamă că-mi va lua o vreme până să-i memorez pe toți, spuse Sachse.

– În locul dumitale, nu mi-aș bate capul prea mult, spuse Whithaven. Lady Sachse cunoaște pe toată lumea. Sunt sigur că te va ajuta să răzbești prin marea de chipuri necunoscute.

– Desigur, spuse Lady Sachse. În numele ducelui, v-o prezint pe domnișoara Lydia Westland. Eu și ducele dorim să aibă parte de-un sezon reușit.

Vorbele ei păreau țesute cu fir de aur.

Lordul Whithaven zâmbi larg, acordându-i întreaga atenție.

– Suntem onorați de prezența dumitale.

Lydia făcu o plecăciune.

– Vă mulțumesc, milord.

– Ah, o americancă. Stai liniștită! N-o să-ți purtăm pică din această pricină, nu-i așa, dragă?

Lady Whithaven părea încă tulburată în timp ce își plimba privirile de la Rhys la ea.

– Firește. Îi întinse mâna. Haide, aș vrea să-ți prezint niște oaspeți!

Și în câteva clipe, Lydia se cufundă în marea de oameni.

În vreme ce Camilla îl escorta pe Sachse prin sala de bal, făcând prezentările necesare, Rhys se retrase într-un colț, lângă o plantă cu frunze uriașe. Din când în când surprindea privirile înspăimântate ale vreunei doamne. Rhys înclina scurt din cap în semn de salut, iar ea își ferea iute ochii.

Câțiva domni îl provocară la discuții, dar Rhys n avea chef de conversații prelungite. Se afla acolo pentru a sublinia legătura sa cu Lydia, pentru ca ea să fie tratată cu cinstea cuvenită.

Frumoasa Lydia, care în această seară era cel mai strălucitor diamant din sală. Oriunde o purtau pașii, sărea în ochi. Împărtea tuturor zâmbete calde și voioase. Dansa cu cei mai de seamă domni. Chipul ei radia de încredere. Rhys își închipuia că mulți bărbați aveau să cadă pradă farmecelor ei, asemenea lui. Simți o strângere de inimă la acest gând. Nu voia să-i pună piedici în calea fericirii, dar nici nu dorea s-o vadă fericită cu altul.

Muzica se opri, iar domnul cu care dansase o aduse lângă el. Rhys așteptă ca bărbatul să se îndepărteze, apoi rosti:

– Ți-a plăcut de el.

– Îmi plac toți. *Așa* mi-am închipuit mereu că va fi Londra. E ca un vis. Se uită la el, bănuitoare. N-ai dansat deloc.

– Țin doliu.

Lydia îl atinse cu evantaiul pe braț și clipi repede.

– Nu cred c-o plac pe Lady Sachse prea mult.

– Ar trebui s-o placi. Are legături influente. Multe dintre doamnele de-aici îi sunt îndatorate, iar doamnele astea își influențează soții. Nu te lăsa înșelată. Bărbatul poartă titlul, dar Sfinte Dumnezeule, soția lui deține adevărata putere.

Orchestra începu să cânte din nou.

– Programul meu mai are un loc liber, spuse Lydia încet.

– Așa ceva e inadmisibil.

Rhys îi întinse mâna. Un zâmbet răutăcios înflori pe chipul ei.

– Credeam că păstrezi doliu.

– În cazul tău fac o excepție.

Lydia îl luă de mână și amândoi păși pe ringul de dans. Rhys o prinse de talie, iar Lydia așeză mâna pe umărul lui.

– Ești făcută pentru așa ceva, rosti el în surdină, conducând valsul. Pentru splendoarea Londrei. Nu cred că i se potrivește cuiva mai bine.

– Aveam impresia că nu participi la multe evenimente sociale.

– Așa e, dar tot am o părere în privința lor.

– Multe doamne par surprinse să te vadă aici.

– Pentru că port doliu.

– E cam subțire scuza asta, Excelență. Simt o tensiune în aer pe care nu pot să mi-o explic.

– Nu insista, Lydia. Tainele întunecate trebuie să rămână întunecate.

– Dacă-i secret, de ce am impresia că toată lumea știe despre ce-i vorba?

– Nu știe multă lume, iar cei care știu au lacăt la gură. N-ar trebui să-ți bați capul cu doamnele, ci cu domnii. La urma urmei, ai ieșit la vânătoare de soți.

Lydia privi în jur.

– Nu cred că o să mă plictisesc vreodată de baluri. E tot ce-am visat până acum, ba încă mai mult.

Iar Rhys avea să-i hrănească visurile în continuare.

Whithaven răsuflă ușurat după ce strânse mâna tuturor oaspeților. Deși îi cercetase pe toți, încă nu reușise să-l dibuie pe nemernicul care îi necinstea soția.

Ardea de nerăbdare să-l prindă. Apelase la toată politețea de care era în stare pentru a nu-i da de înțeles soției sale cât de mult ajunsese să o disprețuiască.

– Încă vânezi fantoma? îl întrebă Reynolds cu glas scăzut.

Whithaven se uită furios la Reynolds și la Kingston.

– Care fantomă? M-am dus să-i iau o bijuterie din sertar, și uite ce-am găsit într-un colț.

Whithaven întinse palma.

– Bănuiesc că nu-i batista ta, murmură Kingston.

– Cu un R stacojiu brodat în colț? Nici vorbă. Poate o fi a ta, Reynolds.

– Sfinte Cerule, nu fi ridicol! Crezi că vine de la prenume sau de la numele de familie? Sau o fi de la titlu? întrebă Reynolds.

– Poate vine de la „rapace", își dădu Kingston cu părerea. Poate nu-i inițiala unui nume, ci un simbol al modului său de viață.

Whithaven încleștă pumnul în jurul batistei și o vârî înapoi în buzunar.

– Vă sfătuiesc să cotrobăiți puțin prin lucrurile nevestelor voastre.

– Să-i dau iama prin sertare? întrebă Reynolds, îngrozit de propunerea contelui.

– Bărbatul ăsta există. Indiferent dacă este unul de-al nostru sau nu, știm sigur că există. Și mă jur pe ce-am mai sfânt că o să-l demasc pe derbedeu.

– Hai, Rhys, a venit vremea să faci anunțul, spuse Camilla.

Rhys se holbă la ea, nedumerit.

– Ce anunț?

– Că urmează să ne căsătorim. Ți-am spus că vreau să anunți vestea la următorul bal la care vom participa.

De-abia acum își aminti vorbele ei. Fusese atât de preocupat să-i facă Lydiei pe plac, încât uitase complet de Camilla. Își roti privirea și o găsi numaidecât pe Lydia. Râdea și se distra, în timp ce un gentleman o conducea în direcția lui.

– Încă nu s-au întâlnit avocații noștri să discute detaliile, îi reaminti el.

– E doar o formalitate. Nu sunt răbdătoare din fire. Vreau ca lumea să afle că voi fi ducesa ta.

– E de preferat să găsim un prilej mai bun.

– Whithaven o să te prezinte dintr-o clipă în alta. Prilej mai bun de-atât n-ai să găsești.

Ca printr-un miracol, contele urcă pe scena muzicanților și rosti cu glasul său răsunător:

– Puțină atenție, vă rog.

Rumoarea din încăpere încetă.

Lydia și însoțitorul ei se opriră și își întoarseră privirile spre Whithaven. Rhys își aminti scandalul iscat de sosirea lui Grayson, din cauză că amânase o discuție neplăcută. Momentul de acum se anunța de zece ori mai neplăcut. N-ar fi vrut s-o rănească pe Lydia pentru nimic în lume, dar ceva îi spunea că aceasta era singura cale de urmat. Va curma orice speranță în inima ei, cu ușurința cu care stingi o lumânare.

– Cu toții regretăm încetarea din viață a ducelui de Harrington. În această seară suntem onorați de prezența succesorului său, pe care îl salutăm cu toții. Am fost informat că noul duce are un anunț important de făcut.

– Fă-o cum trebuie, Rhys, șopti Camilla. Dacă vrei ca domnița ta să mai participe la un alt bal în viața ei.

– Camilla, pentru tine voi călca pe urmele tatălui meu.

Rhys se îndreptă spre scenă, descoperind că avea într-adevăr mai multe în comun cu tatăl său decât își închipuise vreodată. Iubea o femeie și se căsătorea cu alta. De unde găsise bătrânul duce atâta putere să-și urmeze planul?

Camilla se dovedise stearpă în anii de căsnicie cu lordul Sachse. Rhys nu trebuia să-și bată capul cu reacția copiilor săi, când ar fi aflat că nu exista dragoste între părinții lor. Era recunoscător pentru asta. Va găsi un moștenitor pe altă ramură a familiei.

Păși pe scena falsă și înclină scurt din cap către Whithaven, apoi își întoarse privirea către oaspeți.

– Mi-am intrat recent în drepturi, și știu că drumul nu va fi ușor, rosti el. Dar de un lucru sunt sigur. Voi iubi o singură femeie, pentru tot restul vieții mele. Sunt onorat să-mi fac cunoscută intenția de a o cere în căsătorie pe doamna Sachse.

„Fugi! Fugi!" Singurul cuvânt care îi venea Lydiei în minte. Trebuia să fugă. Cu mișcări insistente își făcu loc prin mulțime, până ajunse la ușile ce dădeau spre grădină.

Răsuci mânerul, deși nu mai avea forță în brațe. Ieși afară clătinându-se, deși nu mai avea forță în picioare. Tremura îngrețoșată, iar trupul îi era străbătut de fiori. Împleticindu-se, își încleștă degetele înghețate pe balustradă.

Jurase că va rămâne burlac toată viața. Iar acum se logodea cu Lady Sachse.

Cât de naivă fusese! Îl rugase s-o învețe lucruri pe care nu le afla din cărți. Iar el o învățase suferința unei inimi frânte.

Rămăsese în Londra pentru a petrece mai mult timp cu el. Sperase că, odată ce-avea să o vadă în rochie de gală, elegantă

și rafinată, o lady în toată puterea cuvântului, urma să i risipească toate îndoielile.

În schimb, Rhys o lăsase de izbeliște.

– Domnișoară Westland? E totul în regulă?

Recunoscu glasul îngrijorat al lordului Sachse.

O podidiră lacrimile. Trase aer în piept și se înfioră. Trebuia să-și vină în fire. Înghiți în sec, încercând să alunge tremurul bărbiei. Nu voia să se dea în spectacol aici.

– Da, milord, totul e în regulă. Mulțumesc.

– Sigur? Te-am văzut ieșind din sală, albă la față.

– E din cauza mulțimii, se bâlbâi ea. Nu sunt obișnuită cu atâta lume. În Texas poți să te plimbi o zi întreagă fără să dai ochii cu cineva. Dar înăuntru m-am simțit brusc sufocată de pereți și de oameni, și de tablouri, și de tot.

– M-am gândit că anunțul ducelui te-a luat complet pe nepregătite, rosti el înțelegător.

Lydia scutură din cap.

– Nu, sigur că nu. Ce mă privește pe mine cu cine se însoară?

– Am observat ce priviri ați schimbat în timpul dansului. Își drese glasul. Îmi cer scuze, sunt un măscărici fără scăpare și nu cunosc regulile protocolului. Decât să fac pe caraghiosul, m-ai bine te-aș servi cu un pahar de punci. Iar apoi, poate am onoarea să te invit la un dans.

Lydia încuviință, neștiind cum avea să reziste până la sfârșitul petrecerii.

– Sunt de-acord cu ambele propuneri. Își întoarse puțin capul, încercând să fie politicoasă fără să-și dezvăluie ochii înlăcrimați. Îți mulțumesc, și nu ești deloc un măscărici.

Lordul făcu o scurtă plecăciune.

– Ești foarte amabilă. Revin într-o clipită.

Sachse plecă în grabă, lăsând-o cu privirea pierdută în bezna ce învăluia grădina. Putea să nici nu mai vină. Se străduia să-și păstreze decența și să nu izbucnească în hohote de plâns, dar lacrimile păreau să câștige lupta.

– Lydia?

Dumnezeule, era Rhys! N-avea de gând să plângă de față cu el, să-i arate cât de tare o rănise. Voia să-i demonstreze că era o doamnă adevărată.

– Excelență, aș dori să vă felicit.

Blestemat să-i fie tremurul din voce!

– Am vrut să-ți spun de atâtea ori, dar nu mi-am găsit cuvintele, spuse el șoptit.

– Am observat că nu ți-a venit deloc greu să le rostești cu câteva minute în urmă, când ți-ai anunțat logodna.

– Probabil ai impresia că am profitat de tine...

Lydia se răsuci pe călcâie cu pumnul încleștat și pieptul cuprins de durere.

– De ce ai ales-o pe ea? De ce pe ea și nu pe mine?

– E complicat.

– Nu sunt nătângă, Rhys. Explică-mi!

– Nu pot.

Lydia izbucni într-un hohot grotesc și isteric de râs, pe care și-l înăbuși după câteva clipe.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu vreau.

În spatele lui își făcuse apariția lordul Sachse, cu un pahar de cristal în mână, pus în evidentă încurcătură. Lydia zâmbi generos și întinse mâna.

– Mulțumirile mele, milord.

Sachse se apropie cu grijă și îi înmână paharul. Lydia îl bău dintr-o înghițitură, apoi își roti limba în jurul buzelor, urmărind reacția lui Rhys. Îi înmână paharul. Rhys îl luă uimit.

– Mă scuzi, Excelență, dar vreau să mă distrez puțin.

Îl luă de braț pe Sachse, și cei doi intrară în sala de bal.

– Bravo, îi șopti el zâmbind, înainte să înceapă dansul.

Lydia i-ar fi dat crezare dacă nu s-ar fi simțit ca o prostănacă pentru că se îndrăgostise nebunește de un bărbat incapabil s-o iubească. Dacă o iubea într-adevăr atât de mult, de ce nu risca totul pentru fericirea lor?

– Dumnezeule, o iubești.

Rhys stătea într-un colț alături de logodnica lui și primea felicitările oaspeților, dar nu-și putea lua privirile de la Lydia,

indiferent unde se afla sau cu cine dansa. De când se întorsese în sala de bal, nu ratase nici un dans. De fiecare dată cu alt gentleman.

Era toată numai un zâmbet, ochii îi scânteiau și râdea voios. Inima ei frântă își găsea iute calea spre vindecare. Rhys era recunoscător s-o vadă astfel. Mai bine s-o rănească puțin la început, decât s-o sfâșie în bucăți mai târziu.

– Ziceam că...

– Te-am auzit, i-o tăie Rhys.

– Doar n-o să mă compari cu ea pentru tot restul vieții.

Rhys zâmbi sardonic.

– Nu există termen de comparație.

Lydia o eclipsa pe femeia de lângă el la toate capitolele: frumusețe, eleganță, grație, umor, compasiune, bunătate, și lista putea să continue la nesfârșit. Poseda cele mai alese trăsături, și asta nu datorită cărților citite, căci ele izvorau din adâncul sufletului ei minunat. Avea s-o iubească până la capătul zilelor.

– Se descurcă nemaipomenit, Rhys. Împacă-te cu asta.

– Mi-e teamă că i-am frânt inima.

– Nu te mai flata singur. O să-i treacă repede.

– Sper.

El, unul, nu avea s-o scoată din inimă niciodată. Ultimul gând înainte să cadă în ghearele morții va fi închinat ei. Frumoasa Lydia, care-i strigase numele în focul pasiunii.

Draga de Lydia. O visătoare care se îndrăgostise de un realist.

– Ce-a făcut? întrebă Lauren, ridicându-se în capul oaselor.

– Și-a declarat intenția de a se însura cu Lady Sachse, spuse Lydia pentru a doua oară de când dăduse buzna în dormitorul lui Lauren cu câteva clipe mai înainte.

Lauren strânse batista în pumn și suspină.

– Nu înțeleg.

– Îți închipui că eu înțeleg ceva? Am crezut că mă sufoc în drum spre casă, stând în trăsură cu el și cu femeia aia oribilă.

– Lady Sachse e o femeie bine văzută.

– Mie nu-mi place defel.

Lydia se trânti fără eleganță într-un fotoliu, ca un om înfrânt. Lauren își suflă nasul și se cuibări la loc sub pături.

– Sunt atât de amețită că nu pot să gândesc limpede.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să te bat la cap cu...

– Nu, stai liniștită, rosti Lauren și flutură din mână. Nu la asta mă referem. Sunt pur și simplu nedumerită. Eram convinsă că te iubește.

Lydia crezuse la fel, și că în timp, odată ce avea să poarte cu eleganță farmecul Londrei, Rhys urma să realizeze că erau sortiți să fie împreună.

– El spune că nu mă ia de soție fiindcă ține prea mult la mine. Că are multe păcate pe suflet care m-ar distruge.

– Dar n-are nici o noimă, spuse Lauren. Dacă așa ar sta lucrurile, de ce-ar risca să-i facă rău lui Lady Sachse?

– Întocmai.

– Deci probabil că toată treaba asta cu scandalul a fost o minciună. Lydia, e clar că s-a jucat cu tine.

Să fi fost oare adevărat? Să fi fost Lydia atât de naivă? Rhys vorbea adesea de inocența ei, dar ei nu i se păruse că își bătuse joc de ea. Iar acum era dispus s-o rănească pe Lady Sachse, dar nu pe Lydia. De ce?

– S-a jucat cu tine, continuă Lauren, iar acum a vrut să-ți năruie toate speranțele. Prin urmare, și-a anunțat logodna cu Lady Sachse. Ca tu să-ți găsești fericirea în altă parte.

Era plauzibil. Rhys voia ca Lydia să-și vadă de viață.

– Of, Lauren, până să facă anunțul, am avut o noapte de vis. Am dansat la fiecare dans. Gentlemenii au fost încântători. Eleganța, rochiile superbe, orchestra. Am savurat totul pentru că lumea m-a acceptat și am fost în centrul atenției. Nu vreau să las totul baltă.

– Cine te oprește? Pentru numele lui Dumnezeu, Lydia, e plină lumea de bărbați. Va trebui să-ți găsim unul mai bun ca Harrington. Ar putea să discute tatăl meu vitreg cu ei.

– Nu, s-a oferit Rhys deja. Îmi surâde ideea să-l oblig puțin să vadă că alții mă consideră demnă de atenție.

– Așa te vreau!

*

Lydia oftă, căci nu putea să împărtășească entuziasmul lui Lauren. Încerca să fie curajoasă, puternică, deși ar fi preferat să se ghemuiască într-un colț și să plângă. În mod curios, gândurile o purtară spre ducesă, în noaptea când cinaseră în compania ducelui. Femeia nu-și trădase deloc antipatia resimțită față de oaspeți. Păstrase o alură demnă. Nu crezuse niciodată că avea să o vadă pe ducesă ca pe un exemplu de purtare corectă. Dar gândindu-se mai bine, învățase la fel de multe de la ducesă ca de la fiul ei.

Era ușor să ții capul sus când toate mergeau strună. Lydia era hotărâtă să-i dovedească lui Rhys că nu se lăsa ușor doborâtă când viața îi punea piedici în cale.

Și pe deasupra, voia să-l chinuie.

Capitolul 20

O doamnă știe că nestatornicia bărbaților nu trebuie tolerată și, drept urmare, nici încurajată.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnișoara Westland

Ritualurile curtării erau diferite față de cum își închipuise ea.

Lydia și mătușa ei sosiră la Rhys acasă puțin după ora prânzului. Erau în grădină când contele de Langston își făcu apariția. Lydia fu chemată înăuntru, iar mătușa Elizabeth își continuă plimbarea prin grădină. La urma urmei, Rhys era fratele tatălui ei vitreg. Avea încredere în el. Însoțitorii aveau un rol mult mai important în Anglia decât în America, după cum aflase și Lydia. Contele de Langston o aștepta în salon.

Momentan, amândoi stăteau în tăcere pe fotolii tapițate, despărțiți de o măsuță. Farfurioara cu ceașca de ceai se odihnea periculos pe piciorul contelui. Pe celălalt picior își așezase pălăria melon.

În Texas, nimeni nu era în stare să bea dintr-o ceașcă de ceai fără s-o spargă, darămite s-o țină în echilibru pe-un picior. Lydia nu îndrăznise să se atingă de ceașca ei, de teamă ca tremurul mâinii să n-o dea de gol. Dar emoțiile ei nu se datorau contelui, ci ducelui, care aștepta încordat la fereastră, întors cu spatele, chipurile să le ofere intimitatea de care aveau nevoie. Intimitatea nu servea însă la nimic. Aparent, în Anglia, curtatul se rezuma la priviri furișe și îmbujorări.

Contele, un tânăr foarte chipeș, nu era cu mult mai în vârstă decât ea. Șuvițele sale blonde formau un nimb cârlionțat în jurul capului. Avea perciuni lungi, în care se zărea încă puful adolescenței. Avea o ținută ireproșabilă și era îmbrăcat la patru ace. Dacă era să judece după aparențe, contele era o alegere potrivită.

Dar o va săruta oare la fel de pătimaș ca Rhys? Va fi capabil să-i înfierbânte trupul cu o simplă atingere? Știa să-i stârnească amuzamentul? Să-i aducă un zâmbet pe buze? Îi va umple sufletul de fericire de-a lungul anilor?

Sau va călca pe urmele lui Rhys și o va înfuria peste măsură, trădându-i iubirea sub pretextul compasiunii?

– Domnișoară Westland, începu contele pe un ton profund, care o băgă în sperieți. M-am întrebat adesea de ce s-a războit America de Nord cu America de Sud. Speram să mă puteți lămuri în această privință.

Lydia îl țintui cu privirea. Tânărul ridicase o sprânceană și o privea cu un aer de superioritate, pe deasupra nasului său subțire, de aristocrat. Simți că se îmbujorează, fiindcă habar nu avea la care război se referea.

– Regret, milord, dar nu-mi amintesc de războiul acesta.

– Nu mai spuneți! Țin minte că a stârnit mare vâlvă în urmă cu câțiva ani. Povesteam la un moment dat cu tatăl meu de război, iar el era de părere că luptele înverșunate au dus la asasinarea președintelui Lincoln.

Lydia îl privi cu luare-aminte.

– Vă referiți cumva la Războiul de Secesiune?

Contele zâmbi voios și dădu entuziasmat din cap.

– Da, pe Jupiter, la ăsta mă refeream. De ce-ar fi intrat America de Nord în conflict cu un dușman atât de îndepărtat?

Lydia se gândi că tânărul îi punea cunoștințele la încercare. Poate avea un simț ciudat al umorului, dar seriozitatea din glasul lui vădea faptul că era într-adevăr interesat de răspuns.

– Nu America de Nord. Statele nordice din America. S-au războit cu statele sudice.

Zâmbetul contelui se ofili puțin.

– Mi-e teamă că nu pricep.

Lydia oftă, neștiind cât de mult să insiste cu lecția de istorie.

– Păi, după cum bine știți, America e împărțită în state.

Contele nu schiță nici o încuviințare.

– A fost un război foarte încurcat. Motivul discordiei a fost sclavia, când statele sudice au hotărât să se desprindă din Uniune, din Statele Unite. Au întemeiat un guvern separat și au elaborat legi noi, pentru a se guverna singuri.

Contele clipi uimit și clătină din cap.

– Dar eu îmi amintesc că a fost Nordul împotriva Sudului.

– Exact. Statele nordice contra statelor sudice.

– America de Nord contra Americii de Sud.

Lydia clătină din cap.

– Nu chiar.

– Atunci nu înțeleg.

– Pentru numele lui Dumnezeu! tună Rhys din colț.

Lydia tresări și scoase un țipăt ușor, dar nu fu singura victimă a izbucnirii ducelui. Ceașca și farfurioara contelui căzură la podea cu un clinchet fin. Din fericire, covorul gros absorbi șocul impactului, iar porțelanurile nu se făcură bucăți, deși ceașca părea puțin ciobită. Contele se holba cu gura deschisă la Rhys.

– N-ai urmat în viața ta o lecție de istorie? îl luă ducele la rost. N-ai văzut în viața ta o hartă?

– Ba da, Excelență. Și una, și alta.

– Atunci cum se face că nu poți să pricepi ceea ce domnișoara Westland tocmai ți-a explicat atât de limpede?

– Păi... nu știu.

Sub privirile ei înmărmurite, Rhys scoase ceasul din buzunar, deschise capacul, aruncă o privire scurtă și îl vârî la loc.

– S-a scurs timpul, domnule.

Contele lăsă brusc capul în jos.

– Da, desigur, Excelență. Sări în picioare și se uită la ceașca de ceai, apoi la Lydia, și se îmbujoră. Îmi cer mii de scuze.

Lydia se ridică și zâmbi.

– Nu face nimic.

– Mi-a făcut nespusă plăcere să vă cunosc, domnișoară Westland. Îmi permiteți să vă mai fac o vizită în curând?

Lydia urma să încuviințeze, dar Rhys interveni în discuție:

– Nu, domnule, nu-ți permite, lătră el.

– Desigur, spuse tânărul, făcând plecăciuni peste plecăciuni, după care ieși din salon.

De cum se închise ușa, Lydia se întoarse către tutorele ei:

– Ai fost nepoliticos!

– E încet la minte, iar nivelul lui de ignoranță îmi dă fiori.

– Asta pentru că nu cunoaște detaliile unui război de peste ocean, care a început în urmă cu două decenii?

– Lydia, ești o femeie extrem de inteligentă. N-am de gând să te dau pe mâna unui individ de care te vei plictisi la cinci minute după semnarea contractului de căsătorie.

Lydia făcu un pas spre el și îl privi sfidător.

– Și tu hotărăști cine mă plictisește și cine nu?

Rhys veni mai aproape de ea.

– Într-adevăr.

Lydia mai făcu un pas în direcția lui.

– Și care sunt criteriile după care vei lua această hotărâre?

Rhys făcu și el un pas.

– În primul rând, trebuie să fie la curent cu ce se întâmplă pe mapamond.

Lydia se apropie de el până-i simți căldura trupului.

– Crezi că-i suficient atât?

– Nici pe departe. Trebuie să cunoască destulă istorie, atât americană, cât și britanică.

– Poate vrei să-i dai și un test!

– N-ar fi o idee rea.

Privirea ducelui coborî spre gura ei. Lydia întredeschise ușor buzele și își plimbă limba de-a lungul lor, urmărind cum ochii lui se întunecă. Gura lui Rhys se deschise ușor.

– Și ce mai trebuie să știe? întrebă ea, luată puțin prin surprindere de tonul ei languros.

– Să fie un bun cunoscător al artei...

Glasul său se stinse încet.

– Pictură, muzică, teatru, rosti ea.

– Al artei seducției.

Se aplecă spre ea.

Ușa se deschise, iar Rhys se retrase grabnic, înainte să-și lipească gura de buzele ei. Amețită de anticipare, Lydia era surprinsă că reușise să rămână în picioare în timp ce camera se învârtea cu ea.

– Da, Rawlings, spuse el.

Când auzi pasul demn al majordomului, Lydia se îndreptă spre fereastră și privi în grădină. Păcat că nu avea un evantai la îndemână, să-și mai domolească fierbințeala pielii. De ce nu putea să-i reziste, chiar și în momentele în care era furioasă pe el?

– Au sosit doi domni s-o viziteze pe domnișoara Westland, spuse Rawlings.

Cu coada ochiului îl zări pe Rhys luând cărțile de vizită ale pretendenților de pe tava de argint ținută de Rawlings.

– Vicontele Sandoval, citi el cu glas tare, apoi clătină din cap și așează cartonașul înapoi pe tavă. Nu suntem acasă decât pentru conți sau mai sus. Poți să-l poftești pe contele de Carlyle să intre.

– Prea bine, Excelență.

– Trimite o slujitoare să curețe mizeria făcută de ultimul petitor. Domnișoara Westland și Carlyle vor servi ceaiul lângă fereastră.

– Prea bine, Excelență.

Majordomul părăsi încăperea plin de importanță.

– O să-i spună vicontelui că nu suntem acasă, deși suntem acasă? întrebă ea uluită.

– Nu te-au învățat cărțile tale că e permis să-i spui cuiva că nu ești acasă fără să-l insulți?

– Am impresia că ești grosolan.

– Tot ce se poate, dar cum spuneam, n-are rost să ne batem capul cu nobili de rang inferior.

– Chiar dacă e inteligent?

– Am o serie întreagă de așteptări, Lydia. Ne străduim să-ți găsim un bărbat care să întrunească toate așteptările, nu doar o parte din ele.

– Poate ar fi cazul să mi le împărtășești și mie, că doar *eu* mă mărit, nu tu.

O bătaie în ușă puse capăt discuției. Rawlings intră în salon, urmat de un tinerel. Contele avea păr castaniu și favoriți stufoși. Lydia zări agerimea din ochii săi mari și căprui.

– Carlyle, spuse Rhys succint. Te poftesc alături de domnișoara Westland la fereastră.

– Vă mulțumesc, Excelență.

Tânărul se apropie rapid de ea și îi zâmbi vesel, presupunând că trecuse primul test al tutorelui.

Lydia se așeză pe fotoliu, iar contele îi urmă imediat exemplul.

– Carlyle, tocmai discutam cu domnișoara Westland despre Războiul Civil American. Știi ceva despre el?

– Desigur, Excelență.

– Te invit atunci să ne împărtășești și nouă din cunoștințele tale.

– Cu mare plăcere.

Rhys se postă în fața șemineului, iar Lydia zâmbi noului ei pretendent, mimând interesul pentru diferitele motive ce duseseră la inevitabila ruptură a Americii. Entuziasmul tânărului era fermecător. Cunoștințele sale, infinite. Iar așezat pe fotoliu, era aproape imposibil – aproape, dar nu imposibil – să-ți dai seama că, atunci când stătea în picioare, abia dacă ajungea la umărul Lydiei.

Când ultimul pețitor ieși din salon, Lydia închise ochii. Pe durata vizitelor, șezuse când la fereastră, când în mijlocul încăperii. Acum se odihnea pe fotoliul din mijlocul salonului, unde începuse după-amiaza.

– Nu mai suntem acasă pentru nimeni, Rawlings, spuse Rhys din pragul ușii.

„Slavă Domnului pentru asta", își spuse cu un oftat, apoi se lăsă pe spetează și își masă tâmplele. După Carlyle veniseră încă patru pretendenți. Unul, în mod evident, era împătimit al mâncărurilor bine condimentate cu usturoi. Altul fusese mai interesat să înfulece prăjituri decât să poarte o conversație. Al treilea, un bătrân – „ca vinul bun" glumise el când făcuseră cunoștință – întrebuințase un aparat în formă de corn ca să audă mai bine. Un al patrulea îi vorbise cu pasiune despre fata cu care s-ar fi însurat dacă îndatoririle familiale nu l-ar fi obligat să ia pe cineva plin de bani.

– Te doare capul? întrebă Rhys cu glas scăzut.

Lydia gemu în loc de confirmare.

– Nu credeam că vizitele astea pot fi atât de obositoare.

Rhys înaintă în deplină tăcere, dar Lydia îl simți în spatele ei înainte să-i acopere mâinile ce masau de zor.

– Lasă mâinile jos, porunci el.

– De ce-aș face asta?

– Pentru că pot să-ți alung durerea de cap.

Lydia lăsă mâinile în poală, iar el începu să-i maseze tâmplele cu mișcări circulare.

– Unde te doare? întrebă el.

– Peste tot.

Mâinile lui lunecară în jos pe obraji, zăbovind o vreme asupra punctelor sensibile de sub lobul urechilor, apoi se opriră la baza gâtului. Rhys începu să maseze lent și tandru mușchii dintre umeri. Schimbarea în presiune și în unghiul mâinilor îi dădu Lydiei de înțeles că ducele îngenunchease în spatele ei.

– Te-aș scăpa mai repede de durere dacă mi-ai permite să-ți despletesc părul. Mary ți-l va aranja la loc înainte să te întorci la mătușa ta.

Lydia ar fi preferat ca Rhys să-și continue masajul divin în timp ce-i scotea agrafele din păr, dar era conștientă că putea să facă mai multe odată ce-i lăsa părul liber. Rhys vorbise fără

îndoială pentru sine, căci mâna lui acționă înainte ca ea să-i dea permisiunea, continuând să maseze cu cealaltă.

Își aminti că, mai demult, tatăl ei vitreg îi provocase pe copii să-și maseze stomacul cu o mână și să se bată pe creștet cu cealaltă. Ieșise un tărăboi de nedescris atunci, dar ceva îi spunea că Rhys ar fi fost la înălțimea provocării.

Una câte una, șuvițele de păr îi căzeau pe umeri, eliberând presiunea acelei coafuri complicate, și durerea de cap o mai lăsă puțin. Rhys își strecură degetele în părul ei și începu să-i maseze scalpul, slăbind și mai mult durerea.

Iar, când în cele din urmă îi dădu pletele într-o parte și își lipi buzele de curbura catifelată a gâtului ei, orice urmă de durere se risipi.

– Ești nemaipomenit, rosti ea cu moleșeală în glas, pe măsură ce trupul ei se topea și devenea una cu fotoliul.

Rhys continuă să-i maseze capul, tâmplele și urechile, în vreme ce buzele lui fierbinți îi dezmierdau gâtul.

– Ajută?

– Cu siguranță. Ar trebui să-ți pui talentul la vânzare.

Rhys încremeni, cu buzele deasupra pielii ei.

– Poftim?

– Ești mai eficient decât toate licorile pentru dureri de cap.

Ușa se deschise brusc, făcând ca degetele lui să tresară.

Lydia își întoarse capul și îi zări pe Lady și pe Lord Sachse în prag.

– Măi, măi, ca să vezi, spuse Lady Sachse. Mi-e teamă că am greșit când i-am spus majordomului că nu-i nevoie să anunțe sosirea noastră în chip oficial.

Rhys o fulgeră cu privirea pe Camilla. Sperase că obiceiul ei de-a sosi în cele mai nepotrivite momente încetase odată cu mutarea lui din casa ei. Își retrase mâinile din pletele bogate ale Lydiei și se ridică în picioare.

– O durea capul după toate vizitele pretendenților.

– Dacă așa stă treaba, aștept cu nerăbdare să mă apuce durerile de cap după nuntă, spuse Camilla, făcându-și intrarea în salon. Își lăsă capul într-o parte. Nu mă mai săgeta atâta cu privirea, Rhys!

Nu te prinde! Draga mea, nu te mai chinui să-ți aranjezi părul. Îți stă minunat.

Lydia puse capăt încercărilor disperate de a-și reface coafura. Îi aruncă o privire furișă ducelui, care venise în fața ei. Rhys încuviință scurt, iar Lydia își lăsă mâinile în poală.

Camilla se așeză pe un fotoliu alăturat, făcându-se comodă. Lordul Sachse luă loc lângă ea, fără să-și dezlipească privirile de pe Lydia, după cum observă Rhys.

– Archie n-a mai fost până acum în Londra, începu Camilla. Greu de închipuit, dar oricum, am hotărât să-i arăt puțin orașul, așa că am ieșit la o plimbare cu trăsura.

– E o zi tocmai potrivită pentru plimbări, murmură Rhys, încercând să-și ascundă iritarea provocată de sosirea pe nepusă masă a Camillei, dar fiind totodată recunoscător.

Cu Lydia exista mereu riscul să nu-și poată ține pornirile în frâu.

– Ai mare dreptate, continuă Camilla. Și în timp ce ne plimbam, mi-a venit o idee splendidă. Ce-ar fi ca noi patru, adică tu și cu mine, domnișoara Westland și lordul Sachse, să mergem la concert în seara asta, la Royal Albert Hall.

Rhys clătină din cap.

– După cum ți-am spus, încerc să găsesc o partidă bună pentru domnișoara Westland. Cum vrei să fac asta în sala de concerte?

– Nu fi naiv, Rhys! E important să fie văzută la Royal Albert Hall. Doar n-ai vrea ca londonezii să creadă că singura pasiune a domnișoarei Westland e dansul. Fiind americană, pleacă deja cu un dezavantaj. Să vadă lumea că fata se și cultivă, că nu-i doar o primitivă.

– Vă dați seama că sunt și *eu* în încăpere, nu? rosti Lydia cu sfidare în glas.

Rhys își întoarse privirea către ea. La fel și Camilla. Sachse o sorbea în continuare din ochi.

Lydia se uită hotărâtă la el.

– Mi-ar face plăcere să merg la concert. Apoi, către Camilla: Cât despre cultura mea, țin să te anunț că, mai demult, o trupă

ambulantă de teatru a jucat *Hamlet* în barul unchiului Harry. A fost un spectacol extraordinar și mi-a plăcut la nebunie.

Sachse tuși, ca să-și mascheze râsul, fără îndoială, iar Camilla păru puțin încurcată. Ca de-obicei, Rhys era încântat de micuța lui visătoare.

– Nu știu dacă Royal Albert Hall e pe-aceeași treaptă cu barul unchiului tău, rosti Camilla în cele din urmă. Cu siguranță nu va fi la înălțimea așteptărilor tale, dar hai să încercăm totuși.

– Retrage-ți ghearele, Camilla, rosti imediat Rhys cu amenințare în glas.

– Cred că domnișoara Westland se poate apăra și singură, Excelență, spuse lordul Sachse. Contele îi oferi un zâmbet cald Lydiei. Eu, unul, recunosc că nu am tangențe cu cultura. Cu toate că Shakespeare e printre favoriții mei, n-am avut niciodată ocazia să merg la un spectacol. Nici la un concert de nivelul celui de care pomenea Camilla. Aș fi onorat dacă ai vrea să mă însoțești în seara asta.

– Onoarea ar fi de partea mea, milord, îi întoarse Lydia zâmbetul.

– Atunci așa rămâne, spuse Camilla în timp ce se ridică în picioare. O să trimiți trăsura să ne ia, nu-i așa, Rhys?

– Desigur.

Camilla zâmbi satisfăcută.

– Atunci ne vedem diseară, încheie ea, îndreptându-se către ieșire.

Sachse făcu o plecăciune respectuoasă.

– Excelență. Domnișoară Westland. Aștept cu nerăbdare concertul de diseară.

O urmă pe Camilla și închise ușa. Lydia se ridică în picioare și părul i se revărsă pe spate într-o cascadă de șuvițe. Rhys își strânse mâinile la spate, pentru a nu fi ispitit s-o atingă.

– Nu vei fi fericit cu ea, spuse Lydia.

Fericirea lui nu intrase niciodată în discuție. Doar fericirea ei conta.

– Suntem făcuți din aceeași stofă.

– Se poartă cu tine de parcă ai fi proprietatea ei.

Probabil că era, din mai multe puncte de vedere. Cu siguranță știa mai multe despre el decât majoritatea cunoscuților săi.

– Te mai doare capul? întrebă el, dorind să abată discuția de la logodnica lui.

Lydia își masă puțin gâtul.

– Nu. Mă duc să văd dacă mătușa Elizabeth e gata de plecare, ca să pot trage un pui de somn până diseară.

Rhys făcu un pas nesigur în direcția ei.

– Cum te simți în rest?

În ochii Lydiei se citi tristețea.

– Ar fi trebuit să-mi vină menstruația deja.

– Poate că trupul tău nu s-a reglat încă la clima din Anglia.

Lydia îi zâmbi, dar surâsul ei era mai degrabă trist și obosit.

– Să sperăm că asta-i problema, spuse ea, apoi ieși din salon fără să mai spună o vorbă.

Rhys se îndreptă spre dulăpior să-și toarne o băutură.

Mii de draci! O parte din el ar fi vrut cu disperare ca împrejurările să-l oblige la însurătoare, dar o altă parte nu dorea s-o târască în infernul său.

– Sincer acum, draga mea, cum ți se pare în comparație cu barul unchiului Harry? întrebă Camilla.

Încadrată de lordul Sachse și de Rhys, Lydia privea înmărmurită la cupola uriașă a clădirii și la balcoanele de deasupra ei. Ar fi putut să-i mulțumească lui Rhys că n-o așezase lângă doamna cu gheare, dar Lydia era hotărâtă să se simtă bine până la finalul serii.

Nu se mai sătura să privească.

– E absolut magnifică.

– Și crezi că-i mai încăpătoare decât barul unchiului Harry?

– Camilla, șopti Rhys cu o undă de amenințare în glas.

Lydia se uită la Camilla, care ședea în dreapta lui Rhys.

– Poți să fii cât de răutăcioasă vrei, dar n-o să-mi strici seara.

Camilla îi aruncă o privire trufașă.

– Draga mea, nici măcar n-am încercat să-ți stric seara.

„Mincinoaso", se gândi Lydia. Fără să-și poată stăpâni încântarea, îl strânse pe Rhys de braț.

– Îmi pare rău că mama n-a fost aici. E mult mai impresionantă decât Camera Ororilor.

– Dacă se va întoarce vreodată la Londra, o vom aduce negreșit aici.

De ce folosise pluralul? Odată ce Rhys își punea pirostriile, Lydia se aștepta ca ducele să dispară pentru totdeauna din viața ei. Timpul petrecut cu el până atunci era deopotrivă dulce și amar. Lydia absorbea cu lăcomie fiecare clipă oferită de Rhys, știind prea bine că fiecare minut îl îndepărta de ea. Încă nu pricepea de ce voia să-și petreacă restul vieții alături de femeia haină din dreapta lui.

De ce avea atâta putere asupra lui?

Privirile lui Rhys o făceau să uite de lumea din jur. Lydia se întoarse către lordul Sachse, care întâmpină gestul ei cu bucurie nemăsurată.

– Cum ți se pare locul? întrebă ea.

Sachse îi zâmbi cu căldură.

– Mă simt copleșit.

– Cred că toate epitetele din dicționar puse la un loc nu fac cinste acestei săli.

Sachse se apropie secretos de ea.

– Am înțeles că orga din sala asta e considerată a opta minune a lumii.

– Și crezi că se va cânta la ea?

– Sper.

Lydia se lăsă în scaun și oftă adânc.

– Cred că e magnific, spuse ea, râzând în surdină. Am mai zis asta o dată, nu?

– Într-adevăr, dar eu, unul, nu mă mai satur să te aud așa entuziasmată.

– Uneori, entuziasmul meu nu e prea elegant, îl asigură ea.

– Dar acesta este adevăratul entuziasm. Excelență, nu găsiți entuziasmul domnișoarei fascinant?

Rhys o privi cu atenție, și Lydia se întrebă dacă își aducea aminte de toate situațiile în care îi curmase entuziasmul... dar și de cele în care n-o făcuse.

– Încântarea ei dă un farmec aparte acestei seri, spuse el.

– Și dumneata, Lady Sachse? întrebă lordul.

Camilla își duse mâna la piept.

– Preț de o clipă, am crezut că toată lumea a uitat de mine.

– Să ne ierți, milady, spuse Sachse. Mă gândeam că vei găsi plictisitoare elogiile unor amatori ca noi închinate acestui măreț edificiu.

– Ba dimpotrivă, sunt tare încântată că propunerea mea e întâmpinată cu atâta entuziasm.

– A fost frumos din partea dumitale să mă inviți aici, spuse Lydia, încercând să treacă peste antipatia resimțită față de Camilla și să trateze situația cu eleganță, ca o adevărată doamnă.

– Pentru puțin, draga mea. Cu cât ești văzută mai mult, cu atât cresc șansele să atragi atenția unui gentleman. Cu cât te măriți tu mai repede, cu atât mă mărit și eu mai repede.

Lydia își întoarse privirea către Rhys și zări zvâcnetul din obrazul său. Parcă acum înțelegea mai bine legătura lui cu Lady Sachse. Aflase de la el că mulți aristocrați nu se căsătoreau din dragoste, ci din alte motive. Dintr-odată, motivul căsătoriei lui cu Lady Sachse deveni cât se poate de evident.

Lydia se înșelase. Lady Sachse putea într-adevăr să-i strice seara.

Rhys observase cu amărăciune cum entuziasmul Lydiei scăzuse treptat. Ea pusese totul pe seama oboselii, susținând că entuziasmul o epuizase. Dar în vreme ce trăsura străbătea străzile Londrei, pentru Rhys devenea tot mai limpede că vorbele Camillei o întristaseră mai mult decât orice. Blestemată să fie că nu știa când să-și țină gura. Lydia nu era o fată nătângă. În curând urma să pună cap la cap toate detaliile, și rezultatul nu avea să fie pe placul ei.

Sachse ocupa locul de lângă el, iar doamnele stăteau vizavi. Din fericire, Camilla își ținea limba ascuțită în frâu. Îl bătea gândul

să renunțe la căsătoria cu ea, dar știa că logodnica lui avea gheare înfipte peste tot. Încheiase un târg cu nevasta diavolului, și urma să fie stăpân în iad.

Trăsura încetini și se opri în cele din urmă. Înainte ca Sachse să spună ceva, Rhys rosti:

– O s-o conduc pe domnișoara Westland până la ușă.

Lacheul o ajută să iasă din trăsură. În urma ei veni Rhys, care intră în pas cu ea. Își închipuise că va fi nevoit s-o prindă din urmă, dar Lydia înainta cu încetineală. Rhys nu știa precis ce să zică și nici de ce-l deranja atât de tare faptul că Sachse nu-și luase ochii de la ea pe toată durata concertului. Era evident că i se aprinseseră călcâiele după ea. Dar știa la fel de puține despre Londra ca și Lydia. Nu era la fel de versat ca Rhys. Ducele nu putea decât să spere în apariția altui gentleman care s-o ceară de nevastă. Și cât mai repede.

Lydia urcă treptele cu eleganță și se opri în fața ușii.

– Ai încheiat un târg cu ea, spuse ea șoptit, fără să-l privească în ochi.

– Are legături sus-puse în Casa Marlborough. Cunoaște oameni pe care eu nu-i cunosc.

– Ea a avut grijă să primesc mai multe invitații decât aș putea onora vreodată.

– Da.

Lydia își înălță ochii.

– Și ce primește în schimb?

Rhys ridică din umeri, semn că era lipsit de însemnătate.

– O voi face ducesa mea.

– Vei suferi din cauza ei.

– Vreau să te văd fericită Lydia, cu orice preț.

– N-o iubești.

– Nu, dar nici ea nu mă iubește. E o înțelegere dreaptă.

Lacrimile îi inundară ochii, iar Lydia își feri privirea.

– Plătești un preț mult prea mare.

– Nu are importanță.

– Dacă nu mă mărit...

– Nimic nu se va schimba. Eu tot mă voi însura cu Camilla. Înțelegerea era să te introducă în înalta societate. Ea s-a ținut de promisiune. Spre cinstea ei, a acceptat să amânăm nunta până îți găsim și ție o partidă.

Lydia clătină din cap.

– Și dacă te măriți, și dacă te întorci în Texas, eu tot mă voi căsători cu ea. Mai bine continuă-ți sezonul și găsește-ți un soț potrivit.

– Te vinzi.

– N-ar fi pentru prima dată.

Lydia se întoarse către el, cercetându-i chipul.

– Tu n-ai văzut lumea în care am trăit eu, Lydia. Nu toată Londra strălucește. Căsnicia cu Camilla va fi fără luciu, în cel mai bun caz.

– Și în cel mai rău caz?

– Tolerabilă. Îi luă bărbia între degete și o privi în adâncul ochilor. Găsește-ți fericirea, ca să mă pot bucura de ea. Prețul a fost deja plătit.

Capitolul 21

Rhys nu ceda ușor sentimentelor de neliniște, dar când opri trăsura în fața casei Ravenleigh, panica începu să-i dea târcoale. Primise bilețelul Lydiei în urmă cu câteva ceasuri, în care îi scria simplu că nu dorea să primească vizite în acea zi.

Ce naiba mai însemna și asta?

Rhys bănuia că după dezvăluirile de aseară – înțelegerea încheiată cu Camilla în folosul ei –, Lydia hotărâse să renunțe la poziția de frumoasă a Londrei. Avea o fire mult prea rebelă și era convinsă că nimic nu putea sta în calea iubirii ei.

Ce ispită să-i pună convingerea la încercare!

Trecu hotărât pragul casei Ravenleigh: omul cu misiunea lui. Faptul că Lauren cobora în fugă pe scări nu îmbunătățea cu nimic situația.

– Excelență, v-am zărit trăsura de la fereastră. S-a întâmplat ceva?

– Am venit să vorbesc cu domnișoara Westland. Poți, te rog, să o chemi?

– Nu pot, din păcate.

– Poftim? încremeni Rhys, care tocmai își scotea mănușile.

– Nu se simte bine.

– Cum adică nu se simte bine?

Lauren roși.

– Pur și simplu vrea să stea întinsă în pat.

– Are febră? întrebă el, țâșnind pe lângă Lauren și urcând câte două trepte deodată.

– Nu, Excelență.

– I-a căzut ceva rău la stomac?

– Nu cred că a pus ceva în gură.

– Cu respirația cum stă? Are probleme?

– Nu, Excelență.

Prin mintea lui se perindară tot soiul de imagini sinistre. Boli necruțătoare. Aerul din Londra nu era curat, precum cel de la țară. Avea s-o ducă la moșie, să respire aer curat.

Ajunse pe coridorul de la etaj.

– Unde-i camera ei?

– Excelență, așa ceva nu se face...

Rhys se răsuci pe călcâie și o țintui cu o privire intimidantă.

– Unde-i camera?

Lauren făcu semn spre o ușă alăturată. Rhys înclină scurt din cap.

– Mulțumesc.

Se îndreptă într-acolo și deschise ușa fără să bată. Lydia zăcea ghemuită într-o parte. Deși singura lumină din odaie venea de pe coridor, Rhys zări că era albă la față.

Îngenunche cu o strângere de inimă la marginea patului și îi luă mâna moale.

– Lydia?

Ea deschise ochii brusc și îi oferi un zâmbet slab.

– Ți-am trimis un bilet. Nu l-ai primit?

– N-am aflat mare lucru din el. Îi îndepărtă cu delicatețe câteva șuvițe de pe frunte. Ești bolnavă?

– Nu chiar. Dar nici nu sunt însărcinată.

Rhys deslușI dezamăgirea din glasul ei slăbit, și inima îi fu străpunsă de regrete. Privirea lui alunecă spre zona șoldurilor ei, ascunse de pătură.

– E mai bine așa, spuse el într-o doară, fără prea multă convingere în glas. O privi din nou în ochi. Este la fel de rău în fiecare lună?

Obrajii ei se mai îmbujorară puțin.

– De obicei, nu. Cred că e din cauza agitației și a drumurilor din ultima vreme. Sunt pur și simplu epuizată.

Rhys încuviință și aruncă o privire spre Lauren, care zăbovea în prag.

– Lasă ușa deschisă. Adu-i un ceai fierbinte. Trei linguriță de zahăr, jumătate de linguriță de frișcă și două picături de lămâie.

Lauren se supuse de-ndată.

– Știi exact cum îmi place să beau ceaiul, spuse Lydia uimită.

Rhys îi sărută degetele.

– Știu multe despre tine.

– Știai că îmi place să înot goală?

Rhys făcu ochii mari cu gândul la silueta ei nudă.

– În pârâul de la fermă, adăugă ea. Toată lumea face baie dezbrăcată.

– Eu n-am avut decât iazul și câteva râuri la Harrington.

– Mi-am dorit atât de mult să fiu o doamnă, Rhys.

– Ești cea mai grozavă doamnă pe care am cunoscut-o.

– O doamnă adevărată nu-și face griji dacă este însărcinată sau nu.

– Cred că te înșeli. Multe doamne își fac griji în această privință. Când își pun mintea la contribuție, bărbații pot fi foarte persuasivi, și mulți știu cum să înșele ochiul însoțitoarelor.

– Mereu m-am gândit că mamei i-a venit să intre în pământ de rușine, fiindcă toți oamenii din Fortune știau că se încurcase cu Grayson înainte de căsătorie. Tatăl meu, John Westland, a spus tuturor că nu purta copilul lui în pântece.

– Vorbești de parcă ți ai schimbat puțin punctul de vedere.

– Acum când îmi dau seama ce dureros e să știu că nu voi purta niciodată copilul tău... Aș fi îndurat cu mândrie rușinea și l-aș fi iubit mai mult, tocmai pentru că era al tău.

Declarația ei îl lăsă fără cuvinte.

– Vei avea copii. Mulți copii.

– Dar nu vor fi ai tăi. Chiar nu înțelegi cât de mult te iubesc?

– N-ai idee cât de mult vei ajunge să mă disprețuiești.

– Cred din toată inima că te înșeli.

– Din fericire, nu am curajul să-ți pun vorbele la încercare.

– Aș trece de încercare.

„Dar pe termen lung, vei pierde", se gândi Rhys.

– Nu mai înțeleg nimic, spuse Lauren.

Stătea pe marginea patului, în timp ce Lydia sorbea din ceai. Rhys plecase nu demult, încredințat că Lauren va avea grijă de ea.

– Legat de ce? întrebă Lydia.

– De duce. Doamne, Lydia, să-l fi văzut când a intrat. Nu i-ar fi stat nimic în cale. Absolut nimic. Știu că nu trebuia să-l las să urce în camera ta, dar parcă era posedat. Se apropie de ea. Sau îndrăgostit nebunește.

– Lauren, știu că ține la mine. Dar nu știu cum să-l conving că sunt dispusă să risc totul pentru el. Când am deschis ochii și l-am văzut, m-a cuprins un val de bucurie. Nu pot să-mi explic. S-a cuibărit adânc în sufletul meu. Bărbații pe care i-am cunoscut recent mă fac să zâmbesc, să mă bucur, dar Rhys mă face să zbor. Oftă. Uite cum trăncănesc ca o moară stricată. Parcă sunt Sabrina.

– Ce-ai de gând să faci?

– Nu știu. Luă încă o înghițitură de ceai. Poate să mă îndrăgostesc de altcineva.

– Crezi că e posibil?

– Nu știu, Lauren, dar mi-e groază să mă gândesc că-mi voi petrece restul zilelor mâhnită și dezamăgită.

*

Lydia prefera să fie curtată afară. Ieșise la plimbare în Hyde Park, alături de ultimul ei pretendent. Celebrul parc părea să fie locul de întâlnire al tuturor oamenilor de seamă. Totuși, n-ar fi băgat mâna în foc că era curtată. Lordul Sachse pășea lângă ea, mai elegant ca niciodată cu joben pe creștet.

Lady Sachse sosise la casa mătușii pe la orele după-amiezii și sugerase o plimbare prin parc. Rhys încuviințase, și iată-l mergând agale alături de logodnica lui, în spatele Lydiei și a escortei sale.

În parc nu se simțea la fel de claustrată ca în salon, unde trăia mereu cu spaima că va răsturna sau sparge câte ceva. Savura aerul proaspăt și ciripitul păsărilor din copaci. Viața din jur o ajuta să dea uitării dezamăgirea că nu purta copilul lui Rhys în pântece și că ducele nu avea de gând să-și lase logodnica de dragul ei.

– Dacă-mi permiți, domnișoară Westland, nu-mi pari prea hotărâtă să îți găsești un soț, rosti Sachse cu glas scăzut.

Lydia îi aruncă o privire furișă.

– Am visat mulți ani la Londra, cu strălucirea și balurile ei. Uneori regret că am dat piept cu realitatea și n-am rămas cu visurile.

– Domnișoară Westland, eu sunt un cărturar și mă simt cel mai bine înconjurat de cărți. Nu m-am așteptat niciodată să-mi pice așa o avere din cer, cum vine vorba. Mărturisesc că mi-ar prinde bine să-mi găsesc o soție, ca să pot lăsa toată strălucirea în urmă.

Lydia înclină gânditoare din cap.

– Și cum decurg căutările dumitale?

– Mi-e teamă că nu foarte bine.

Lydia zâmbi și îl bătu prietenește pe mână.

– Nu-mi închipui motivul. Ești chipeș, inteligent, amuzant...

– Dar nu sunt ducele de Harrington.

Lydia se poticni, dar Sachse o prinse iute de cot și o ajută să-și recapete echilibrul.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, rosti ea, deși se temea că îi înțelegea exact înțelesul vorbelor.

Sachse rânji.

– Am o soră mai mare. O cheamă Nancy. Este o fată de treabă, domnișoară Westland. Și frumoasă. Întocmai ca dumneata.

Și cu toate că are o înfățișare plăcută, frumusețea ei interioară o face atât de fermecătoare. Îmi aduce aminte de dumneata.

Lydia roși.

– Își mulțumesc pentru compliment, milord.

– Pentru puțin. Deși mărturisesc că nu frumusețea dumitale îmi amintește de ea.

– Atunci istețimea mea?

Sachse clătină din cap și rânjetul său se lărgi.

– Soțul ei e cel mai neinteresant individ pe care l-am cunoscut vreodată.

Lydia făcu ochii mari și îl privi atentă, neștiind cum să răspundă comentariului său caustic. Sachse plecă ușor capul spre ea.

– Din nefericire, e adevărat. Rudele mele au rămas înmărmurite când au aflat că a pus ochii pe bărbatul ăsta, dar sora mea se uită la el cu aceeași ochi cu care te uiți dumneata la duce, iar soțul o privește întocmai cum te privește Harrington.

Lydia își feri privirea.

– Cum anume?

– Cu toată dragostea din lume.

Lydia se încumetă să-l privească în ochi.

– Sunt sigură că te înșeli.

– Sunt convins că am dreptate.

– Asta-i o impertinență.

Sachse avu îndrăzneala să rânjească până la urechi.

– Lipsa de educație e de vină. Ar trebui probabil să-mi cer scuze.

– Așa ar trebui.

– Și mi-aș cere scuze, dacă aș considera că te simți cu adevărat jignită. Spune-mi întâi dacă v-am judecat greșit.

– Harrington și-a făcut cunoscută intenția de a se căsători cu Lady Sachse, îi aminti ea.

– Ce-i drept.

Își continuară plimbarea. Lydia se gândi că la întoarcerea în Texas ar putea discuta cu familia ei posibilitatea să facă un parc pe o parcelă de pământ. Aveau hectare întregi de pământ arabil,

pe care se putea plimba în voie, dar era atrasă de ideea unei zone înverzite pentru agrementul oamenilor.

În Anglia, unii se plimbau călare, iar alții preferau trăsura. Cu toții erau îmbrăcați elegant, de parcă erau la expoziție. Bănuia că acesta era motivul pentru care Lady Sachse sugerase o plimbare în parc.

– Știi, domnișoară Westland, începu lordul Sachse, atrăgându-i atenția. Am cugetat la situația dumitale și mi-am dat seama că, dacă vrei să supui un câine, trebuie să-l tragi de lesă.

– Poftim? spuse ea, surprinsă de vorbele contelui.

– Aș dori să-ți cer mâna.

Anticipând reacția ei, Sachse o prinse din timp de cot și o ajută să-și recapete echilibrul.

– Poftim?

– Cred că ne potrivim de minune. Ești frumoasă și inteligentă. Îmi place compania dumitale și cred că sentimentul e reciproc.

Lydia rămase fără cuvinte. Mereu își închipuise că iubitul ei va îngenunchea și va recita poezii șoptite înainte să-i ceară să-și petreacă restul zilelor alături de el.

– O propunere neașteptată, milord.

– Nu te speria! Nu cred că se va întâmpla.

Lydia încuviință.

– Cred că ai dreptate. Rhys a găsit cusururi tuturor pretendenților mei.

– Mie nu-mi va găsi nici un cusur. Lady Sachse va avea grijă de asta. Dar bănuiesc că imediat ce se va simți strâns cu ușa, Harrington îți va propune să te căsătorești cu el.

– Și dacă nu se lasă „supus", așa cum ai sugerat adineauri?

Sachse ridică din umeri.

– Atunci mă voi însura cu o domnișoară minunată cu care cred că aș fi foarte fericit.

Lydia clătină din cap.

– N-o să mă ceară de nevastă.

Sachse îi dădu o șuviță rebelă după ureche.

– Poate n-ai văzut cum te-a urmărit în timpul concertului. Scumpa mea domnișoară, cred că Harrington ar fi gata să moară de dragul dumitale.

– Nu te mai încrunta atâta, Rhys, nu te prinde, spuse Camilla, în timp ce mergeau braț la braț.

Rhys se străduí să-și destindă mușchii feței, deși râsul Lydiei plutea spre el din față. Ce naiba îi șoptea Sachse la ureche de-i stârnea atâta entuziasm?

– Crezi că mă prinde ceva? întrebă el amuzat.

– Titlul, rosti ea fără să șovăie.

Rhys oftă adânc.

– Se anunță o căsătorie friguroasă.

– Mai friguroasă decât crezi. Nu vei împărți patul cu mine.

Rhys o fulgeră cu privirea.

– Poftim?

Lady Sachse își înălță bărbia cu mândrie, dar nu-l privi în ochi.

– Nu mă deranjează dacă-ți hrănești poftele altundeva.

– Ar fi și culmea, dacă tu nu ești dispusă. Și totuși, cred că glumești. Niciodată? N-ai de gând să-mi faci o singură vizită în pat?

Lady Sachse îl privi pe furiș, tot mai îmbujorată.

– Am motivele mele.

– Și n-ai de gând să mă lămurești și pe mine?

– Nu vreau să fiu comparată cu toate femeile care ți-au trecut prin pat.

– Tu le-ai adus acolo, îi reaminti el. De aia nu te-ai culcat cu mine? Ți-era teamă să nu dezamăgești?

– Am motivele mele și n-au nici o legătură cu tine. Revenim pur și simplu la vremurile bune, înainte ca fratele tău, odihnească-se în iad, să plonjeze în iaz.

– Nu știam că îl cunoști atât de bine pe Quentin.

– Nu știi multe despre mine, și prefer s-o lăsăm așa.

– Există lucruri pe care nu le știu despre tine și care s-ar putea s-o rănească mai târziu pe Lydia?

– Firește că nu. Dar sunt secretele mele și vreau să rămână ale mele.

Un sentiment rău prevestitor puse stăpânire pe el. Voia întâi s-o vadă pe Lydia bine aranjată, și pe urmă era pregătit să îndure căsnicia cu Lady Sachse. La urma urmei, îl sprijinise de două ori, când nimeni altcineva nu-i oferise o mână de ajutor.

Capitolul 22

Uneori, Rhys se îndoia că va putea duce căsătoria cu Lady Sachse la bun sfârșit. Trăia cu convingerea că amândoi ar fi fost mai fericiți dacă nu s-ar fi văzut defel. Camilla nu părea împotriva acestei idei.

Pentru el, clipele petrecute alături de Lydia erau ca o dulce tortură. Urmărea fiecare surâs, chicotit și cuvânt al ei, ca un avar. Le depozita în sufletul său, pentru a și le reaminti de-a lungul anilor. Cum se făcea că fiecare moment alături de ea era deopotrivă vesel și trist?

Stătea în salon cu o culegere de sonete shakespeariene în poală. Recitise *Hamlet* mai devreme, înainte să treacă la alte lecturi. Își închipui cât de încântată trebuie să fi fost Lydia la reprezentația din saloonul lui Harrison Bainbridge. Ceva îi spunea că fusese la fel de copleșită ca în Royal Albert Hall. Trăia viața atât de intens, complet eliberată de cinismul cu care se înveșmânta ducele.

Fără îndoială, vești despre ea vor ajunge uneori la urechile lui. Din când în când, drumurile lor se vor întâlni, iar el va fi lăsat să cugete până la capătul zilelor cum ar fi arătat viața lui dacă n-ar fi făcut atâtea greșeli, dacă ar fi avut mai multă tărie de caracter.

Se întoarse din nou la Shakespeare. Un om înțelept în toate privințele. Dacă Rhys ar fi avut jumătate din înțelepciunea bardului, poate că nu s-ar fi confruntat acum cu însingurarea. Nici măcar căsătoria cu Camilla nu putea să-i curme durerea din inimă. Dimpotrivă, avea s-o sporească.

Auzi pașii discreți ai majordomului și se uită spre ușă.

– Da, Rawlings.

– Vă caută o doamnă tânără, Excelență.

Primul său gând se îndreptă spre Lydia, și inima începu să-i bată cu putere. Dar când Rawlings îi întinse tava de argint cu cartea de vizită, bănuielile sale înclinară spre Camilla, cu toate că logodnica lui nu avea obiceiul să-și anunțe sosirile.

Numele scris pe cartea de vizită îi provocă fiori de gheață. Încuviințând din cap, se ridică în picioare.

– Spune-i lui Lady Whithaven că o voi primi de îndată.

Își aranjă hainele, apoi îmbrăcă redingota lăsată mai devreme pe spătarul fotoliului. Își trecu degetele prin păr și se pipăi pe bărbie. Trebuia să se bărbierească foarte curând. Desigur, contesa venise doar pentru a se asigura că Rhys avea să-i păstreze taina. O astfel de promisiune se potrivea mai bine cu o ținută îngrijită.

Lady Whithaven intră în salon și se opri locului, plăpândă și fermecătoare ca întotdeauna. Valetul închise ușa în urma ei. De-abia atunci îndrăzni să se apropie de el. Ochii ei roșii de plâns zăboviră o vreme asupra lui. Rhys regreta că era cauza neliniștilor ei.

Făcu o plecăciune.

– Scumpa mea contesă.

Contesa clătină ametită din cap, de parcă se afla într-un vis.

– Nu știam că ești tu.

– Și nici nu doream să afli, dar circumstanțele m-au forțat să-mi dezvălui identitatea.

Lady Whithaven își duse mâna la gură, gata să izbucnească în plâns.

– Mi-a spus că ești un om bun și blajin.

– Sunt onorat de laudele lui Lady Sachse, dar te asigur că...

Contesa scutură vehement din cap, în vreme ce lacrimile îi inundau obrajii.

– Nu Lady Sachse, rosti ea cu glas răgușit. Buna mea prietenă, Annie.

Lui Rhys i se înmuiară genunchii.

– Annie?

– Nu știam că ești fratele lui Quentin. Până nu te am văzut la bal, nu-ți știam numele. Știam doar că ești amantul lui Lady Sachse. Habar n-aveam cine erai în realitate. Acum că știu, mă simt obligată să-ți spun totul. Pot să mă așez?

– Te rog!

Era o idee minunată, pentru că nu-l mai țineau prea mult picioarele.

– Îți ofer ceva de băut?

– Da, te rog, rosti ea, după care se cufundă într-un fotoliu apropiat de cel în care stătuse ducele mai devreme. Aș prefera ceva mai tare, dacă ai.

Rhys tânjea și el după un pahar de tărie.

– Am exact ce dorești.

Turnă ce mai rămăsese din whisky-ul primit în dar de la fratele lui în două pahare și îi înmână unul contesei.

– Înghițituri mici, o preveni el. Arde, încălzește și te liniștește.

– Nu cred că voi putea să-mi găsesc liniștea.

Cu toate astea, sorbi puțin din licoare, în vreme ce Rhys luă o dușcă zdravănă. Ajunsese să îndrăgească băutura și se gândea să-l roage pe Grayson să-i mai trimită câteva sticle.

Lady Whithaven puse paharul pe măsuța din fața lor și se așeză confortabil în fotoliu.

– Cu siguranță ne-am întâlnit la nunta lui Annie, dar eram de scurtă vreme cu Geoffrey și n-aveam ochi decât pentru el.

– Mărturisesc că nu-mi amintesc mai nimic din nunta lor. Aveam șaisprezece ani pe-atunci și am participat doar din obligație. Am șters-o cu prima ocazie.

– Annie n-a fost deloc fericită cu Quentin. Quentin avea gusturi cam... morbide.

Contesa se îmbujoră. Cu degete tremurânde, luă o nouă înghițitură de whisky și așeză paharul pe masă. Îi zâmbi timid.

– Înțeleg acum de ce te căutau doamnele. Îi oferi partenerei de discuție timp să-și adune gândurile.

Rhys încerca, de fapt, să-și adune propriile gânduri. Se ridică din fotoliu și îngenunche în fața ei. O prinse apoi de mână și o strânse cu putere. Simți un junghi în coșul pieptului.

– Îmi pare atât de rău. Nu știam că ai fost prietenă cu Annie. N-o să-mi iert niciodată purtarea care a dus la moartea ei.

– Quentin e singurul responsabil de moartea ei.

– Atunci nu cunoști toată povestea.

– Știu mai multe decât crezi. Știu că o maltrata în pat. Știu că a trimis-o la tine, amenințând-o că, dacă nu reușește să te seducă, îi va face viața un calvar.

O moleșeală puse stăpânire pe trupul lui.

– El a trimis-o la mine?

Contesa încuviință, iar în ochii ei se citea groaza față de ticăloșiile lui Quentin.

– De ce-ar fi făcut una ca asta?

– Era un voaior. Dormitoarele voastre aveau un perete comun. Din câte mi-a spus Annie, Quentin putea să tragă cu ochiul în odaia ta fără să fie văzut. Întâi ți-a trimis niște servitoare, dar s-a plictisit destul de repede. Voia să te ispitească încât să săvârșești păcatul suprem.

Brusc, Rhys se ridică în picioare. Inima i-o luase razna și stomacul i se strângea spasmodic. Abia dacă împlinise nouăsprezece ani și făcea primii pași în arta erosului feminin.

– Ne-a privit, gâfâi el, complet bulversat și incapabil să alunge groaza din suflet. Se răsuci pe călcâie și o sfredeli cu privirea. Te înșeli. N-avea cum s-o trimită la mine, pentru că voia ca Annie să-i aducă un moștenitor pe lume. N-ar fi riscat s-o las eu însărcinată în locul lui.

Un nou șuvoi de lacrimi inundă obrajii contesei.

– Era deja însărcinată.

Rhys se împletici înapoi, căzu în fotoliu și își lăsă capul în jos. Era imposibil!

– I-a mărturisit chiar în acea zi, iar Quentin a vrut să sărbătorească. Sfinte Dumnezeule, ce ființă denaturată! N-am îndrăznit să spun nimănui, ca să nu pătez reputația dragei mele prietene. După moartea ei, au început să umble zvonuri cum că fratele mai mic l-ar fi trădat pe Quentin, dar eu știam că lucrurile stăteau exact pe dos. Bănuiesc că și Lady Sachse cunoștea povestea.

Rhys înălță brusc capul.

– Lady Sachse? Cum de-a aflat?

– Nu sunt sigură. Annie mi-a pomenit la un moment dat că Lady Sachse a venit s-o consoleze. Dar Annie mi a spus că toate mângâierile din lume n-ar fi putut să-i spele rușinea pentru grozăvia comisă. Când a venit să mă vadă, era de-a dreptul copleșită. În acea noapte și-a luat viața. Vina îi aparține fratelui tău.

Rhys își trecu nervos degetele prin păr.

– Știam că era țicnit, dar ce-mi spui tu acum mă face să vărs. N-ai mai spus nimănui?

– Nu. Și nu m-aș fi încumetat să vin aici în seara asta dacă nu te-aș fi văzut atât de trist la petrecere. Nefericit, și totuși hotărât să te însori cu Lady Sachse – ce cuplu splendid! Amândoi mi-ați arătat atâta bunăvoință. Bănuiesc că după nuntă va renunța la generozitate și nu te va mai împărți cu prietenele ei. Mă minunez cum de-a reușit asta până acum. Dacă ai fi fost al meu, te-aș fi păstrat doar pentru mine.

Într-adevăr, Rhys începea să creadă că Lady Sachse păstrase cam multe pentru ea.

– Rhys Rhodes. Sfinte Cerule, ar fi trebuit să ne dăm seama, spuse Reynolds.

Dintr-un cotlon întunecat al trăsurii, Whithaven urmări cum soția lui urca în trăsura proprie. Strânse batista de pânză în pumn, stăpânindu-și cu greu furia.

– Măcar am deslușit misterul monogramei, cugetă Reynolds cu voce tare.

Faptul că Reynolds găsise o batistă identică în sertarul soției sale nu-i aducea nici o consolare lui Whithaven.

– În urmă cu câțiva ani se zvonea că și-a trădat fratele, spuse Kingston. Nu-i de mirare că v-a trădat și pe voi.

– Nu mai face pe înțeleptul, îl apostrofă Reynolds. Faptul că n-ai găsit și tu o batistă nu înseamnă că nu s-a culcat cu soția ta.

– Eu mă îngrijesc de nevoile soției mele. Nu-i mai trebuie altceva.

– Vrei să zici că ești mai grozav în pat decât mine?

– Dacă te simți cu musca pe căciulă, mai bine taci.

– Țin să te informez că în ultima vreme nevastă-mea trage de mine în dormitor, deci mă îndoiesc că individul ăsta e atât de talentat precum se zvonește.

– Dar e limpede că la un moment dat l-a tras pe altul în dormitor.

– Domnilor, tună Whithaven. N-ajută la nimic dacă ne ciondănim între noi.

– Ce propui? întrebă Reynolds.

Whithaven miji ochii la trăsura ce tocmai cotea. Purta blazonul ducal.

– Eu zic să vedem încotro se îndreaptă.

Rhys avu nevoie de zece minute pentru a descoperi găurica din fostul dormitor al lui Quentin. Era ascunsă în spatele unui tablou ce înfățișa o vânătoare de vulpi și avea vedere în dormitorul copilăriei sale. În acea încăpere își pierduse virginitatea la șaisprezece ani, cu o slujitoare de la etaj care-i făcuse o vizită în miez de noapte. I se făcu greață.

În drum spre Camilla, își aminti de toate experiențele sexuale avute în acel pat. Nici una nu fusese inițiată de el.

Îi trecu pragul tremurând de mânie și rușine, și cu greu se abținu să nu spargă totul în jur pe măsură ce înainta spre solariul ei, în urma majordomului.

Lady Sachse îl întâmpină întinsă pe divan, cu un zâmbet șiret.

– Dragul meu Rhys, ce vânt te aduce aici la ceasul ăsta târziu?

– Nu mi-ai spus niciodată că ai cunoscut-o pe Annie.

– Annie?

– Soția lui Quentin.

– A, da. Annie. Întinse elegant mâna spre o masă alăturată. Servește-te cu niște vin, te rog!

– Nu, mersi.

Camilla clătină din cap, dezamăgită.

– Cum dorești.

Turnă vin în pahar și îl dădu pe gât.

– De unde o cunoșteai? întrebă el.

– Mai contează?

– Cred că da. În seara când ne-am cunoscut, tocmai plecasem de la fratele meu. Pe-atunci stătea în Londra. Am mers o vreme pe jos, până când ai apărut tu cu trăsura. Știai cine sunt. În momentul ăla n-am stat să mă întreb de unde mă cunoști, deși eu nu te văzusem în viața mea. De unde știai cine sunt?

– Probabil că ne-am mai întâlnit undeva.

Rhys izbi cu pumnul în masă, făcând-o pe Camilla să tresară.

– Vreau răspunsuri! Am făcut un târg atunci. M-ai găzduit în casa mică din oraș. Mi-ai oferit un acoperiș deasupra capului, mâncare și tot ce-mi doream, cu condiția să mă pun la dispoziția ta. În disperare de cauză, am acceptat. Doar că tu n-ai venit la mine. Niciodată. În schimb, mi-ai trimis alte femei.

– Erai tânăr și viril. Am fost darnică și te-am împărțit cu altele.

– Cum ai aflat că sunt viril? bubui el.

– Rhys...

– Am găsit niște găurele în dormitorul fratelui meu. Te mai întreb o dată. Cum ai aflat că sunt viril?

– Pentru că te-am privit!

Destăinuirea ei îl izbi ca un baros în piept.

Camilla duse cu lăcomie vinul la gură, dar mâna îi tremura spasmodic și o bună parte din conținutul paharului se vărsă pe rochie.

– De ce? rosti el răgușit.

– Bătrânul Sachse, răposatul meu soț – odihnească-se în iad – a fost un om crud. Era bun amic cu Quentin, și amândoi împărtășeau aceleași apucături nefaste. Aveau mania asta să privească, iar un tânăr în floarea tinereții echivala pentru ei cu un spectacol nemaipomenit.

Un fior teribil îi străbătu trupul, încât Rhys avu impresia că o să fie rupt în două. Se duse la masă, își turnă vin în pahar și îl dădu pe gât dintr-o singură înghițitură, și de-abia apoi îndrăzni să o privească pe Camilla.

– N-ai ceva mai tare?

– În dulăpior.

Rhys apucă o carafă cu o licoare la fel de întunecată precum gândurile lui, turnă din belșug în pahar și îl dădu iute pe gât.

– De câte ori ai stat să privești cu ei?

– O singură dată. Aș putea să-ți spun că m-a forțat să privesc... Ochii ei se umplură de lacrimi, iar Camilla se strădui să-și țină cumpătul. ... dar am vrut să mă încredințez că... actul... era neplăcut pentru toate femeile, nu doar pentru mine.

Se ridică în capul oaselor.

– Doamne, Rhys, cu câtă grijă o atingeai pe Annie. Camilla clătină din cap, cu ochii udați de lacrimi. Atunci am plâns pentru prima oară.

– Iar în casa ta din oraș... de câte ori m-ai privit acolo?

Camilla își plecă ochii.

– Afurisită să fii! Pumnul lui mătură masa, aruncând conținutul ei la podea. Ai o minte bolnavă și o inimă haină!

– Știu, rosti ea cu tristețe în glas.

Durerea îi răscoli măruntaiele.

– Și doamnele tale știau că sunt urmărite?

Camilla înălță brusc ochii, cu o expresie îngrozită pe chip.

– Nu, firește că nu!

– De ce? Pentru numele Domnului, de ce?

– Pentru că am descoperit că bătrânul Sachse nu era singurul care nu avea pic de eleganță în chestiuni legate de sex. Am crezut că măcar o dată în viață o femeie ar trebui să cunoască atingerea unui bărbat care nu se împlântă în ea ca plugul. Se ridică în picioare. Și pentru că soțul meu era un sadic. Aveam șaisprezece ani când ne-am căsătorit și când am înțeles într-un final că apucăturile lui erau denaturate... dar era deja prea târziu. Nici măcar atingerile tale pricepute n-ar fi reușit să mă poarte spre înălțimile la care au ajuns atâtea femei în brațele tale. Drept urmare, mi-am găsit satisfacția în a te vedea cu alte femei.

Rhys îi întoarse spatele.

– Nu mă aștept să-mi ierți păcatele...

– Bine faci, pentru că n-am să te iert.

– Sper totuși că ai înțeles...

Rhys se răsuci atât de violent, încât Camilla se împletici și se prăbuși pe canapea.

– Ce să înțeleg? se răsti el. Am fost o afurisită de târfă masculină! Mi-am acceptat soarta. Dar să aflu acum că mă priveai ca la circ... Pe cinstea mea, dacă ai fi fost bărbat, te-aș fi snopit în bătaie.

Camilla se îndreptă de spate, își șterse lacrimile și îi susținu privirea.

– Măcar acum știi de ce-am insistat să avem o căsătorie fără sex.

– Ia-ți adio de la căsătorie.

Camilla își trase nasul și îi aruncă o privire sfidătoare.

– Nu mai poți să bați în retragere. O să te dau în judecată pentru încălcarea contractului și pentru abuz de încredere. O să joc dur.

– Amenințări să-mi dai în vileag trecutul?

– Nu e o amenințare, ci o promisiune. Ai mult mai multe de pierdut decât mine, și îi sunt recunoscătoare odiosului tău frate, pentru că de la el am învățat cum să întorc situațiile în favoarea mea și să fac pe victima. Voi fi compătimită de toată lumea, pe când tu nu vei avea parte decât de dispreț.

– Nu dau două parale pe părerea celorlalți.

– Poate că nu. Dar bănuiesc că-ți pasă de Lydia. Fata a stat la tine în casă. Pe cine ai să convingi că n-a luat și ea parte la jocurile noastre?

– Nici prin gând să nu-ți treacă s-o rănești cu aluzii calomnioase.

– Atunci nu da bir cu fugiții. Vreau să fiu ducesă. E tot ce mi-a mai rămas.

– Tu nu-nțelegi că nu mai vreau să dau în veci ochii cu tine?

Ochii ei scânteiau de urzeli și de intrigi.

– Nu-mi doresc decât titlul. După nuntă, poți să te duci unde vezi cu ochii, mie nu-mi pasă. Îi zâmbi cu tristețe. Protejează-ți micuța visătoare, Rhys! Știi ce haină sunt și ce gheare ascuțite am.

Rhys se întoarse și părăsi încăperea. Să creadă ce-o vrea.

Nu se lăsa ușor amenințat și intimidat, dar Camilla îl citise bine. Îi păsa de Lydia și ar fi făcut orice ca s-o vadă fericită.

Coborî în grabă treptele casei, pentru a se depărta cât mai rapid de Camilla, dar de cum păși pe trotuar, își dădu seama că nu voia să meargă nicăieri. Lacheul deschise ușa trăsurii, dar Rhys clătină din cap și fu surprins de efortul depus într-o mișcare atât de simplă.

– Du trăsura acasă! Vreau să mă plimb.

Rămase locului o vreme, până ce tropotul copitelor și huruitul roților se pierdură în văzduh. Se lăsase ceața, iar Rhys se trezi îndată singur în noaptea umedă și înăbușitoare.

Cum Dumnezeu ajunsese în situația asta? Fusese atât de încântat de prima femeie și se bucurase de atențiile ei, dar slujitoarea nu-l mai vizitase și a doua noapte. Își închipuise că din vina lui. Așa că ieșise în căutare de răspunsuri, frunzărind cărți tainice, luate de prin zonele obscure ale Londrei, cărți ce dezvăluiau o sumedenie de poziții sexuale și descriau felurite modalități de a satisface o femeie.

Până într-o noapte, când primise vizita soției lui Quentin. Draga de Annie, care îi ceruse dragostea. Știuse încă din acea clipă ce infamie se pregătea să comită, dar o auzise plângând nopți la rândul în dormitorul de alături și nu avusese inima s-o trimită înapoi. Se iubiseră cu atâta tandrețe, încet și blând, încât la sfârșit se luaseră în brațe și vărsaseră lacrimi pentru ceea ce ar fi putut să fie. Pentru ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Quentin o trimisese în dormitorul lui. Trei nopți mai târziu, Annie își punea capăt zilelor, lăsând în urmă o scrisoare în care își cerea iertare. Scrisoarea stârnise mânia fratelui său, dar și a părinților lui, care îi ceruseră socoteală lui Rhys. Scrisoarea dezvăluia faptul că Rhys se culcase cu soția fratelui său și se făcea responsabil de moartea ei. Rușinea îl alungase de-acasă.

Ce minte bolnavă și diabolică avusese fratele lui!

Un zgomot din apropiere îl scoase din reverie. De-abia acum realiză cât de departe îl purtaseră pașii. Aruncă o privire peste umăr. Trei siluete se iviră din ceață. Înainte să poată reacționa,

o durere îi săgetă maxilarul. Și atunci realiză cele mai adânci coșmaruri deveniseră realitate.

Capitolul 23

Lydia fu trezită de un pocnet discret în geam. Deschise ochii în beznă, buimacă și confuză. De unde venise acel zgomot?

Clinc. Clinc.

Ieși de sub așternuturi, tremurând de frig, și merse la fereastră. Trase draperia la o parte și scrută întunericul de-afară.

William era afară și arunca pietricele în geam. Deschise fereastra.

– William?

– Nu știam la cine să apelez, rosti el în șoaptă.

– Așteaptă acolo.

Lydia își luă capotul de la piciorul patului și coborî în grabă scările. William aștepta în fața ușii de la intrare, cu o mină deznădăjduită pe chip.

– Ce s-a întâmplat?

– Excelența sa. A zis că pune biciul pe mine dacă fug după doctori, dar are nevoie urgentă de îngrijiri. Știu că vă place. Mă gândeam că ați putea să-i băgați mințile-n cap.

– E bolnav?

– Mai rău. William o prinse de braț. Haideți, vă rog!

Prin mintea Lydiei se perindară numai viziuni îngrozitoare. Poate îi plesnise apendicele. Sau poate căpătase vreo boală infecțioasă: holeră... sau ciumă. Mai exista ciumă în Anglia? Nu fusese eradicată la un moment dat în aproape întreaga Europă?

Rhys ar dojeni-o fără îndoială pentru ignoranța ei.

– Cum ai ajuns aici?

– Am fugit. În ziua în care v-ați mutat aici, am venit să-mi iau rămas-bun de la Colton. El mi-a arătat odaia dumneavoastră. Nu credeam că o să-mi folosească la ceva.

– Așteaptă să mă îmbrac și-o să rog un servitor să scoată trăsura.

William încuviință din cap, iar Lydia se întoarse în casă. Teama că fără el va fi pierdută puse stăpânire pe ea. Cum de-i trecuse prin gând măcar să se mărite cu Sachse, când inima ei îi aparținea întru totul lui Rhys?

Când sosiră la reședința lui Rhys, William o conduse înăuntru, apoi o zbughi în bibliotecă. Lydia o luă pe urmele lui și îl zări numaidecât pe Rhys, zăcând într-un fotoliu de lângă șemineu.

– Doamne, Dumnezeule, icni ea.

Străbătu încăperea în fugă și îngenunche în fața lui.

Chipul său arătos era plin de tăieturi și de vânătăi, și nu mai vedea cu un ochi, de umflat ce era.

– Ce s-a întâmplat?

Cu ochiul său bun, ducele îl săgetă pe William.

– Ți-am zis să mergi la culcare.

– M-am gândit că nu sunteți întreg la cap. Am zis că s-ar putea ca ea să ne-ajute, șefu'.

Lydia îl atinse cu delicatețe pe obrazul plin de sânge. Hainele lui erau rupte și stropite cu sânge.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am împiedicat când am coborât din trăsură, bombăni el cu dinții încleștați.

– Nu sunt proastă, Rhys. Am trei frați. Știu să deosebesc o cădere de-o încăierare zdravănă.

– Ca s-o numim încăierare ar fi trebuit să particip și eu, să am ocazia să mă apăr. A fost mai degrabă o bătaie soră cu moartea.

– De ce?

Rhys clătină din cap și se uită în altă parte.

Cât de încăpățânat era! Îl împunse în piept, iar Rhys gemu adânc înainte să-i îndepărteze mâna. Lydia îl privi cu luare-aminte.

– Cred că ai câteva coaste rupte. Lasă-mă să chem un doctor!

– Nu. Pot să mă îngrijesc și singur.

– Nu înțeleg de ce bărbații au impresia că e un semn de slăbiciune să chemi medicul. Și frații mei au tendința să ocolească

doctorii. Dacă nu vrei să chem pe nimeni, o să mă lași să te îngrijesc eu.

Rhys pufni.

– Du-te înapoi la Ravenleigh, Lydia!

– Nu întâlnești doctori la tot pasul în Fortune. Prin urmare, am învățat cum să tratez rănile.

– Adu-mi o sticlă și lasă-mă în pace!

Lydia se întoarse la William.

– Du-te la bar și ia o sticlă de tărie și un pahar.

– Fără pahar. În seara asta n-am chef să fiu rafinat.

– Cum dorești, dar cred că ți-ar fi mai ușor să bei din pahar.

După ce tânărul ieși din încăpere, Lydia se uită la rănile lui Rhys. Îi ridică șuvițele de pe frunte și se încruntă.

– Câți erau?

– Trei.

– Sper că nu le-ai rămas nici tu dator.

– Date fiind circumstanțele, am hotărât să-mi primesc bărbătește răsplata.

– Deci n-ai opus rezistență?

Rhys clătină anevoios din cap.

– Poftiți aici, șefu'.

Cu gemete și grimase, Rhys duse sticla la gură. Lydia sprijini sticla cu mâna, ajutându-l să bea, probabil în speranța că-și va pierde cunoștința.

– Sper că asta nu-i tot, spuse William.

– Nu. Du-te la bucătărie și găsește-mi o bucată de carne de vită. Cu cât mai mare, cu atât mai bine. Mai am nevoie de apă caldă, prosoape și bucăți de pânză.

– Le găsesc eu pe undeva, zise William zbughind-o în bucătărie.

Lydia dădu drumul sticlei și se lăsă pe vine.

– Nu-ți mai face griji, Lydia!

– Nu sunt bună la jocurile astea, Rhys. Nu mă pot preface că nu simt nimic pentru tine.

– Atunci te așteaptă o viață nefericită dacă rămâi în Anglia și-ți cauți un soț cu rang. Rareori găsești fericirea în asemenea căsnicii.

– Nu sunt de acord. Mi-e greu să cred că exemplele negative pe care le-am văzut sunt norma și nu excepția de la regulă.

– Da? Se aplecă amenințător spre ea. Află că domnii care m-au snopit în bătaie erau nemulțumiți că le-am distrat pe nevestele lor.

Lydia clipi nedumerită.

– Te-au bătut că le-ai cântat la pian?

Rhys izbucni într-un hohot răgușit și hidos de râs.

– Nu, micuța mea visătoare. Le-am sedus, le-am satisfăcut dorințele, m-am culcat cu ele.

Duritatea vorbelor lui o împunse în inimă. Nu se așteptase să-l audă vorbind atât de deschis despre relațiile lui amoroase.

– Poate vei fi dezamăgită să afli că Annie n-a fost singura femeie măritată cu care m-am culcat.

– Firește că sunt dezamăgită. Căsătoria e sfântă. Credeam că Annie a fost o excepție.

– Nu, Lydia. *Tu* ai fost excepția.

Nu-i plăcu felul în care rostise acele cuvinte, care păreau să ascundă ceva și mai sinistru.

– Deci ai avut aventuri...

– O aventură presupune o perioadă mai lungă de timp. În cazul meu erau două-trei nopți.

Două-trei nopți? Atât de repede se plictisea de ele? Oare se plictisise și de ea? Asta părea să explice recent descoperita pasiune pentru Lady Sachse.

– Întâmplarea din seara aceasta stă în spatele refuzului tău de-a te însura cu mine?

Rhys nu răspunse.

– Te iubesc, spuse ea.

– Mă iubești? Poți iubi un bărbat care, pe lângă faptul că se culca cu nevestele altora, mai era și recompensat regește pentru serviciile lui?

Semnificația vorbelor lui îi dădu fiori pe șira spinării. Doar nu voia să spună că...

– Vrei să spui ca femeile alea... din bordeluri?

– Exact.

Lydia simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

– De ce?

– De ce nu? Am fost alungat de-acasă. Știu toate punctele sensibile ale femeii. Degetul său alunecă de la tâmplă în jos, pe obrazul ei. După ureche, pe șira spinării, în spatele genunchiului.

Lydia se dădu înapoi, departe de atingerea lui.

– Nu!

– Ba da, Lydia. Ai fost cea mai sensibilă dintre toate. Cea mai ușor de sedus.

Lydia scutură din cap.

– Nu. Nu ai profitat de mine.

– Ești sigură? Sunt maestrul plăcerilor. Mi-am pus viața în slujba acestui talent. Vorbește cu oricare dintre nevestele atacatorilor mei și-ți vor spune că le-am oferit plăceri la care bărbații lor nici nu visează. Am citit tomuri întregi de poezie, ca să pot șopti cele mai dulci minciuni în urechile doamnelor. M-am adâncit în studiul artelor străvechi și am descoperit taine care m-au ajutat să înalț femeile pe cele mai înalte culmi ale desfătării. Pot să alung tristețea din sufletul oricărei doamne.

Nu demult îi vorbise și ei la fel. O podidiră lacrimile.

– În noaptea primului bal...

– Ți-am alungat tristețea cu desfătări minunate, nu? Așa cum ți-am promis. Fiecare atingere a fost bine gândită. Fiecare mângâiere a avut un scop precis. Fiecare zvâcnire a limbii urmărea să te ajute să uiți.

Lydia clătină din cap.

– Nu, nu se poate, cu mine nu te-ai prefăcut niciodată.

– Sunt un bărbat care s-a culcat cu nenumărate femei, dar n-a iubit-o pe nici una, care le-a suportat atingerile pentru câștiguri de altă natură. Ești atât de sigură, micuța mea visătoare? Te vei întreba mereu dacă mi-am repetat dinainte replicile, dacă le-am șoptit întâi în urechile alteia? Le-am oferit amintiri proaspete, în locul celor pe care doreau să le uite. Ce te face să crezi că ești diferită?

– Pentru că mă iubești.

– Ți-am mai spus că nu pot iubi. Cu poftele trupești sunt prieten la cataramă. Iubirea însă îmi este străină. Tu ai confundat una cu alta. Poate ar trebui să-ți mai predau o lecție.

Rhys se ridică greoi în picioare. Lydia nu mai suporta apăsarea îndoielilor, gândul că era doar una din nesfârșitul șir de femei pe care le atinsese nu cu dragoste, ci doar pentru a-și satisface poftele.

Sări în picioare și țâșni spre ușă.

Auzi glasul lui, strigând după ea:

– Așa te vreau. Fugi, Lydia, fugi!

Dădu buzna pe ușă afară și sări în trăsură. În drum spre casă, Lydia se ghemui pe banchetă și plânse. Nu-l cunoștea pe bărbatul de care tocmai fugise. Poate că nu-l cunoscuse niciodată.

– Unde s-a dus domnișoara Westland? întrebă William când intră în cameră cărând o cutie cu toate lucrurile cerute de Lydia.

– A plecat.

Rhys găsi un pahar și își turnă o porție zdravănă. Îl dădu pe gât, chiar dacă îl usturau tăieturile și îl dureau fălcile când deschidea gura.

– De ce?

– Pentru că e o lady adevărată.

Lydia se arătase îngrozită de mărturisirile lui și reacționase exact cum anticipase Rhys. Și oricât de mult îl durea plecarea ei, oricât de mult se străduise să n-o tragă la pieptul său, știa că era mai bine așa.

Acum era în siguranță, ferită de umilința ce avea să urmeze.

Rhys nu se îndoia că zvonurile vor circula pretutindeni, că adevărul va fi zdrobit în picioare, și doar mizeria acestei triste istorii va ieși la iveală. Nici nu voia să-și închipuie ce soartă îl aștepta dacă bârfele ajungeau la urechile reginei. Dacă Majestatea Sa îl considera nedemn de titlurile lui, risca să le piardă. La câți soți încornorați mișunau prin Camera Lorzilor, Rhys se temea că familia lui va pierde totul. În cel mai bun caz, reputația familiei sale va fi pe veci pătată.

– Credeam că vă era dragă, spuse William.

– Te-ai înșelat.

Nu-i era dragă, ci o iubea mai mult decât orice pe lumea asta. Nu s-ar fi dat în lături de la nimic s-o vadă fericită – chiar dacă trebuia să se distrugă pe sine pentru asta.

Capitolul 24

Inima ei se sfărâma în mii de bucățele. Fiecare bucățică ruptă îi sporea suferința, ducând-o la paroxism. Cuvintele lui, atingerile lui, săruturile lui – doar iscusința unui maestru în ale seducției. Era un maestru desăvârșit în a le oferi femeilor desfătări, în schimbul unei recompense. Ce fel de recompensă îi ofereau doamnele? Lydia se considera norocoasă că ducele îi împărtășise din talentele lui fără să-i ceară nimic în schimb.

Deschise cufărul de voiaj, îl târî spre dulap și luă o rochie. O strânse într-un cocoloș și începu s-o lovească puternic...

– Lydia?

Lydia lăsă rochia să cadă în cufăr, apoi îngenunche și începu s-o împăturească, s-o turtească, s-o înghesuie...

– Lydia!

Ar fi vrut s-o pulverizeze, să n-o mai vadă niciodată. Două mâini o prinseră de umeri și o răsuciră.

– Lydia, ce-ai pățit?

– Nu mă iubește. Privi chipul îngrijorat al verișoarei sale. Vai, Lauren, n-am fost cu nimic specială. Totul a fost o minciună. Absolut totul.

Lacrimile îi inundară ochii, iar Lydia începu să plângă în hohote. Lauren o luă în brațe și o strânse cu putere la piept.

– Ce tot spui acolo? Slujitorii mi-au înmânat un mesaj urgent din partea ducelui, să te văd imediat. Iar tu ești îmbrăcată și îți faci bagajele. Ce se întâmplă?

Un mesaj din partea lui? Ce grijuliu! Se temea probabil să nu-și pună capăt zilelor, ca Annie, și să n-o aibă pe conștiință. Înainte să-și ia viața însă, l-ar ucide pe el.

Dar până și furia pe care o resimțea față de el nu putea să-i ușureze din agonia trădării. Neputând să oprească șuvoiul lacrimilor, își culcă obrazul pe umărul delicat al verișoarei sale.

– M-am dus la Rhys. L-au bătut, și voiam să-l ajut...

– Cine l-a bătut?

Lydia scutură din cap.

– Vreau doar să merg acasă.

Lauren începu să o legene ușor.

– Vai, Lydia, ce s-a întâmplat?

Lydia se cutremură, pe măsură ce durerea și suferința se scurgeau în rafale din trupul ei. Pieptul se strângea amenințător în jurul plămânilor. Nu-i păsa dacă rămânea fără aer. Dacă inima înceta să-i mai bată, toată agonia se va risipi din sufletul ei.

Ar fi vrut să facă o baie. Se simțea murdară. Umilită. I se oferise din dragoste, dar fiecare atingere a lui fusese calculată. Își folosise gura, limba și mâinile pentru a o face să uite de tristețe după primul bal.

Dar cine o va ajuta să uite această noapte a celor mai abjecte destăinuiri?

– Haide, așază-te pe fotoliu și spune-mi ce s-a întâmplat!

Lydia se simțea zdrobită de apăsarea aerului. Îndrumată de Lauren, își târî picioarele până la fotoliu. Se prăbuși în el cu eleganța unei vaci. Nu mai voia să fie o doamnă.

Își încrucișă brațele în jurul trupului și începu să se legene. Prin perdeaua de lacrimi, încăperea părea un pastel încețoșat de culori. Auzi un sertar deschizându-se și închizându-se. Apoi simți atingerea fină a batistei pe obraz.

– Hai să-ți ștergem lacrimile, și pe urmă poți să-mi povestești, spuse Lauren.

Lydia încleștă degetele în jurul batistei și o smulse din mâna verișoarei sale.

– Vreau doar să merg acasă.

– S-a purtat Harrington necuviincios? Spune-mi, Lydia, te-a rănit?

– Mai mult decât îți poți închipui. N-am avut în viața mea parte de o asemenea durere.

– Să-l trezesc pe *papa*? Vrei să-i ceară socoteală ducelui?

Lydia clătină din cap și o luă de mână.

– Să nu mai spui la nimeni. Niciodată, șopti ea răgușit. Încercă să-și potolească durerea din inimă. Își șterse lacrimile din ochi și înghiți în sec. Mi-a spus că a făcut lucruri teribile. Mi-a spus că l-aș detesta dacă aș afla...

Își lăsă vorbele în suspensie. Nu voia să dea viață acelor gânduri. Nu voia să le rostească.

– Îl urăști? întrebă Lauren.

Lydia scutură din cap.

– Nu-mi dau seama. Știu doar că mă doare îngrozitor. Credeam că îl cunosc. Își șterse lacrimile ce continuau să izvorască din ochii ei. S-a vândut.

– Adică și-a vândut talentele?

Lydia încuviință.

– Adică a lucrat în port? A descărcat corăbii, sau cum?

Lydia simți junghiul trădării, și vărsă un nou rând de lacrimi pentru că era nevoită să repete acele cuvinte oribile.

– S-a vândut femeilor.

Lauren o privi nedumerită.

– Ce l-au plătit să facă? Le muta mobila?

Lydia gemu. N-o suspecta pe Lauren de îngustime sau de rea intenție, căci oricui i-ar fi fost greu să înțeleagă acțiunile ducelui.

– Plăteau să fie satisfăcute.

Lauren făcu ochii mari și se prăbuși la marginea patului.

– Nu se poate!

Lydia își duse mâna la gură, înăbușindu-și vaietul ce-i străbătea întreaga ființă, apoi încuviință.

– Deci el e Marele Seducător?

– Marele ce?

– Umblă de ceva vreme în Londra zvonuri despre un domn misterios care îndeplinește dorințele doamnelor măritate. Cunosc o tânără doamnă care s-a măritat cu un nesuferit, doar ca să aibă un pretext să ajungă pe mâinile Marelui Seducător. Se spune că e tare iscusit. Crezi că ar putea fi Rhys?

Sfinte Dumnezeule! Mai de mult îl auzise pe Johnny vorbind cu prietenii lui despre numele sugestive pe care le primeau prostituatele. Făcea și Rhys parte din tagma lor?

– Îmi vine să vărs.

– Să-ți aduc o ceașcă de ceai? În Anglia, ceaiul este remediu pentru orice.

Nimic nu avea să vindece asta; totuși Lydia încuviință, parcă mai anevoie cu fiecare mișcare.

– Așteaptă aici!

Așteaptă aici? De parcă ar fi fost în stare să facă orice altceva.

Lauren ieși din cameră grăbită, închizând ușa în urma ei. Lydia își lăsă capul pe spate cu un suspin adânc. Nu voia să se gândească la Rhys cu acele femei. Nu voia să se gândească la cum îl plăteau. Pentru numele lui Dumnezeu, îl plăteau! Nu știa ce era mai revoltător, ele sau Rhys.

Se juca cu batista printre degete, obsesiv. Se simțea de parcă nu îl cunoștea pe Rhys deloc. Cum putea să fie așa de naivă, atât de proastă încât să creadă că el ținea la ea?

În timp ce ridică batista să-și șteargă lacrimile, privirea îi căzu pe inițialele brodate.

Era batista pe care Rhys i-o oferise în ziua în care ea plecase cu familia ei. Ea o păstrase, fără să o spele, pur și simplu o vârâse undeva. O duse la nas și-i simți mirosul.

Mireasma de lămâie îi trezi atât de multe amintiri. Toate momentele în care el cedase tentației. De fiecare dată când o alungase. O alungase de mai multe ori decât îi cedase.

Lauren se întoarse în cameră.

– Uite, ceaiul așa cum îți place.

Așeză ceașca pe masa cu picioare subțiri de lângă Lydia.

Lydia își ridică pentru o clipă privirea de la batistă către aburul care se ridica din ceașcă, apoi coborî din nou ochii.

– Știai cum îmi prepar eu ceaiul înainte să-ți spună Rhys? întrebă ea.

– Știam că îți place cu lămâie, zahăr și lapte. Dar nu știam în ce cantități. Nimeni nu observă detaliile astea.

– Rhys a observat.

Se ridică, merse la geam și se uită afară.

– Lydia, nu trebuie să cazi pradă disperării. Poți să îl denunți în public și să salvezi un sezon ratat.

– Nu sunt sigură că voi mai ieși vreodată în public.

Rhys își dădu cartea de vizită majordomului și așteptă în holul lui Whithaven. Se întoarse la auzul pașilor care se apropiau, așteptându-se să-l vadă pe Whithaven. În schimb, era doar majordomul care făcea cale întoarsă.

– Excelența sa nu este acasă, îl anunță acesta.

Rhys privi spre holul de unde apăruse servitorul.

– Chiar așa?

– Desigur, Excelență. Probabil îl veți găsi acasă în altă zi.

– Mă îndoiesc. Rhys se îndreptă spre coridor, fără să ia în seamă bâlbâielile servitorului care insista că lordul nu era acasă. Deși nu se mai bucura de multă influență, avea totuși titlul său.

Rhys deschise brusc o ușă, iar contele se ridică din spatele biroului său, la fel de înalt și de uscățiv ca întotdeauna.

– Știi ceva, Whithaven, ești destul de ușor de depistat într-o mulțime. Dar să crezi că o simplă mască cu glugă ți-ar ascunde înălțimea și silueta slăbănoagă în asemenea măsură încât să nu te recunosc a fost nesăbuit.

– Am încercat să-l opresc, milord, se scuză majordomul.

Whithaven ridică mâna.

– E în regulă. Închide ușa, te rog!

Rhys înaintă agale în cameră.

– Ai curaj să apari așa aici, rosti Whithaven.

Rhys îl fulgeră cu privirea.

– Și tu ai avut tupeul să mă ataci fără să-mi explici ce-am făcut să merit un asemenea tratament.

– Știi prea bine ce-ai făcut. Soția mea a fost toată un zâmbet de când ai pus piciorul în casa noastră.

– Am fost invitat.

– Domnule, se pare că înainte să-ți moștenești titlul ai avut o viață ascunsă.

Își ridică bărbia și îl privi de sus. Nu mulți oameni puteau să se uite la Rhys de sus. Whithaven putea.

– Marele Seducător, într-adevăr.

Rhys se forță să nu tresară. Urâse felul în care Camilla îl poreclise, îl dezgusta...

– Cum exact, dacă pot să întreb, ai dedus cine sunt?

– Poți să întrebi. Nu îți voi răspunde.

Rhys îl pironi cu privirea. Whithaven își feri ochii.

– Am suspectat că nu era în regulă ceva cu soția mea. Fără să știe, am urmărit-o prin Londra.

– Soția ta ți-a povestit despre cum ne-am petrecut timpul împreună?

Whithaven îngălbeni la față.

– Ieși afară din casa mea!

– Până când nu îmi sunt aduse acuze în fața Camerei Lorzilor, îți sunt superior în rang, domnule, și îmi vei împărtăși ce știi.

Whithaven se îndreptă de spate.

– Foarte bine. Au început să apară tot felul de zvonuri cum că doamna Sachse se ocupa de casa în care s-au consumat legăturile tale amoroase. Teribil de indecent din partea ei.

– Ah, zvonurile pot fi atât de crude. Da, inițial m-a sprijinit financiar așa cum sunt sigur că faci și tu cu amanta ta.

Lui Whithaven îi ieșiră ochii din orbite la auzul acelor cuvinte. Rhys continuă:

– Era nespus de mărinimoasă, iar eu aveam o indemnizație modestă. Ce era să facă un gentleman?

– Să nu își ofere serviciile pe bani, ca ultimul mojic. Tu n-ai demnitate, omule?

– Nu poți pierde ce n-ai avut niciodată, dar nu sunt aici să vorbim de păcatele mele, ci mai degrabă de prostia ta. Soția ta te iubește.

– Are un mod ciudat de a o demonstra.

– Te mai întreb o dată, ți-a spus ce s-a întâmplat când m-a vizitat?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu, și nici nu vreau să știu.

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Ha! Pe asta nu o mai cred. Dacă ar fi așa, nu ar umbla prin casă cu ochii înroșiți de plâns.

– Trebuie să recunosc că a ajuns la mine în pat, dar doar ca să zacă în tihnă în timp ce plângea. Tu erai cu amanta ta. Când a venit ea la mine, nu voia nimic mai mult decât pe cineva care să o țină în brațe. E tot ce i-am oferit odată ce a început să plângă.

– Vrei să îmi spui că nu ați avut relații trupești? rânji Whithaven disprețuitor.

– Vreau să îți spun ca ea nu te-a înșelat, era pur și simplu nefericită. Ar fi deștept din partea ta să scapi de amantă. Să-ți concentrezi timpul și energia ca să-ți satisfaci nevasta. Cât pentru domnii cu care m-ai acostat aseară, pot să ghicesc cine ar fi putut să fie. Poți să îi asiguri că secretele lor, mai ales cele legate de *neajunsurile* lor, sunt în siguranță cu mine. Dar dacă doresc o discuție mai aprofundată, sunt la dispoziția lor în această după-amiază.

Whithaven căscă gura ca și când ar fi vrut să zică ceva, dar nu reuși să-și găsească cuvintele. Rhys se răsuci și dădu să iasă.

– Dar te-ai culcat cu unele dintre soțiile noastre așa cum se zvonește?

Rhys se opri și îi aruncă o privire peste umăr. Singurul lucru pe care nu-l făcuse niciodată era să ascundă adevărul. Era tentant să o facă acum, dar dacă ar fi mințit, ce i-ar mai fi rămas? Nimic.

– Din păcate, există întotdeauna un sâmbure de adevăr în orice zvon, dar îți jur, soția ta nu a fost una dintre ele.

În timp ce ieșea din cameră, își dorea să poată să spună același lucru fiecăruia dintre domnii care ar fi putut fi destul de curioși să îi facă o vizită. Ajunsese aproape de ușa din față când auzi foșnetul pantofilor pe marmură. Își ridică privirea spre scări și iat-o – fermecătoarea contesă.

Ochii i se lărgiră de groază pe măsură ce se apropia cu atenție.

– Excelență, ce ți s-a întâmplat?

Deși îl durea maxilarul, reuși să-i zâmbească strâmb.

– Un bărbat nu face asta altui bărbat dacă nu-și iubește soția. Nu i-ar fi păsat dacă veneai să mă vezi.

– Geoffrey ți-a făcut asta?

– I-am explicat că nu ai făcut nimic mai mult decât să plângi în brațele mele.

Femeia dădu să-i atingă obrazul învinețit, dar apoi își lăsă mâna să cadă pe lângă corp.

– A găsit batista de la tine într-un sertar. Nu ar fi trebuit să o țin. Îmi pare nespus de rău!

– Contesă, nu e nevoie de scuze. Totuși, te rog să faci tot ce poți să o protejezi pe domnișoara Westland. Nu are nici o vină în toată povestea asta.

Rhys auzi pe cineva dregându-și ușor vocea. Lady Whithaven își întoarse brusc privirea în direcția din care tocmai venise Rhys. Cât despre el, nu avea nici un motiv să se uite în urmă. Dacă nu mai dădea ochii cu Whithaven niciodată, ar fi fost prea devreme.

Cu lacrimi în ochi, contesa se uită din nou la Rhys.

– Să nu-ți faci griji! Voi avea grijă de domnișoara Westland. În memoria lui Annie.

– Îți mulțumesc.

Și își continuă drumul, ieși pe ușă și se îndreptă spre trăsură.

Când ajunse acasă, îl anunță pe Rawlings că, fără îndoială, va avea câțiva musafiri în acea după-amiază. Urma să îi primească pe toți, unul câte unul. Apoi îl chemă pe William în birou și întocmi o scrisoare pe care băiatul să o livreze.

– Îți aduci aminte unde am locuit înainte să ne mutăm la Harrington? întrebă în timp ce împăturea și sigila scrisoarea.

– Acolo unde era cald tot timpul și unde veneau domnișoarele?

– Exact.

– Da, șefu', îmi aduc aminte.

Nu vedea nici un motiv pentru care să îl corecteze pe William cu privire la forma de adresare corectă. La urma urmei, nu avea să mai fie duce pentru mult timp – nu și dacă cei care aveau locuri în Camera Lorzilor își impuneau punctul de vedere.

– Crezi că poți să găsești drumul până acolo?

William părea atins în amorul propriu că Rhys pusese asemenea întrebare.

– Firește.

– Bine. Îi înmânã scrisoarea. Vreau să o livrezi lordului Sachse. Dacă nu e acasă, vreau să afli unde îl găsești și să i-o livrezi acolo. Este esențial să îl văd azi.

Lydia ședea în fotoliu, privind în gol spre grădina de trandafiri de afară. Inima continua să îi bată, dar fără nici un sens. Lumea părea un loc pustiu, lipsit de veselie.

Lauren insista ca Lydia să se prezinte la balul Kimburton din acea seară, însă tot ce dorea ea să facă era să se urce pe un vapor și să meargă acasă. Strălucirea își pierduse toată poleiala.

Ușa se deschise, dar nu se întoarse să vadă cine intrase. Viața se derula pe lângă ea, dar ei îi pierise dorința de a-și juca rolul.

– Lydia, te caută un domn, răsună glasul lui Lauren.

Ea se întoarse în fotoliu cu un licăr neașteptat de speranță.

– Rhys?

– Nu, Lordul Sachse.

Lydia o privi încruntată.

– Ce vrea?

– Of, gâsculițo, spuse Lauren, nu știu. Vorbește cu tata chiar acum. Hai să te pregătim ca să putem afla!

Ceea ce dorea lordul Sachse era să se țină de promisiunea de-a o lua în căsătorie. Îi venea greu să creadă, deși acesta ședea lângă ea pe canapeaua din salon. Se gândise la acest moment de o sută de ori când era în Texas, cum să câștige atenția unui lord, să se îndrăgostească de el și el de ea.

Între ea și Sachse, dacă se străduia îndeajuns, putea găsi afecțiune. Se întreba dacă va putea ajunge vreodată să țină la el într-atât încât să îi poată frânge inima, așa cum făcuse Rhys. Oare avea să mai îndrăznească vreodată să iubească un bărbat într-o asemenea măsură încât să-și primejduiască inima?

Sau poate că Rhys îi distrusese toate șansele pe care le-ar fi avut pe viitor să iubească. Oare se va ține departe de iubire, speriată, nesigură, neștiind dacă inima-i frântă se va putea vindeca vreodată?

O bătaie blândă în ușă o scuti de a-i da un răspuns pe loc lui Sachse.

– Milord? E un băiat aici care dorește să vă vadă. Spune că are un mesaj important pentru dumneavoastră care nu poate să aștepte, spuse majordomul.

Sachse zâmbi curtenitor spre Lydia.

– Ar fi bine să văd despre ce e vorba.

Lydia îl urmări cu privirea până pe hol unde, spre surprinderea ei, îl zări pe William care aștepta. Cu o expresie foarte serioasă, băiatul îi înmână lui Sachse o scrisoare. Cu toate că voia, cu disperare, să întrebe de Rhys, așa cum îi spusese el, viața lui anterioară era odioasă pentru ea.

Sachse citi scrisoarea după care se întoarse spre Lydia.

– Se pare că Harrington dorește să mă vadă. Pentru o chestiune importantă.

– El e bine? întrebă ea, nefiind în stare să-și ascundă îngrijorarea din voce, neștiind de ce continua să îi pese.

– Sunt sigur că e, dar ar fi bine să văd despre ce e vorba. Băiete, vrei să te întorci împreună cu mine în trăsură?

William scoase un ceas din buzunar, ceasul cu care Lydia îl văzuse pe Rhys în sat. Îl deschise și îl studie cu atenție.

– Mai am un pic de timp liber. Cred că voi merge pe jos, dar vă mulțumesc pentru ofertă.

Lydia îi puse mâna pe umăr.

– Hai să îți dau niște prăjituri înainte să pleci.

După ce-și luă rămas-bun de la Sachse, îl duse pe William în grădină, unde rugă un servitor să le aducă prăjiturele. Se îndoia că prea mulți lorzi își recompensau valeții așa cum o făcea Rhys, cu ceasuri scumpe sau lecturi nocturne.

William își îndesa o prăjiturică în gură când Lydia îl întrebă:

– De unde ai ceasul?

Ochii băiatului se făcură cât cepele în timp ce se căznea să înghită cu repeziciune.

– Nu l-am furat, dacă la asta vă gândiți. Șefu' mi l-a dat.

– De ce?

Tânărul ridică din umeri.

– Mi-a spus că un bărbat ar trebui să aibă un ceas.

– E un ceas foarte frumos.

William se răsuci în scaun, vizibil stânjenit de întrebările ei. În cele din urmă recunoscu:

– Se poate să fie din cauza faptului că am menționat la un moment dat că-l consideram norocos pe Colton că avea un ceas gravat cu blazonul ducal.

Asta putea crede.

– De ce îl numești șeful?

– Pentru că așa i-am spus de când mă știu și tot uit că-i Excelența sa sau milord. Se schimbă întruna, știți cum zic?

– Deci când ai început să lucrezi pentru el...?

– Păi, nu am lucrat pentru el sau cel puțin nu la început. Am fost parteneri noi doi.

Asta era interesant. Lydia se aplecă în față, și deși știa că nu e civilizat, își puse cotul pe masă și bărbia în palmă.

– Ce fel de afacere ați avut?

– Nu a fost cu adevărat o afacere. Cum am spus, eram parteneri. Dacă unul din noi găsea de lucru îl implica și pe celălalt. Ne ajutam reciproc: încărcam, ridicam, căram lucruri. Era o muncă cinstită.

– Cum v-ați cunoscut?

Privirea lui țâșni spre prăjiturele.

– Aveți multe întrebări. Poate ar fi mai bine să-l întrebați pe el.

Ea împinse farfuria mai aproape de el.

– Poți să mănânci prăjiturelele în timp ce îmi povestești cum v-ați întâlnit.

El acceptă mita și, după ce dădu gata încă o prăjitură, continuă:

– Eu lucram ca hoț de buzunare pe-atunci. Omul la care mă vânduse mama avea standarde, înțelegeți.

Lydiei i se strânse stomacul la gândul că mama lui îl vânduse. Voia să spună ceva legat de asta, dar se opri ca să nu-l facă să piardă șirul povestirii.

William luă o prăjiturică.

– Se aștepta de la noi să aducem o anumită sumă de bani, iar dacă nu o făceam, nu ne dădea de mâncare. Câteodată ne bătea. Într-o zi eram disperat, fiindcă suma furată până în acel moment era mică, când am zărit un individ care într-un fel arăta ca un gentleman, dar nu prea. Ca și cum ar fi fost un gentleman la un moment dat. Așa că m-am gândit că s-ar putea să aibă ceva de valoare la el. În acea zi am fost mai încet ca de obicei, nu de alta, dar cu o zi în urmă îmi fusese ruptă mâna, așa că m-a prins.

Avea un accent mai apăsat, iar ea bănuia că așa vorbea înainte ca Rhys să-l ia sub aripa lui ocrotitoare.

– Acest gentleman?

– Da. M-a prins de cămașă și m-a ținut la perete. „Șefu'", am spus eu, „ai milă! Dă-mi drumul!" Doar că el voia să știe cine mă bătuse. Nu mai văzusem până atunci un individ să arate așa de nervos. Doar că el nu era nervos pe mine. Era nervos pe ăla care dăduse în mine. Încercând să-l fac să-i fie milă de mine, ca să mă lase să plec, i-am povestit despre mine. Atunci mi-a spus să merg cu el, că nu voi mai primi bătaie și că nu-mi va mai fi foame vreodată. „Nu, mersi șefu'", am spus. „Am auzit de indivizi ca tine." Mi-a spus că nu e un individ ca ăia și că dacă vreodată face ceva ce nu-mi place, îmi dă permisiunea să-i tai gâtul. Apoi mi-a dat asta. William se aplecă și scoase un pumnal din cizmă. I-am spus că nu mă cunoaște și că știu să mânuiesc un cuțit.

– Și el a spus: „Tu nu mă cunoști, eu sunt un om care știe să se țină de cuvânt". Așa că am mers cu el.

– Și ați găsit locuri de muncă neobișnuite prin toată Londra, adăugă Lydia.

– A, nu, a fost noroc chior, asta a fost.

Și mai termină o prăjiturică.

– Spune-mi despre norocul vostru chior.

– Era cât pe ce să mor. Cât pe ce.

– Și ăsta ți se pare noroc?

– Ei bine, am fost foarte bolnav. Am avut febră mare. Nu mai țin minte prea multe. Îmi amintesc că șefu' m-a dus în brațe și încerca să mă ducă la un spital, dar acolo nu au vrut să aibă de-a face cu cei de teapa noastră că le murdărim saloanele. Apoi m-a dus

la casa în care locuim acum. Îmi aduc aminte că Rawlings nu știa dacă era bine să ne lase să intrăm. Am auzit multe țipete. Apoi a apărut un alt individ la ușă. Țipetele au devenit mai puternice. În cele din urmă am plecat.

Rhys îi spusese că într-o seară familia lui îl dăduse afară din casă. Ce mult trebuie să-l fi costat să se întoarcă, știind că el era responsabil pentru moartea lui Annie. Dar acceptase jignirile de dragul lui William.

– Și atunci milady a oprit caleașca ei rafinată.

– Milady?

– Da, Lady Sachse. Ea ne-a găzduit.

Inima Lydiei începu să bată mai repede.

– Lady Sachse v-a găzduit?

William încuviință din cap cu entuziasm.

– Ne-a oferit acea casă plăcută și călduroasă. A aranjat să vină un doctor să mă facă bine. Apoi prietenele ei au venit să îl vadă pe șefu'. Am devenit valetul lui. Câteodată mergeam la plimbări în părțile Londrei de care oamenii buni se feresc. Acolo își găsea servitorii. Ca Mary.

Lydia se lăsă pe spate, neștiind ce să spună. Rhys o asaltase cu toată urâțenia din viața lui, cu toate acțiunile lui pe care știa că ea le va disprețui. Doar acum își dădea seama cât de inegală era confesiunea lui.

Ascultase ceea ce făcuse. Nu insistase niciodată să-i explice *de ce* făcuse ceea ce făcuse. Avea nevoie să știe de ce. Povestea lui William explicase o bună parte, dar nu-i răspunsese la toate întrebările. Știa pe cineva care putea să o lămurească. Lydia era hotărâtă să afle răspunsurile.

Stând în bibliotecă, Rhys își dădu seama că nu fusese deloc pregătit pentru parada de vizitatori din acea după-amiază. Un domn fusese de-a dreptul furios pe faptul că Rhys *nu* se culcase cu nevasta lui.

– Ce naiba ai, nu-ți dai seama cât e de frumoasă? întrebase el.

Rhys îi răspunsese murmurând că, privind retrospectiv, își dădea seama cât fusese de orb. Nu dorea să-l stârnească pe bărbat

mai tare, așa că nu îl mai întrebase dacă sugestiile pe care i le dăduse femeii îl ajutaseră să nu-și împrăștie sămânța așa de repede. Probabil că frumusețea femeii era de fapt problema – îl excita așa de tare că nu putea să se abțină îndeajuns de mult încât să o lase gravidă.

Majoritatea gentlemenilor care îl vizitaseră în acea după-amiază fuseseră încântați să audă că nevestele lor nu îi trecuseră pragul. De fapt, în timpul în care fusese întreținut de Camilla nu satisfăcuse chiar atât de multe femei. Câteva, cum fusese și Lady Whithaven, voiseră pur și simplu alinare sau sfaturi. Iar pe cele care totuși doriseră mai mult, le satisfăcuse cu plăcere.

La urma urmei, îi datora foarte mult Camillei. Ea reușise să aducă un medic care se îngrijise de William și îi salvase viața, spre deosebire de Quentin, care se răstise la el și îi ceruse să plece. Fusese foarte dificil să apeleze la Quentin, să-și înghită mândria ca să o poată face, dar nu putea tolera gândul unei alte morți în mâinile sale.

Acum era rândul contelui Sachse care răspunse invitației lui.

– Pot să îți ofer ceva de băut ? Vin de Porto? Coniac?

– Nu, mulțumesc. Mă îndoiesc că este vorba de o întâlnire amicală.

– Nu, nu este, încuviință Rhys și făcu un gest către un scaun din apropiere. Vrei măcar să iei loc?

– Nu cred.

Rhys se sprijini cu șoldul de biroul său și cuprinse muchia cu palmele, căutând astfel să se pregătească pentru ceea ce avea să facă.

– Am remarcat că pari a fi interesat de Lydia.

– Mai mult decât interesat. Doresc să o iau de soție. Tocmai deschisesem subiectul de față cu ea când a ajuns misiva dumitale.

Rhys își înfipse degetele în lemnul tare al biroului.

– Cum e Lydia? întrebă el.

– Rănită, însă se ține tare.

Rhys simți că i se ridică un bolovan de pe inimă. Îl îngrozise gândul că poate fusese prea brutal în încercarea de-a o face

să îl urască. Noaptea trecută îi trimisese numaidecât o scrisoare lui Lauren pentru că nu voia ca Lydia să rămână singură.

Acum se părea că nu o avea numai pe Lauren în preajma ei, ci și pe Sachse. Însă senzația care îl încerca în acele clipe, ca și cum un vătrai încins i-ar fi străpuns inima, îl surprinsese total nepregătit. Plănuise să îl convingă pe Sachse că Lydia era lipsită de orice vină, că ar fi putut să fie o excelentă soție. Dar se părea că nu era nevoie să îl convingă de nimic.

– Sunt bucuros să aflu că privește viața cu speranță și chiar mai bucuros să aflu că vrei să te însori cu ea.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie că ești bucuros. Ai fost foarte aproape să o nenorocești.

– Sunt foarte conștient de asta. Vreau să te asigur că între noi nu s-a petrecut nimic necuviincios.

Tot ceea ce se petrecuse între el și Lydia fusese ceva întemeiat pe iubire, nu pe interes. Deși acum ea nu ar mai crede așa ceva în ruptul capului. Cuvintele lui aspre pecetluiseră acest lucru.

– Nu am nevoie de asigurările tale. E foarte limpede pentru mine – și pentru toți ceilalți – că domnișoara Westland este o lady de cea mai înaltă ținută, dincolo de orice reproș.

Rhys era recunoscător că sentimentele lui Sachse erau împărtășite și de alții.

– Știi cumva dacă va fi prezentă la balul ducelui Kimburton din seara asta?

– Da. Presupun că nu te vei număra printre oaspeți.

– Presupui greșit.

Se părea că Rhys reușise în cele din urmă să spună ceva care să îl ia prin surprindere pe Sachse.

– Nu sunt versat în jocurile aristocrației, dar aveam impresia, bazată pe toate șoaptele care circulă prin Londra, că nu ai fi bine-venit în casa lui Kimburton și nici la vreun alt eveniment din societate, remarcă Sachse.

– Impresia e corectă, și tocmai de aceea prezența mea acolo e cu atât mai întemeiată; din acest motiv trebuie să te asiguri că Lydia o să participe. Trebuie neapărat ca ea să mă stigmatizeze

în public; altfel, risca să fie marginalizată la rându-i. Cu siguranță, cu tine lângă ea o să i fie mai ușor.

– Nu pot să mi-o închipui pe domnișoara Westland atacând în mod direct pe nimeni, cu atât mai puțin pe tine.

Rhys încuviință gânditor.

– Va fi împotriva firii sale, dar trebuie să se întâmple. Ca englez, tu înțelegi asta. Trebuie să te asiguri că și ea înțelege importanța acestui act. Nu trebuie să lase nici cea mai mică umbră de îndoială cu privire la faptul că prezența mea nu-i stârnește altceva decât dispreț.

– Și după noaptea asta?

– Nu mă va mai vedea vreodată. Mă pricep destul de bine să mă fac de negăsit.

– O iubești.

– Ce simt pentru ea nu are importanță. Tot ce contează e să fac ceea ce trebuie ca să previn orice rău i s-ar ivi în cale.

Sachse răsuflă adânc și păru să se relaxeze.

– O să-mi joc rolul, Excelență.

– Atunci, o să-ți mai cer o favoare.

– Și care ar fi aceea?

– Să o iubești cu tot sufletul.

Odată ajunsă la reședința doamnei Sachse, Lydia se strădui ca măcar să lase impresia unei lady, deși tremura cu atâta putere încât îi era dificil. De la bun început nu avusese încredere în acea femeie și nici nu o plăcuse. Faptul că știa că suspiciunile îi erau justificate nu o consola cu nimic. Cum nu o consola nici aparenta tristețe a doamnei Sachse. Aceasta stătea într-o încăpere întunecată, cu draperiile trase, cu o carafă de vin pe jumătate goală pe o măsuță de lângă fotoliul ei și cu un pahar în mână.

– Viața mea ar fi trebuit să fie distrusă, șopti ea.

– Te gândești vreodată și la altcineva în afară de tine? întrebă Lydia în timp ce traversă camera și trase draperiile.

Femeia țipă și își acoperi ochii.

– Trage-le imediat la loc!

– Nu, vreau să te văd bine când îmi explici cum ai putut să i faci așa ceva lui Rhys.

– Și ce-am făcut? I-am oferit un acoperiș deasupra capului, cărbune de pus la foc, veșminte alese, mâncare, servitori. Nu i-a lipsit nimic.

– În afară de iubire și de apreciere.

– Oh, dar a fost iubit și apreciat. Dumnezeule, doamnele mele l-au adorat.

– Doamnele care îl vizitau. Cum se face că nu știau cine era de fapt?

– Era foarte tânăr când a fugit de-acasă, avea nouăsprezece ani, dacă îmi aduc bine aminte. Încă nu își făcuse simțită prezența pe scena înaltei societăți. Ca al doilea născut, nu prezenta mare interes pentru nimeni. Pe deasupra, Quentin atrăgea toată atenția asupra lui. Când l-am reîntâlnit pe Rhys, se maturizase considerabil, dacă nu în ani, cel puțin la înfățișare și în experiență. Traiul aspru pe care îl îndurase în acei ani i se întipărise vizibil pe față. Am creat o poveste fantastică despre originile sale. Un bărbat din popor cu un talent înnăscut în arta seducției. Un crai. Un om care și-a dedicat viața plăcerilor carnale.

Repulsia Lydiei față de această femeie creștea nețărmurit.

– Cum i-au aflat adevărata identitate? întrebă Lydia.

Lady Sachse o săgetă cu o privire plină de subînțeles. Lydia simți un gol în stomac.

– Pentru că a participat la un bal, șopti ea. Voia să te vadă cum strălucești. Am crezut că doamnele mele o să-și țină gura. Evident, cineva nu a făcut-o.

De dragul ei, Rhys riscase să își expună trecutul. Din cauza visului ei, ajunsese mai proscris decât fusese vreodată.

– Câte persoane știu totul?

– Din nefericire, Londra mustește de zvonuri. Până la sfârșitul zilei, nu va mai exista vreun nobil care să nu-și fi întrebat nevasta dacă nu cumva l-a vizitat pe Rhys.

Cu mâna tremurândă, își așeză paharul lângă carafă și o privi implorator pe Lydia.

– Le-a spus tuturor că nu eram conștientă de acțiunile lui. De ce ar face așa ceva? De ce m-ar cruța de rușinea pe care o merit întru totul?

– Nu îi stă în fire să-i rănească pe alții. L-am văzut întorcând și celălalt obraz de mult prea multe ori. Spune-mi ce trebuie să fac ca să îi fiu de ajutor.

Cu ochii în lacrimi, contesa clătină din cap.

– E prea târziu. Toți știu ce a făcut și curând o să afle și cu cine a avut de-a face. Nu mai are speranță. Este ruinat cu desăvârșire. Va fi ostracizat, disprețuit, ignorat. Acceptă lucrurile ca atare, fetițo, și vezi-ți în continuare de viață!

– Și dacă nu pot?

– Trebuie. E cel mai bun lucru pe care poți să-l faci pentru el. Cea mai mare teamă a lui e să te tragă în hazna după el. Nu lăsa ca eforturile lui să fie în zadar. Trebuie să-i arăți că ești mai bună decât el. Trebuie. Ori ai să distrugi ceea ce a mai rămas din el. De asta pot să te asigur.

Capitolul 25

O adevărată doamnă nu va dezvălui că are inima frântă nici prin cuvânt, nici prin faptă.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnișoara Westland

Balul găzduit de către ducele de Kimburton era fără urmă de îndoială cel mai elegant eveniment de societate la care participase Lydia.

Însoțită de lordul Sachse și de Lauren, era de asemenea conștientă că oaspeții erau mai interesați de ultimele bârfe decât de dans.

Nu șopteau doar despre infamul duce de Harrington, ci speculau și cu privire la recentele zvonuri că noul conte de Sachse

avea să se însoare cu o moștenitoare americană. Lydia încă nu îi dăduse un răspuns. Era straniu cum visul ei părea să se fi metamorfozat în ceva de care nu mai era sigură.

În acea seară ar fi fost lesne să se lase subjugată de farmecul Londrei, căci strălucea magnific.

– Acesta e unul dintre cele mai grandioase evenimente ale sezonului, șopti Lauren.

– Mă mir că nu ne-au oprit la intrare, remarcă Lydia.

– Nu fi prostuță! Nimeni nu te învinovățește pentru indiscrețiile ducelui. Pe deasupra, nu strică să te afișezi împreună cu Sachse. Mai ales când Lady Sachse este la rândul ei o victimă în tot acest scandal.

O victimă? Lydia știa prea bine că femeia aceea instigase și era responsabilă în cea mai mare măsură pentru tot.

– În ce stare e Lady Sachse? întrebă Lauren.

– Destul de bună, răspunse lordul Sachse. I-am făcut doar o scurtă vizită în după-amiaza aceasta, dar pare să nu se lase afectată.

– Nu mă mir. Știe să se pună pe primul loc, în toate privințele, murmură Lydia.

– Lydia! șopti Lauren cu asprime. Acceptarea ta în înalta societate a fost mijlocită prin influența ei.

„Dar cu ce preț pentru Rhys?"

– Domnișoară Westland?

Lydia se întoarse și îi văzu pe lordul și pe Lady Whithaven. Bucuroasă că o scăpau de subiectul neplăcut, îi întâmpină cu un zâmbet călduros.

– Lady Whithaven.

Contesa îi luă mâinile și i le strânse cu blândețe.

– Draga mea, arăți minunat în seara asta!

Lydia se îmbujoră.

– Mulțumesc.

– Dragul meu soț spera că îi vei face onoarea de a dansa cu tine mai târziu.

Lydia își întoarse privirea către conte.

– Da, onoarea ar fi de partea mea.

– Al optulea dans ar fi numai bine, rosti lordul Whithaven. Și trebuie să înțelegeți onoarea pe care v-o acord, de vreme ce am de gând să dansez toate celelalte dansuri din seara asta numai cu soția mea.

Radiind de bucurie, Lady Whithaven își mângâie ușor soțul pe braț.

– Nu e de-a dreptul încântător?

– Într-adevăr, o asigură Lydia.

Mult mai încântător decât ultima oară când îi întâlnise. Lady Whithaven se întoarse spre soțul ei.

– Aveai de gând să o prezinți pe domnișoara Westland vărului tău, nu-i așa?

– O, da, aprobă Whithaven și își plimbă privirea prin sală. O fi el marchiz, dar mai întâi trebuie să-l și găsesc. S-au adunat atâția oameni. O să-l aduc aici imediat ce îl găsesc. Cu siguranță va dori un dans. E un băiat foarte agreabil. Fără cusur.

Din nou, Lady Whithaven o apucă pe Lydia de mână și o strânse afectuos.

– Draga mea, dacă ai nevoie de orice, să știi că suntem aici pentru tine.

Apoi ea și soțul ei se pierdură în mulțime.

– Foarte interesant, remarcă Lauren. Întotdeauna a fost evident că Lady Whithaven își iubește soțul. În seara asta și el pare să îi răspundă.

Înainte ca Lydia să apuce să spună ceva, auzi un glas care o zgârie pe timpane.

– Draga mea domnișoară Westland.

Lydia se forță să zâmbească.

– Lady Sachse.

– Dacă mi-e îngăduit să spun, arăți extraordinar în seara asta.

Lydia rămase uluită. Nu simțise urmă de prefăcătorie în vocea femeii.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, dragă. Domnișoară Fairfield, și tu arăți la fel de bine.

– Mulțumesc, Lady Sachse, rosti Lauren.

– Și lordul Sachse, toarse contesa, la fel de chipeș ca întotdeauna.

– Iar dumneata, dragă doamnă, ești la fel de fermecătoare ca întotdeauna.

– Prea puțin. Doar că toată lumea a fost atât de drăguță cu mine în seara aceasta încât voiam să-mi împărtășesc fericirea.

Spre marea mirare a Lydiei, Lady Sachse o luă de braț și făcu câțiva pași mai încolo. Apoi îi spuse cu voce joasă, dar insistentă:

– Ascultă cu atenție ceea ce urmează să zic. Archie, sărmanul de el, și vărul tău american nu au sofisticarea necesară să înțeleagă situația delicată în care noi două ne găsim. Am reușit să ne salvăm de la ruină. Dar în nici o împrejurare, în nici un fel de adunare socială, nu trebuie să interacționezi cu Rhys. E esențial să ții seamă de cuvintele mele.

Lydia înțelese tot ce rămăsese nerostit. Rhys urma să îndure greutatea întregului scandal pe umerii săi lați.

– Înțelegi gravitatea a ceea ce spun? întrebă Lady Sachse.

– Perfect.

– Splendid, rosti Lady Sachse și apoi făcu un pas în spate privind împrejur.

Lydia îi urmă exemplul și îl zări pe ducele de Kimburton pășind către ele. Era într-adevăr chipeș și în multe privințe îi aducea aminte de Rhys. Debordând de încredere, își purta titlul cu grație. Îi zâmbi lui Lauren și o salută înainte să își îndrepte atenția către lordul Sachse.

– Lord Sachse, mama ar dori să te întâlnească. La fel și pe domnișoara care te însoțește.

Sachse răspunse cu un zâmbet.

– Suntem onorați, Excelență.

Lydia aruncă o privire către Lauren, care părea din cale afară de încântată, de parcă Lydia reușise cumva să îndeplinească un lucru minunat.

– Domnișoară Fairfield, poate dorești să ne însoțești, spuse Kimburton.

– Desigur, Excelență.

– Lady Sachse, ne permiteți? întrebă Kimburton.

– Firește, răspunse ea, apoi se aplecă spre Lydia: Ține minte, dragă, printre aristocrați trebuie tot timpul să pășim pe cea mai grea cărare și să nu dezvăluim niciodată cât de dificilă ne e călătoria. Rhys înțelege bine asta. Nu-l dezamăgi!

Lydia ar fi vrut s-o întrebe ce anume voia să zică, dar ducele aștepta – la fel și mama lui. De îndată ce prezentările se vor fi făcut, avea de gând să o ia deoparte pe Lady Sachse și să o descoasă.

Simțea cum era urmărită din priviri în timp ce mergea după duce. Pentru o secundă, se întrebă cum se simțiseră animalele de la grădina zoologică când fusese Sabrina să le vadă. Fiecare aspect măsurat și cântărit.

Studiase din cărți, dorind să lase o impresie deosebită. Dintr-odată se întrebă de ce crezuse că ar fi atât de important. În Texas nimeni nu o pusese sub lupă.

Ducesa stătea într-un fotoliu enorm care semăna cu un tron. Femeia emana grație și avea un aer regal – era exact cum se așteptase Lydia să fie aristocrația.

Ducesa zâmbi cu căldură.

– Lord Sachse, am înțeles ca ești savant.

– Așa este, Excelență.

– Explică-mi, te rog, ce se va întâmpla cu noi cu toate americancele astea care ne invadează țărmurile.

– Excelență, bănuiesc că vom ieși mai câștigați din asta.

Ea râse, un sunet gutural de amuzament real.

– Ori ești foarte înțelept, ori foarte naiv.

– Mai degrabă îndrăgostit nebunește.

Lydia se îmbujoră. Era drăguț, curtenitor și șarmant. Orice doamnă ar fi încântată să-i câștige atenția. Pe când ea se simțea doar vag măgulită.

Ducesa își întoarse atenția asupra Lydiei.

– Trebuie să recunosc, draga mea, că ești încântătoare.

– Vă mulțumesc, Excelență.

– Se prevede apariția unui scandal, dar pe dumneata pare să nu te afecteze. Sunt sigură că până și prințul de Wales ar dori să te cunoască. Nu ești de acord, Kim?

Ducele dădu din cap aprobator.

– Ba da, mamă.

– Și pe dumneata, domnișoară Fairfield, te-am urmărit, sau mai exact l-am observat pe fiul meu cum îți acordă atenție.

– Este unul dintre cei mai râvniți burlaci din Londra, Excelență. Presupun că acordă atenție mai multor fete, spuse Lauren.

– Da, presupun că ai dreptate.

În timp ce ducesa continua să discute cu Lauren, Lydia se simțea de parcă îi trecuse testul în pofida situației. Chiar avea șanse să fie inclusă în cercul familiei regale. Atunci la ce fel de petreceri elegante va urma să participe? Cum se va ridica poziția tatălui ei vitreg? Un om a cărui naștere îi negase atât de multe.

Lydia deveni conștientă de liniștea care se lăsă dintr-odată în jurul ei, precum refluxul oceanului de pe țărm. Muzica încetă să se reverse în încăperea uriașă.

– Ei bine, asta va deveni interesant, murmură ducesa. Nu mă așteptam să-și facă apariția.

Lydia urmări privirea ducesei. Și-l văzu pe Rhys stând în cadrul ușii. Înalt, mândru și atrăgător chiar și cu acele vânătăi pe față. Venise; ea nu crezuse cu adevărat că o va face. Ar fi crezut că avea să evite umilința de a da ochii cu lumea, de a simți disprețul din ochii lor.

Se întoarse să-l privească și simți cum Lauren o luă de o mână, iar Sachse, de cealaltă.

– Să nu faci nimic pripit, o avertiză Lauren.

– Nu trebuie să-l bagi în seamă, spuse Sachse.

Să nu-l bage în seamă? Să nu-l bage în seamă pe bărbatul care îi făcea inima să bată, plămânii să respire? Să-l ignore pe bărbatul care o învățase ce nu era scris în cărțile ei?

Stătea acolo așa cum fusese întreaga lui viață – singur. Ea era pe punctul de a obține tot ceea ce-și dorise. Tot ce trebuia să facă era să-și întoarcă privirea când el se va uita la ea.

Ea declarase că păcatele lui nu-i vor schimba sentimentele pentru el. Înțelegea acum că se înșelase, fiindcă își dădu seama cu o uimitoare claritate că sentimentele ei deveniseră și mai profunde după ce aflase tot adevărul. Putea să-i ierte orice.

Se întoarse spre lordul Sachse.

– Milord, ești un om extraordinar de cumsecade. Dar am descoperit că nu mi se potrivește strălucirea Londrei.

– Draga mea, eu cred că dragostea are puterea să transforme totul în aur.

Ridicându-se pe vârfuri, Lydia îl sărută pe obraji și-i șopti:

– Mai vedem noi.

Îi aruncă lui Lauren un zâmbet timid și o strânse de mână.

– Lydia, să nu o faci, șopti Lauren.

– Nu am de ales.

Începu să-și facă loc prin mulțime. Își dădu seama că persoanele care îi întorseseră spatele lui Rhys dintr-odată erau curioase să afle de ce începuse să fie mișcare.

Auzi un prim val de murmure. Simțea cum li se stârnea curiozitatea.

– Draga mea.

Cineva o prinse de mână, oprindu-i înaintarea. Își întoarse privirea și o văzu pe Lady Whithaven zâmbindu-i.

– Draga mea, ai lacrimi în ochi, spuse doamna Whithaven. Sunt sigură că dorești o batistă. Uite, poți să o folosești pe-a mea.

Lydia începu să clatine din cap, să-i spună că nu căuta nimic, că găsise ceea ce căuta în Rhys, dar privirea îi căzu pe batistă, pe monograma solitară, un R brodat în roșu.

Dintr-odată își aminti cât de surprinsă păruse doamna Whithaven când fusese prezentată ducelui de Harrington. Acum toate se legau. Această femeie fusese cu Rhys.

Lydia își ridică privirea spre fața doamnei Whithaven. Lacrimile îi străluceau în ochii verzi.

– Nu trebuie să mergi mai departe, șopti ea. Stai aici cu mine și totul va fi bine!

Această femeie cunoscuse atingerea lui Rhys, săruturile lui. Și totuși, îi întorsese spatele.

Lydia se uită la lordul Whithaven. Era roșu la față și studia un colț îndepărtat al camerei. Își aminti cât de puțină atenție îi dăduse soției sale înainte. În acea seară o adora, iar Lydia era curioasă

ce rol avea legătura doamnei Whithaven cu Rhys cu acea schimbare în atitudinea contelui.

Ea prinse în mâna înmănușată acea batistă familiară.

– Vă mulțumesc, Lady Whithaven. Acum știu fără nici cea mai mică urmă de îndoială că totul va fi bine.

Aproape că nu auzi icnetul doamnei Whithaven în timp ce-și continuă drumul.

Îl surprinse pe Rhys privind-o, îi simți privirea ca pe o mângâiere, cu toate că era sigură că nu aceasta era intenția lui. Își grăbi pasul până când, dintr-odată, între ei nu se mai afla decât spațiul deschis, secretele dezvăluite și inimile rănite.

Dar rănile puteau fi vindecate lăsând în urma lor inimi mai puternice. Se opri înaintea lui.

– Nu ți-a explicat nimeni că ar trebui să-mi întorci spatele? întrebă el printre dinții încleștați, abia mișcând din buze.

– Mi-au explicat. La fel și cărțile mele.

– Atunci fă-o!

Lydia clătină încet din cap

– Pe toți dracii! șuieră el. Nu-ți aduci aminte de primul bal la care ai participat? Tristețea și dezamăgirea pe care le-ai simțit fiindcă nu ai fost întâmpinată așa cum sperai să fii?

Ah, își amintea prea bine.

– Ceea ce are să urmeze va fi de zece ori mai rău, continuă el. Nu vei mai avea parte de baluri, de dineuri, de atenția gentlemenilor, vei fi ignorată și bârfită. Ai ocazia să-ți îndeplinești visul de a avea un loc în sânul nobilimii. Întoarce-mi spatele!

– Nu.

– Lydia, ești demnă de un rege, dar eu nu te merit. Trebuie să te întorci la Sachse.

– Trebuie să-mi urmez inima, răspunse ea cu o plecăciune grațioasă și apoi își ridică privirea spre el. Iar inima mea mă conduce mereu spre tine.

– Nu știi ce faci.

Lydia se îndreptă de spate și-i zâmbi cu căldură.

– O, ba da, dintotdeauna am visat să călătoresc în Anglia și să mă îndrăgostesc. Și s-a întâmplat. Te iubesc, Rhys. Și nimic nu va schimba asta.

Observă cum ochii i se umpleau de lacrimi și cum înghițea în sec.

– Aș face orice să te văd fericită.

Ea îi întinse mâna.

– Atunci du-mă de aici!

O luă de mână, o trase alături și ieșiră împreună din sala de bal. Departe de strălucirea și splendoarea Londrei.

Spre împlinirea visului ei.

În trăsură, Rhys o luă în brațe și o sărută adânc, cu disperare. Câte zile trăia nu avea să uite felul în care se apropiase de el – ca o leoaică, o femeie care nu se va lăsa dresată de normele societății.

– Ești o nătângă, rosti el răgușit, acoperind-o cu săruturi.

– Te iubesc, Rhys.

Rhys se lăsă pe spate și îi luă chipul între palme. Renunțase la orice speranță de a mai fi atât de aproape de ea.

– Grayson o să mă omoare. La fel și mama ta.

Lydia zâmbi.

– Nici gând.

– Înțelege un lucru. După moartea lui Annie, am încercat să mă ascund în subteranele londoneze. Am hoinărit cinci ani întregi. E foarte ușor să te pierzi în Londra. Un tânăr măcinat de vinovăție poate să nu mai iasă niciodată la liman.

– Dar tu ai ieșit.

Rhys încuviință.

– Într-un târziu. În acei cinci ani, n-am făcut nimic de care să-mi fie rușine. Am avut slujbe mărunte, ca să pun ceva în farfurie și să am un acoperiș deasupra capului. Am cărat, am împins, am spălat... Orice. Apoi William s-a îmbolnăvit.

– Mi-a spus. Am vorbit și cu Lady Sachse.

– Când mi-a propus Camilla târgul, mi s-a părut floare la ureche. Ce tânăr nu visează să fie idolul femeilor? Trebuie să știi

că tot ce ți-am spus în acea seară... Am vrut să te alung. N-am vrut ca trecutul meu să te rănească.

– M-a rănit doar când m-a ținut departe de tine. Te iubesc atât de mult.

– Se prea poate să rămânem fără nimic. Regina ar putea să-mi ia totul.

– Atunci nu vom avea nimic *împreună*.

Rhys își scoase mănușile, apoi le trase încet și pe-ale ei. Îi luă mâinile și le sărută, inspirând mireasma dulce a parfumului ei.

– Am căutat toată viața, fără să știu ce caut de fapt. Până într-o zi când m-am uitat în ochii tăi și am zărit înțelegere nețărmurită. Vreau să te fac fericită cu orice preț. Te iubesc mai presus de orice. Vrei să fii soția mea?

Lydia râse cu veselie.

– Da!

Își petrecu brațele pe după gâtul lui și îl sărută pătimaș. Lydia nu avea obiceiul să respecte conduita. Și totuși, atunci când era cu adevărat necesar – după cum dovedise în această seară – avea purtarea unei regine.

– Fă dragoste cu mine, Rhys.

Ispita îi zgudui trupul, dar Rhys se trase înapoi.

– Nu, draga mea Lydia. Vom face dragoste după ce vom semna certificatul de căsătorie. Nu vreau ca fiul meu să vină pe lume timpuriu, ca toată lumea s-o vorbească pe maică-sa. În ceea ce ne privește, vor fi oricum zvonuri destule.

Lydia îl sărută pe bărbie.

– Nu vreau să aștept.

– Vom trimite mâine o telegramă părinților tăi.

Lydia își lăsă capul pe umărul lui.

– Vom fi fericiți împreună.

Rhys ar fi vrut să-i împărtășească optimismul.

– Ești terminată, o înștiință Lauren.

Lydia închise cartea. Citise în salon toată după-amiaza, câtă vreme Lauren dormise. Verișoara ei se întorsese destul de târziu în seara anterioară.

– Dar sunt atât de fericită, spuse Lydia.

Lauren se așeză.

– Urma să faci cunoștință cu prințul de Wales.

– Și în schimb, mă voi căsători.

– Lumea a rămas cu gura căscată când ați plecat împreună.

Lydia se apropie de Lauren și o strânse drăgăstos de mână.

– Îl iubesc, Lauren. Nu-mi pasă că a sedus jumătate din doamnele Londrei. Contează că m-a sedus pe mine.

Lauren făcu ochii mari.

– Vorbești serios? Astă-noapte? Toată lumea a presupus că...

Lydia clătină din cap.

– Nu. Ne-am plimbat cu trăsura pe străzile capitalei, ne-am sărutat, am discutat și am făcut planuri de nuntă.

Lauren își îndreptă privirea spre ușă.

– Da?

Majordomul păși înăuntru cu o tavă în mână.

– Câteva doamne doresc să-i vorbească domnișoarei Westland.

Lauren inspectă cărțile de vizită.

– Lady Reynolds, Kedelbrooke și Wrotham. Se uită la Lydia. Ești acasă?

– Desigur.

Doamnele intrară îmbujorate la față, aruncând priviri prin încăpere, de parcă nu îndrăzneau s-o privească direct în ochi pe Lydia. Lauren le pofti să se așeze și le servi cu ceai. Doamnele își sorbiră ceaiul în tăcere.

– Domnișoară Westland, spuse Lady Reynolds într-un târziu. Nu mi-o lua în nume de rău, dar murim de curiozitate: intenționezi să te căsătorești cu ducele?

Lydia zâmbi, radiind de încântare.

– Da.

Lady Reynolds părea nespus de mulțumită.

– Excelent. Draga mea fată, ești incredibil de norocoasă. Are niște mâini atât de delicate. Ascultă la mine, după nuntă, roagă-l să-ți maseze tălpile.

Lydia începea să regrete că Lauren le invitase pe doamne. Nu-și închipuise că urma să discute cu femei care se bucuraseră de atingerile iubitului ei. Una era să accepte faptul că Rhys se culcase cu câteva doamne. Cu totul alta era să ia ceaiul cu ele.

– Ți-a masat tălpile? îndrăzni ea.

Lady Reynolds încuviință.

– I-am căutat compania pentru că soțul meu e puțin cam *repezit* uneori. Se făcu și mai roșie în obraji. Excelența sa – firește, pe-atunci nu era duce – mi-a dat câteva soluții pentru a mai... tăia din avântul soțului meu, și în timp ce-mi explica, mi-a masat picioarele. Un vis, nu alta.

– Mie mi-a făcut masaj la spate, mărturisi Lady Wrotham. Am stat în poala lui ca un copil și am plâns în hohote. Așa se explică batista pe care soțul meu a descoperit-o în sertar. Din nefericire, căsnicia nu mi-a dat ocazia să mă întâlnesc cu pasiunea din romanele lui Jane Austen.

– Da, mi-a dat și mie o batistă, spuse Lady Reynolds. Am vărsat râuri de lacrimi când i-am spus povestea mea tristă.

– Mie mi-a dat ciocolată până am crezut că o să plesnesc, adăugă Lady Kedelbrooke. A fost o seară foarte plăcută.

– Plăcută? întrebă Lydia.

Cuvântul ales de Lady Kedelbrooke nu făcea câtuși de puțin dreptate măiestriei lui Rhys.

– Da, desigur. E pasionat de cărți. La fel ca mine. Am discutat de Dickens și de Twain.

Cărți și ciocolată. Masaje la talpă și sfaturi.

– Le-ați spus vreodată soților voștri ce anume făceați cu Rhys? întrebă Lydia.

– Vai, nu, răspunse Lady Kedelbrooke. Prefer ca soțul meu să mă creadă puțin depravată. De la o vreme e mult mai atent cu mine, ca să nu-mi mai dea motive să calc strâmb.

Când, în fapt, nu călcase strâmb deloc. Lydia nu se îndoia că unele cliente primiseră mult mai mult de la Rhys decât aceste trei doamne. Dar nu era geloasă sau invidioasă. Ce avea ea nu mai avea nimeni pe lumea asta. Un soț care o adora, care va fi atent și nu-i va da niciodată motive să calce strâmb.

*

Familia Lydiei sosise în număr mare cu trei zile în urmă. Cu o zi în urmă primise și rochia de mireasă. În săptămânile ulterioare „balului scandalos" – așa cum fusese denumit –, bârfele se potoliră încetul cu încetul.

Lydia primise și alte doamne în vizită. Aparent, stârnise invidia întregii Londre.

Peste două zile urma să aibă loc nunta. Mai avea un lucru de făcut până atunci.

Lydia aștepta în foaierul casei în care locuia momentan ducesa. Casa îi aparținea probabil lui Rhys, dar nu primiseră nici o invitație până atunci. Lydia îi înmânase majordomului cartea de vizită, pe care urma s-o schimbe cât de curând, când devenea ducesă.

Auzi pașii majordomului și își luă inima-n dinți.

– Regret să vă anunț că ducesa nu e acasă, rosti el cu răceală în glas.

Lydia zâmbi.

– Atunci aștept aici până revine.

Majordomul o privi chiorâș.

– Excelența sa *nu* e acasă.

Lydia dădu din cap.

– Te-am auzit și prima dată. Voi aștepta aici lângă ghivecele astea cu flori până se întoarce.

Majordomul făcu stânga împrejur și o luă înapoi pe coridor. Câteva secunde mai târziu apăru și ducesa, târându-și picioarele.

– Nu înțelegi că dacă ți se spune că nu sunt acasă înseamnă că nu vreau să te văd?

– Înțeleg perfect, Excelență.

Ducesa se opri brusc, de parcă fusese trăsnită.

– Atunci de ce i-ai spus majordomului că ai de gând să aștepți până mă întorc?

– Pentru că vreau să discut cu dumneavoastră, și sunt dispusă să aștept toată ziua.

– Poți să aștepți și o lună, eu nu vreau să vorbesc cu tine. Nu sunt acasă.

Lydia zâmbi.

– Atunci voi aștepta o lună.

– Obrăznicătură mică ce ești!

Ducesa se răsuci teatral pe călcâie și porni pe coridor.

– Doriți să vă aduc un scaun? întrebă majordomul.

Lydia clătină din cap.

– Nu, prefer să aștept în picioare.

Ceea ce și făcu. Din când în când, majordomul intra la ducesă și venea să-i transmită Lydiei că Excelența sa nu era acasă.

Dacă ducesa voia să-i pună voința la încercare, își găsise o adversară redutabilă, mai ales când venea vorba de Rhys.

– Ducesa e acasă, rosti majordomul în surdină.

Lydia trase cu ochiul la orologiul din foaier. Patru ore. Mai puțin decât anticipase ea.

Îl urmă pe majordom în salon.

– Poftim, rosti ducesa, așezată în fotoliul din fața ferestrei. Te-am poftit înăuntru. Acum poți să pleci.

– Nu prea cred.

Păși înăuntru și își ațintì privirile asupra portretului de pe perete. Bărbatul era fără îndoială chipeș, dar la vederea lui o trecură toți fiorii.

– Quentin? întrebă ea.

– Da.

– Aveți doi fii, Excelență. O privi pe ducesă. Poimâine mă voi căsători cu Rhys.

– Nu-mi spui nimic nou. Am văzut anunțul din *Morning Post*.

– Ar însemna foarte mult pentru amândoi dacă ați veni la nuntă.

– Eu nu vă dau binecuvântarea mea. Quentin a murit din cauza lui Rhys. Rhys l-a trădat. Își coborî privirea. După moartea lui Annie, Quentin s-a refugiat în băutură. Era băut când s-a împiedicat și a căzut în iaz, unde s-a înecat.

– Nu l-am cunoscut pe Quentin, Excelență, dar știu că Rhys e un om bun.

– Ha! L-a invitat pe bastardul ducelui împotriva dorinței mele.

– Nu vedeți nici o urmă de bunătate în el?

– Nu pot să văd ce nu există.

Lydia oftă adânc. Voia să-i demonstreze cu orice preț că Rhys era un fiu minunat. Dar asta însemna să demoleze mitul lui Quentin. Sau să-i dezvăluie că Rhys îl rugase pe tatăl său să-i spună ducesei că o iubește. Cu alte cuvinte, să-i răpească două lucruri atât de dragi ei. N-o lăsa conștiința.

– Excelență, îl iubesc pe fiul dumneavoastră din toată inima. Nu știu să-și fi pus vreodată propriile ambiții și interese înaintea altora. E un om bun, respectabil. Poimâine, toată familia mea va fi alături de mine în biserică. Rhys n-are pe nimeni. L-ați iubit pe ducele dumneavoastră. Eu îl voi iubi pe al meu. Aș vrea să-l iubiți, așa cum îl iubesc și eu. Fiți alături de noi la începutul acestui nou drum în viață. Nu putem schimba trecutul. Dar putem să clădim un viitor mai bun.

– N-ai pic de bună-cuviință, spuse ducesa. Se uită pe fereastră. Spune-mi toate motivele pentru care îl iubești pe fiul meu.

Fără să ezite, Lydia începu să le enumere.

Capitolul 26

O doamnă adevărată va da tuturor de înțeles că își iubește bărbatul din toată inima.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnișoara Westland

Rhys aștepta într-o încăpere îngustă de lângă biserică, însoțit de lordul Sachse. L-ar fi dorit pe Grayson alături, dar fratele său vitreg avea un rol mai important de îndeplinit. Urma să-i predea mireasa.

Rhys s-ar fi mulțumit ca slujba să aibă loc în capelă, convins că doar familia Lydiei va fi prezentă, dar Lydia insistase să o facă în biserică. Evident, Rhys nu putea să-i refuze nimic.

Cu o bătaie scurtă în ușă, Camilla intră în odaie. Rhys nu-și închipuise că va mai avea vreodată de-a face cu ea, și totuși, iat-o

alături de el. O iertase pentru toate minciunile și înșelătoriile ei, recunoscând că, într-un final, ea suferise mult mai mult. Camilla pătimise de pe urma unui soț abuziv și a lui Quentin. Și în felul ei ciudat, crezuse că le poate oferi doamnelor din înalta societate londoneză plăceri unice.

– Sosesc invitații, îi înștiință ea. Merse la Rhys și îl bătu ușor pe rever. Vei avea ocazia să-mi mulțumești cum se cuvine mai târziu.

– Ceva îmi spune că e mai degrabă meritul Lydiei decât al tău, spuse Rhys.

– Mai lasă judecățile astea corecte, Rhys, că nu te prind. Îi aranjă din nou reverul. Deși recunosc că arăți strașnic astăzi. Se întoarse către lordul Sachse. Și tu.

– Îți mulțumesc pentru compliment, Lady Sachse.

– Haide, Archie, nu mai fi atât de formal! Suntem practic înrudiți.

– Nu suntem câtuși de puțin înrudiți, doamnă.

Afirmația contelui îl luă prin surprindere, și deslușì o urmă de flirt în glasul său șoptit. Nu-i vorbise odinioară Lydiei în același fel?

Camilla se îmbujoră, tulburată de vorbele lui.

– Poate că sezonul viitor vei avea mai mult succes la vânătoarea de soții.

Archie ridică din umeri.

– Nu mă grăbesc, căci prefer să fac o alegere înțeleaptă. Totuși, acum că sezonul e pe sfârșite, va trebui să vizitez proprietățile de pe domeniul Sachse. Mi-ar face plăcere să mă însoțești. Nu mă pricep deloc la administrarea unei moșii. Mi-ai fost o gazdă atât de bună în Londra încât m-am gândit să-ți cer sfatul în demersul meu de a salva Sachse de la faliment.

– Eu, una, sunt pregătită să plec din Londra, spuse Camilla. Va fi o plăcere să te însoțesc.

Rhys urmări cu interes schimbul de replici. Camilla era o femeie ușuratică, urmărind mereu să prindă bărbații în mrejele ei cu vorba și cu fapta. Dar Archie? De unde acest interes subit pentru Camilla?

Camilla veni lângă Rhys și, sprijinindu-se de umerii lui, se înălță pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

– Îți urez mult noroc!

Când se retrase, Rhys zări lacrimi în ochii ei. Își scoase batista din buzunar.

– Poftim!

Când văzu batista, Camilla izbucni în râs.

– Pe cuvântul meu de onoare, Rhys, ar trebui să-ți schimbi monograma de pe batiste. Asta a făcut deja înconjurul Londrei.

– Ai dreptate. Mă voi ocupa de acest aspect după nuntă.

– Este o fată foarte norocoasă, Rhys. Vă las acum, domnilor. Îndreptându-se spre ușă, își flutură degetele în aer. Aștept să-mi faci o vizită diseară, Archie.

– Cu mare plăcere... Camilla.

Lady Sachse încremeni în prag și aruncă o privire peste umăr. Rhys n-o văzuse niciodată atât de moale, de vulnerabilă.

– Ca să punem la cale itinerarul pe domeniu.

– Desigur, spuse Sachse cu glas scăzut.

Camilla înclină din cap și ieși.

– Ai grijă de inima ei, Archie, spuse Rhys tăcut, simțind dintr-odată o nevoie ciudată de-a o proteja pe Camilla.

Archie îl privi în ochi și dădu scurt din cap.

– Asta am să și fac. Ceva îmi spune că nimeni nu s-a îngrijit de ea până acum, deși tu ai fost pe-aproape.

– Recunosc, n-am înțeles niciodată de ce am îndrăgit-o și am disprețuit-o în egală măsură.

– Ai înțeles pesemne că nu e atât de aspră precum vrea să pară. Într-o noapte la conac, înainte să plec spre Londra, am descoperit jurnalul răposatului conte de Sachse – putrezi-i-ar oasele. Aș vrea ca în decursul preumblărilor noastre s-o conving că nu-i seamănă câtuși de puțin predecesorului meu.

– Nu va putea să-ți ofere urmași.

Archie ridică din umeri.

– Vom vedea. Ceva îmi spune că n-a fost vina ei.

O nouă bătaie în ușă puse capăt discuției. Rhys tresări și trase aer în piept. Sosise clipa.

Pe ușă intră mama lui, cu o ținută regească. Nici apariția reginei nu l-ar fi surprins atât de tare. O vizitase după dezastrul din seara balului, pentru a-i da de veste că urma să se însoare cu Lydia. Ducesa refuzase să-l primească.

– Mamă, cum de ai venit?

Ducesa îi aruncă o privire sugestivă lui Archie.

– Ne scuzi puțin, te rog?

– Desigur, Excelență.

Archie părăsi camera și închise ușa silențios în urma lui.

– A venit să mă vadă doamna ta, îl înștiință mama lui. E cam... necuviincioasă, obraznică... încăpățânată. Știai că a stat patru ore în hol ca s-o primesc? Câtă impertinență!

– Nu-ți permit să-i strici ziua, o avertiză Rhys. Dacă va trebui să te târăsc prin biserică întocmai ca pe-un sac de cartofi, pe cinstea mea că am s-o fac.

– Chiar trebuie să mă compari mereu cu un sac de cartofi? Nu mi se pare foarte măgulitor.

Rhys se holbă la ea, neștiind cum să răspundă. Îl tachina oare? Imposibil! Ducesa se apropie de el și, la fel precum Camilla, începu să-i aranjeze și să-i scuture reverele, deși arătau impecabil.

– Să-i spui în fiecare zi că o iubești. Nu aștepta până cazi la pat. O soție are nevoie să audă acele cuvinte cât mai des.

– Și fiul la fel, zise el liniștit.

Ducesa îi lăsă reverul și își înălță privirea. Avea ochii plini de lacrimi.

– Pe tine te-am iubit cel mai mult. Dintotdeauna. M-am simțit vinovată, așa că l-am răsfățat pe Quentin. Dar tu ai fost mereu atât de dulce. Până la aventura cu Annie. Mi-ai frânt inima când l-ai trădat pe fratele tău. Am știut atunci că v-am dezamăgit pe amândoi. Îmi pare rău!

Lacrimile i se revărsară pe obraji. Rhys o strânse în brațe.

– Nu m-ai dezamăgit niciodată!

Ducesa se cutremură, plângând cu sughițuri tăcute. Rhys îi ridică ușor bărbia și o privi în adâncul ochilor.

– Te iubesc, mamă.

Un nou val de lacrimi îi udă obrajii, dar nu mai avea o batistă de rezervă. Camilla i-o luase pe ultima. Îi șterse lacrimile cu mănușa.

– Gata, mamă, vreau să te văd zâmbind.

Ducesa îi zâmbi, iar el îi răspunse cu un surâs.

– Lydia va fi o ducesă nemaipomenită, spuse ea.

– Așa e.

– Ar trebui să profitați din plin de căsnicie. De-abia aștept să am nepoți.

Rhys stătea în fața altarului, minunându-se de schimbarea sorții lui. Mica lui visătoare venise la el căutând să învețe cum să se integreze în lumea aristocrată, și, până la urmă, ea îi câștigase lui acceptarea.

Zvonurile legate de trecutul lui se linișteau. Dacă regina era nemulțumită de el, încă nu-și făcuse cunoscută neplăcerea, lucru care îi dădea speranță că totul va fi bine. Și pe lângă asta, biserica era plină ochi.

Archie era lângă el. Rhys se întoarse ușor, și ochii îi căzură pe mama lui, așezată în față. Ea îi zâmbi, și el simți dragostea din zâmbetul ei. Își puse mâna pe inimă înainte de a o duce la buze și a-i trimite o bezea fiului ei.

El întoarse gestul și putu să jure că auzise niște suspine.

Orga umplu deodată biserica cu acorduri glorioase ce anunțau venirea miresei lui. Se uită spre capătul culoarului și își dădu seama că nu văzuse niciodată o femeie mai frumoasă.

Straturi de dantelă se revărsau peste satinul alb. O învolburare albă, diafană se întindea de-a lungul trenei în urma ei. Un voal delicat, străveziu îi cădea peste chip până la genunchi. Însă prin el putu să-i vadă ochii vii și zâmbetul strălucitor.

Avea un buchet de orhidee albe. Se mișca încet, cu eleganță, la brațul bărbatului care îi fusese tată din copilărie, cel care, fără voie, îi ajutase să se întâlnească. Nu se putu abține să nu se gândească la ce doamnă glumeață era soarta, la cum se juca țesând cu viețile oamenilor cele mai elaborate tapiserii.

Dar cel puțin pentru el, restul vieții avea să fie brodat cu fir de aur.

Lydia se opri în fața altarului, lângă strana unde se afla ducesa. Scoase o floare din buchet și o oferi mamei lui. Ducesa se ridică și o îmbrățișă cu gingășie înainte de a se așeza din nou.

Apoi Lydia fu lângă el, cu mâna pe brațul lui, privirea ei ținând-o pe a lui prizonieră, cu zâmbetul radiind de iubire.

Tot ce conta era că urma să fie a lui pentru tot restul vieții, că îl învățase pe el – un realist – cum să viseze.

– Ce i-ai făcut mamei mele? întrebă Rhys din pragul dintre dormitoarele lor. N-o mai recunosc pe femeia care se dă drept ducesa văduvă de Harrington.

Lydia zâmbi reflexiei soțului ei în oglindă în timp ce plimba cu grijă peria prin păr.

– E foarte simplu. Nu am făcut decât să îi reamintesc de celălalt fiu al ei, un om plin de calități.

– Când vine vorba de tine, nimic nu e simplu.

Se apropie de ea. Corpul ei tremura de nevoie și de dorință. El purta o cămașă de noapte de mătase care avea să fie foarte ușor de dat jos. Avea în mână o cănuță de argint.

– Ce-i aia? întrebă ea.

– O să vezi.

Puse cănuța pe măsuța de toaletă și luă peria din mâna ei. Ea îi urmări mișcările molcome, tihnite, felul în care îi mângâia părul înainte să treacă peria prin el.

– Ce-a spus tata? întrebă ea.

Mâinile lui se opriră, îngenunche și o întoarse spre el.

– O să-l ia pe William înapoi în Texas cu el.

În vocea lui ea auzi cât de mare era prețul acestei plecări. Își trecu degetele prin părul lui, îi mângâie chipul și i-l luă între palme.

– O să-ți fie dor de el.

El aprobă cu o mișcare scurtă.

– Am călătorit împreună prin întuneric, și el încă nu a ajuns la lumină. Pe când tu, draga mea Lydia, ești toată lumina de care voi avea vreodată nevoie.

Sărutul lui fu cea mai dulce dintre disperări. Îi luă gura prizonieră, și limbile lor dansară. În timp ce o ducea spre tărâmul plăcerii pe care îl împărtășise numai cu el, pe care nu voia să îl mai atingă cu nimeni altcineva, își dădu seama că el îi desfăcuse șiretul halatului și îi descheia nasturii cămășii de noapte. Avea de desfăcut cincisprezece nasturi și nici o secundă nu opri sărutul, dar mâinile lui rămaseră ocupate.

Un bărbat talentat. Ea își trecu degetele prin părul lui și-l ținu ca limba ei să poată conduce dansul sărutului. O încânta înflăcărarea lui, dându-și seama că o făcea și pe ea mai nerăbdătoare, mai dornică.

Voia să fie în pat, să se poată deschide pentru el, să-l primească. Acum era soțul ei, și această unire avea să binecuvânteze legătura lor, avea să șteargă toată vina pe care încă o simțea vag. Deși se bucurase de fiecare dintre întâlnirile trupurilor lor, aceasta era limpede, simplă. Nu trebuia să îl consoleze, nici ea nu avea nevoie să fie îmbărbătată. Erau liberi de orice interdicții, liberi să își celebreze dragostea, să se desfete unul cu celălalt.

El întrerupse sărutul, dar atenția îi rămase asupra ei. Își plimbă degetele pe chipul ei, urmărind cu privirea cum mâna îi aluneca pe gâtul ei și mai jos, până la deschiderea cămășii de noapte, palmele lui rămânând o vreme pe pielea-i caldă, absorbind bătaia inimii de dedesubt.

Provocator, cu ușurința unui maestru al seducției, își strecură mâinile sub materialul moale, care căzu de pe umerii ei și i se opri în jurul taliei.

– Ridică-ți șoldurile, îi ceru el.

Ea îi făcu pe plac, și el trase cămașa de noapte peste șolduri, în jos peste coapse și genunchi, până o eliberă cu totul.

– Nu o să mă satur niciodată să te privesc, murmură el.

– Nici eu, răspunse ea trăgând de șnurul cămășii lui.

Gura lui prinse unul dintre sfârcuri în vreme ce ea se lupta să desfacă nodul care stătea între pielea ei și a lui. Când reuși, împinse cămașa până ce aceasta căzu pe podea dezgolindu-l.

Se întrebă dacă va simți mereu durerea asta plăcută în piept la vederea lui, dacă inima îi va bate mereu mai repede, dacă bucuria asta o va învălui mereu atât de strâns până aproape de suferință.

Cuibărindu-i sânul în palmă, el o întrebă:

– Mai ții minte când ți-am spus că prefer locurile pe unde a fost ciocolată.

Degetele care o mângâiau nu îi dădeau voie să se concentreze și făceau căldura dintre coapsele ei să se intensifice.

– Da.

El ridică micul recipient.

– Ciocolată. Caldă. Topită.

Ochii ei se deschiseră mari când el picură o urmă de ciocolată pe sânul pe care încă îl ținea în palmă. Ei îi zâmbi încântat ca un copil pus pe șotii, și cenușiul ochilor lui se intensifică și se întunecă. Apoi linse dâra dulce.

– Dumnezeule, toarse ea înfigându-și unghiile în umerii lui, dând capul pe spate și înconjurându-i mijlocul cu picioarele.

Când ciocolata se termină, el continuă să facă vârtejuri cu limba pe sfârcul ei.

– Acum înțeleg cum e cu locurile pe unde a fost ciocolată, spuse ea printre suspine de plăcere.

– Știu tot felul de trucuri, o asigură el.

Ea se uită la el, îi luă bărbia în palmă, oprind tratamentul delicios pe care i-l oferea și ridicându-i privirea spre a ei, spuse:

– Cu mine nu e nevoie de trucuri, Rhys.

În ochii lui văzu oceanul de dragoste pe care îl ascundea. Aproape că îi dădură lacrimile de cât de profund era sentimentul ce i se oferea. Nu mai era nevoie de nici un pic de cinism, de nici o negare care să protejeze, zidurile lui căzuseră și i se arăta acum întreg.

– Lydia, vreau să știi că nu am făcut dragoste cu nici una dintre femeile acelea. Recunosc, le-am oferit plăcere, dar nu m-am bucurat de nici una așa cum mă bucur de tine. Voiam doar să le răsfăț,

să le dau ceva, fără să iau nimic pentru mine. Nici o femeie nu mi s-a oferit vreodată așa cum o faci tu.

Ochii lui lucirăde lacrimi abia ținute în frâu.

– Nimeni nu mi-a mai strigat numele până la tine.

– Rhys, rosti ea moale

– Doamne, cât te iubesc!

Rhys puse stăpânire pe gura ei cu o dorință disperată. Ea era a lui, acum și pentru totdeauna. Femeia asta care îi pronunța numele de parcă ar fi fost o binecuvântare, care pretindea ca nu avea nevoie de trucuri, de nimic în afară de el. Cu fiecare femeie înaintea ei trebuise să fie atât de atent la fiecare mângâiere, la fiecare atingere, pentru că fiecare în parte era menită să mărească plăcerea lor.

Cu Lydia trecuse de gânduri. Voia doar să o posede, să se ofere ei, să o stăpânească așa cum și ea îl stăpânea pe el. Degetele ei se jucau în părul lui, apoi îi mângâiau gâtul și chipul de parcă nu se mai săturau de el. Nu cunoscuse niciodată așa bucurie.

O luă de șolduri și o trase spre el; ea înteți strânsoarea din jurul taliei lui, și coapsele ei erau moi și calde pe pielea lui. El întrerupse sărutul doar ca să-i șoptească:

– Ține-te bine!

Apoi se ridică cu ea încolăcită în jurul lui; o ținea cu o mână de fund, iar cealaltă îi cuprindea spatele, gurile lor într-o încleștare de nedespărțit, corpurile lor încinse. O mantră i se tot repeta în minte: era a lui, complet și fără dubii. Absolut. Nu aparținea nici unui alt bărbat și nici nu aparținuse vreodată.

Nici el nu aparținuse altei femei vreodată, căci doar ea îndrăznise și reușise să treacă de zidurile lui, să-l cucerească.

Pasul lui deveni mai rapid, bătăile inimii mai rapide. O duse în partea cealaltă a camerei, o întinse pe pat și o urmă, gurile lor unite în tot acest timp, corpurile lor lipindu-se strâns unul de celălalt.

Ea spusese că nu avea nevoie de trucuri, și cu ea nici nu le folosise vreodată. O atinsese pentru plăcerea ei, cât și a lui. Pielea ei era la fel de fină ca mătasea și fierbinte, irezistibilă.

Suspinele ei îi dădeau avânt, gemetele ei îl înnebuneau. Îl mângâia de parcă nu ar fi putut vreodată să se sature de el. Își plimba mâinile pe spatele lui, pe brațele lui, pe spate din nou, pe fund, incitându-l. Cu tălpile îi mângâia pulpele, și el era pierdut, căci nu fusese niciodată cu o femeie care voia să îi ofere atâta plăcere cât voia să îi dăruiască și el. Nu știuse niciodată că primind dăruiai.

Plănuise o seducție lentă, dar hotărârea lui se risipea sub dorința ei. Vor avea timp mai târziu de jocuri, acum pasiunea îi mâna, iar el o dorea pe Lydia atât de mult că nevoia lui trecea de cuvinte. O voia cu egoism, doar pentru el. Își plimbă buzele pe gâtul ei.

– Rhys, șopti ea încovoindu-se și ridicându-și șoldurile. Te vreau, te vreau acum!

Cu un geamăt adânc, el întinse mâna între trupurile lor. Ea scânci la atingerea lui întrebătoare care o găsi fierbinte, umedă și pregătită.

Se ridică deasupra ei, cu privirea fixată în ochii ei violet și privi expresia uimită care i se întinse pe chip când intră în ea încet, milimetru cu milimetru, umplând-o până la refuz, punând stăpânire, fără remușcări sau vină, pe ceea ce de curând devenise a lui.

O femeie care îl iubea.

Lydia îl primi, își strânse trupul în jurul lui, îl prinse de ceafă și îi devoră gura cu a ei. Limbile lor urmau acum mișcarea lui înăuntrul ei, același ritm, aceeași cadență.

Ea își desprinse gura de a lui:

– Ești al meu, șopti ea răgușit. Pentru totdeauna.

Apoi se lăsă în voia pasiunii trezite de trupul lui în ea. El se mișcă tot mai repede, intră în ea tot mai adânc. Ea nu-și desprinse privirea de a lui și fu martoră la furtuna din el care i se dezlănțuia în ochi, întunecându-i din ce în ce mai tare. Era atâta frumusețe în felul în care se înfrâna, atâta putere în mișcările lui. Știa că nu va termina fără ea.

Îi strigă numele și el pe al ei când ajunseră amândoi pe culmile plăcerii și-și dădură drumul în neant. Trupurile lor ude tremurau,

și membrele obosite vibrau de plăcere încă. Îi simți inima bătând cu putere și se întrebă dacă și el o simțea pe a ei.

El o strânse în brațe și o întoarse pe o parte. Trupurile lor erau încă unite. Încet, ea își plimbă degetele delicat pe brațul lui.

– Rhys.

– Mmm.

– Vreau să mă înveți tot ce știi despre plăcere.

– Dar tu nu ai nevoie de lecții, Lydia, murmură el. Ai atât de mult talent când vine vorba de făcut dragoste.

Ea-și lipi buzele de gâtul lui.

– Totuși cred că am nevoie de niște încercări. M-am tot gândit la ciocolata aia.

– Ce-i cu ea?

– Cred că mi-ar plăcea să gust locurile pe unde se întinde... Se ridică și îl privi direct. ... dacă locurile alea sunt pe corpul tău.

El se ridică și-i zâmbi.

– Atunci cred că nu trebuie să mai amânăm lecția.

Epilog

Un gentleman adevărat își va iubi întotdeauna aleasa din toată inima și va face tot ce-i stă în putință s-o vadă fericită.

Îndreptarea gafelor în viață,
de ducele de Harrington

Se zvonea prin toată Londra că balul din acea seară era cel mai de seamă eveniment al sezonului, și nu trebuia ratat pentru nimic în lume – asta pentru norocoșii care primiseră invitații. Lydia îl aștepta cu nerăbdare de câteva săptămâni.

– Ce părere ai, Mary? întrebă ea, privindu-se în oglindă.

Era mulțumită de noua ei rochie.

– Vă stă nemaipomenit. Excelența sa va fi foarte încântat, cred eu.

– Ai reușit o capodoperă cu părul meu, ca întotdeauna. Mersi.

Când Mary deschise ușa, Lydia auzi râsete: un hohot profund alături de un chicotit mai înalt.

Mary îi aruncă o privire.

– Se pare că ducele și Lady Katherine s-au pus iar pe șotii.

– Într-adevăr.

Știind că aveau să întârzie pentru a nu știu câta oară, Lydia se duse țintă în odaia alăturată, destinată copiilor. Inima îi crescu, și se întrebă dacă va exista vreodată o clipă în care să nu se bucure văzându-l pe Rhys cu fiica lor de șase luni în brațe. O lua în brațe cât de des putea. Era un soț și un tată nespus de grijuliu, iar Lydia știa că nu există în toată Anglia două femei mai norocoase decât ea și Katherine.

Sub privirile ei, Rhys o duse pe fiica lor în fața oglinzii, iar clinchetul râsetului ei se împleti cu chicotelile lui. În ultima vreme, Katherine era fascinată de reflexia ei din oglindă, iar Rhys profita din plin de încântarea ei. Niciodată nu răsunase râsul cu atâta veselie între pereții casei ducale.

– Rhys, îți dai seama că e curată nesimțire să întârziem la balul găzduit chiar de noi înșine.

Rhys amuți, dar surâsul lui nu se stinse.

– Cum să întârziem când locuim chiar aici?

– Nu vei ajunge la timp să-ți întâmpini oaspeții.

Rhys îi întâlni privirile în oglindă și rosti:

– Umblă vorba că balul Harrington e considerat evenimentul anului.

Lydia nu reuși să-și stăpânească rânjetul.

– Am auzit și eu.

– Ce zici de asta, Katherine? făcu el. Diseară vei participa la evenimentul anului.

– Rhys, doar nu te gândești s-o duci jos cu tine.

– De ce nu? E la fel de încântătoare ca mama ei. Toată lumea o va adora la fel ca mine.

Îi făcu vânt lui Katherine spre oglindă, iar micuța izbucni în râs.

– Ascultă la ea, rosti el aproape reverențios. Pare nespus de fericită.

– Păi cred că este, rosti Lydia.

Traversă odaia și își culcă fruntea pe brațul lui, prefăcând imaginea din oglindă într-un portret de familie perfect. Fetița cu păr întunecat și ochi violeți în brațele tatălui ei iubitor. Mama și soția care îi iubea teribil pe amândoi.

– Și tu pari fericit, Rhys.

– Pentru că sunt. Nu-mi închipuiam că voi fi vreodată atât de fericit. Și tu?

Lydia zâmbi cu căldură.

– Mai e nevoie să întrebi?

– Știu, dar încă îmi place să te aud rostind acele cuvinte.

Lydia se înălță pe vârfuri și îl sărută, apoi îi șopti:

– Dragul meu Rhys, cu tine alături, visul meu a devenit realitate.